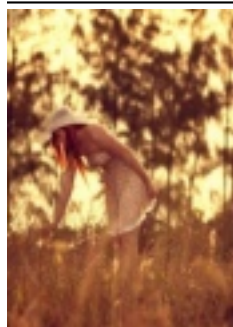

Tại vì em đã yêu nên đợi chờ

Contents

Tại vì em đã yêu nên đợi chờ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	25
9. Chương 9	30
10. Chương 10	34
11. Chương 11	37
12. Chương 12	39
13. Chương 13	42
14. Chương 14	48
15. Chương 15	51
16. Chương 16	52
17. Chương 17	54
18. Chương 18	56
19. Chương 19	57

Tại vì em đã yêu nên đợi chờ

Giới thiệu

Đông về rồi! Cái lạnh nhẹ nhàng chạm vào da.... Sóng: Anh!Đá: Sao em?Sóng: Tối mai anh qua đón

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tai-vi-em-da-yeu-nen-doi-cho>

1. Chương 1

Đông về rồi! Cái lạnh nhẹ nhàng chạm vào da....

Sóng: Anh!

Đá: Sao em?

Sóng: Tối mai anh qua đón em đi chơi nhé!

Đá: Sao tự nhiên lại rủ anh đi chơi?

Sóng: Sao anh cứ phải hỏi sao thế? Anh không thể nói “Ừ” và làm theo những gì em nói được à?

Đá: Ừ!

Nó thích sóng nên tự nó đặt ình cái nickname là Sóng còn anh, vì cái tính lạnh lùng nên nó để tên anh như thế.

Kính coong...

- Chờ em một chút!
- Sao chưa nhìn xem ai mà đã nói?
- Em biết là anh rồi. Sao anh cứ phải hỏi sao thế?
- Được rồi. Nhanh lên! Ngoài này lạnh.

Nó chạy ra với một chiếc khăn len màu đen thật dày.

- Anh quàng vào đi.
- Cửa em à?
- Không. Cửa anh. Và đừng hỏi gì nữa!

Nhìn thái độ của nó, anh chẳng hỏi gì nữa, cứ lẳng lặng làm theo sở thích của nó. Cố gắng chiều nó trước khi anh đi xa...

Hai người vào một quán café nhỏ gần nhà nó. Một quán café xinh xắn và thật ấm cúng đã trở nên thân quen với hai người cả năm nay. Bốn góc nhà là bốn không gian khác nhau. Một góc màu hồng. Một góc màu vàng. Một góc màu cam. Một góc màu trắng. Bốn màu tưởng chừng không hợp nhau ấy lại được phối thật ăn ý. Bốn không gian tượng trưng cho bốn khoảng thời gian, bốn mùa trong năm. Mọi khi nó vẫn hay ngồi góc màu hồng, màu nó thích, dù anh lại thích màu trắng. Nhưng hôm nay nó lại lẳng lặng tiến tới góc màu trắng, cái góc của mùa đông.

- Anh uống cacao nóng nhé!
- Không! Anh vẫn hay uống đen nóng!
- Không! Cacao nóng!—Nó quay sang gọi chị phục vụ— Chị ơi! Cho em hai cacao nóng và hai đen nóng.
- Em rủ thêm bạn à? Anh ngạc nhiên hỏi.
- Không! Anh với em thôi!
- Sao gọi tận hai cốc?
- Anh lại hỏi sao rồi. Gọi thì để uống! — Nó cứ đối đáp với anh chồn lỏn như thế.

...

- Mai anh đi rồi à?
- Ừ!
- Anh chọn đi!

- Chọn?
- Cacao hay đen?
- Sao lại bắt anh chọn?
- Anh lại hỏi sao rồi.
- Được rồi. Anh chọn đen.

Anh cầm lấy cốc cafe đen nóng ấm. Cứ thế, anh uống hết hai cốc đen nóng, còn nó một mình xử lý hai cốc cacao. Hai người cứ im lặng thưởng thức hương vị của hai thứ đồ uống tưởng như chẳng có gì giống nhau nhưng thực ra lại có lắm sự tương đồng.

- Em vào nhà đi! Khăn này!
- Anh cầm lấy đi!
- Anh im lặng một lúc...
- Ủ! Em vào đi không lạnh!
- Anh về nhanh đi!

- Bye em! — Nói rồi anh phóng xe đi trong cơn mưa phùn đêm đông. Anh không hề biết đằng sau anh, có những giọt nước đang rơi, rơi thật nhanh, nhanh hơn cả những giọt mưa, nhiều hơn cả những giọt mưa...

Anh với nó, một năm nay quen nhau nhưng chẳng là gì của nhau cả. Có những lần nhớ da diết, có những lần giận hờn, có những khoảng lặng khó hiểu... Nhưng xem đi xét lại, anh với nó chẳng là gì cả. Anh trai em gái? Không phải. Người yêu? Cũng không. Bạn? Cũng không nốt. Anh và nó cũng chưa bao giờ đặt một cái tên chính thức ối quan hệ này. Cứ lúc nào nó cần anh, anh luôn sẵn sàng. Lúc nào anh cần nó, nó sẽ đến bên anh. Chỉ như thế mà thôi.

Sáng hôm sau, anh đi...

Năm đầu tiên, nó cố gắng tập sống cuộc sống không có anh, không có người chiều theo cái tính trái mùa của nó. Nó bắt đầu tập đi đến quán cafe quen thuộc kia một mình và thưởng thức một cốc đen nóng. Cái vị đắng ấy sao anh có thể thích được chứ? Uống rồi nó cũng quen. Cả một năm dài trôi qua.

Đến năm thứ hai, nó không uống đen nóng nữa, nó lại trở về với cacao nóng nó thích...

Đến năm thứ ba, nó chẳng uống hai thứ ấy nữa. Không đen nóng. Cũng chẳng cacao. Nó bỏ thói quen đi đến quán đấy uống cafe.

Anh đi...

Năm đầu tiên sống ở Thụy Điển, những tối, anh thường đi uống cafe một mình. Không phải không có bạn mà là vì anh thích đi một mình. Cũng không phải anh thích đi một mình. Mà lý do đơn giản, người anh cần đi cùng lại không thể đến bên anh. Anh đến quán cafe và gọi ình một cốc cacao nóng. Anh uống nó cả một năm dài. Cái vị đắng đắng của cacao, ngọt ngọt của sữa. Anh chẳng thích bằng cafe đen nhưng anh vẫn cứ uống.

Cho đến năm thứ hai ở Thụy Điển, anh lại uống cafe đen. Mọi thứ nhẹ nhàng trôi qua.

Đến năm thứ ba, anh không đi uống cafe nữa. Anh dành thời gian cho việc học. Mà có lẽ chẳng phải thế đâu...

Có một thứ được cất dưới gối của mỗi người mà người kia không hề biết đến. Hai quyển nhật ký mà chỉ có chủ nhân của nó biết đến sự tồn tại âm thầm và lặng lẽ của nó. Hai quyển nhật ký tràn ngập những nỗi đau, những giọt nước mắt rơi trong đêm.

2. Chương 2

Vào một ngày đầu đông, trời se lạnh, lất phất chút mưa phùn, nó đạp xe chậm chạp trên con phố Nguyễn Chí Thanh. Xoạch...

- Em có sao không? Sao không để ý gì thế?
 - Anh hay là tôi không để ý? — Nó nói nhưng không thèm nhìn đối phương mà cứ chăm chú “soi xét” cái xe đạp yêu quý xem có xước xước chỗ nào hay không?
 - Vẫn cái kiểu ăn nói như thế. Haizz...
 - Hả? — Đến giờ nó mới ngẩng đầu lên nhìn đối phương — Anh Hu...huuyy... — Cái mặt ngẩn tò te của nó nhìn đến là buồn cười.
 - Sao? Anh! Em cứ như nhìn thấy ma ấy?
 - Hỳ! — Nó cười trừ —
 - Em đang đi đâu mà như người trên mây thế?
 - Em đang đi thôi! Không phương hướng! — Nó nở nụ cười lém lỉnh. Nụ cười của nó lúc này như tia nắng phá tan cái lạnh đầu đông này vậy.
 - Lâu lắm mới gặp. Em đi vào quán uống nước với anh chút nhé!
 - Để em nghĩ cái đã! — Vừa mới cười mà nó giả mặt lạnh te ngay được.
 - Thôi nào cô bé kiêu kỳ... — Anh Huy nháy mắt với nó.
 - Anh mời em nhé! Ăn kem. Không uống nước! Oke? — Nó nháy mắt lại tinh nghịch.
 - Lạnh thế này mà ăn kem. Em muốn chết cóng à?
 - Anh không đồng ý hả? — Nó lên xe định đạp thẳng.
 - Rồi. Em chẳng thay đổi gì cả. Anh thua. Kem Ý nhé!
- Nó cười tủm tỉm. Hai người rẽ vào một quán kem Ý gần đấy. Anh Huy là bạn anh trai nó.

...

- Thăng Tuấn sao rồi em?
- Em không biết.
- Thôi đi! Lâu rồi anh không liên lạc với nó. Chẳng biết giờ này ở Thụy Điển nó làm gì nhờ?
- Em đã bảo em không biết rồi mà. Anh ý đi ba năm rồi. Em cũng có liên lạc gì với anh ý đâu.
- Em nói gì lạ vậy? Chẳng phải hai đứa là một đôi sao?
- Vớ vẩn. Anh nghe cái tin dấm dớ ấy ở đâu ra đấy?
- Thôi nhó! Hai cô cậu lúc nào chả dính với nhau lại còn...
- Ngoài những gì anh vừa nói thì chưa có ai có ý kiến như thế đâu. Có lẽ anh ý vẫn hay liên lạc với anh trai em đây. Bạn chí cốt mà.
- Anh bắt đầu thấy chóng mặt rồi đấy. Chẳng hiểu gì cả.
- Ai bắt anh hiểu đâu.
- Rồi! Chuyển chủ đề. Không anh ngắt ra đây em cũng chẳng vác anh về được.
- Anh thông minh đấy! — Nó cười đắc thắng nhưng thoáng buồn. Quay về phía sau giả vờ nhìn quanh quán, nó gạt giọt nước mắt lăn vội trên má.

Anh Huy và anh Tuấn đều là bạn của anh trai nó. Với anh Huy, nó không thân lắm. Còn với anh Tuấn, đó là mối tình đầu của nó. Anh Tuấn đã đi Thụy Điển được ba năm. Cả ba năm, hai người đều không liên lạc với nhau. Không hề có sự dằn dờ trước khi đi, tất cả đều diễn ra như lẽ tất nhiên của nó vậy. Nó nhìn anh Huy và tưởng tượng lại thời gian nó, anh Tuấn, anh Huy mới gặp nhau. Đó là ở bữa tiệc sinh nhật thứ 18 của anh trai nó. Hôm ý, nó đang chạy lon ton từ ngoài cổng vào, trên tay là cái hộp đựng bánh gato mà nó vừa tất tả đi mua về thì...Uỳnh! Nó ngã giữa sân, dép bay trúng đầu của anh chàng đứng ở cửa ra vào. Nó mãi xuýt xoa cho cái bàn tọa của mình nên cũng chẳng biết cái đích mà chiếc dép của nó đã chạm tới. Nó cũng chẳng nhận ra chiếc bánh gato cũng đã be bét bên cạnh nó.

- Bạn có sao không? — Anh Tuấn tiến tới đỡ nó dậy.
- Không sao ạ! Nhưng bánh gato hỏng mất rồi.
- Quà bạn tặng Trung à?
- Dạ không! Bánh của anh ý ạ!
- Anh?
- Em là em gái anh ý! Ui da... — Nó vẫn xuýt xoa cho hai cái bàn tọa.
- Để anh đi mua cái bánh khác nhé!
- Em đi cùng anh được không?

Anh cười thay cho câu trả lời. Nó và anh quen nhau như thế.

Anh và nó bước vào nhà cùng chiếc bánh gato trên tay. Mọi người đều ngạc nhiên bởi hai người đi cùng nhau.

- Đi lấy mỗi cái bánh thôi mà cũng rõ là lâu. Có thấy tiệc bắt đầu rồi không? — Anh nó lên tiếng.
- Tiệc của anh thì bánh cũng đâu phải là thứ quan trọng. Chỉ kiểm soát tụ tập.
- Bố mẹ đồng ý rồi nhớ!
- Dạ vâng.
- Vào kia phụ mẹ hộ anh. Anh tiếp bạn.

Nó lè lưỡi khó chịu.

- Tuấn! Vào đây! — Anh nó gọi anh Tuấn. Đến lúc này nó mới biết tên của anh chứ cả dọc đường đi mua bánh vừa nãy, anh với nó như hai người Việt trầm lặng.

Đây là màn quen biết với anh. Còn với anh Huy lại cực kỳ...”nhật”. Sau khi nó phụ mẹ làm đồ ăn xong, nó chạy lên phòng diện cái váy màu ghi mà anh nó vừa mới tặng mừng nó đỗ vào trường Lê Quý Đôn. Một sự trùng hợp ngẫu nhiên là có một người diện một cây màu ghi hết màu váy nó. Người đó chính là anh Huy. Dừng lại ở đây thì cũng chẳng có gì đặc biệt cả, cho đến hôm sinh nhật nó _chỉ sau sinh nhật anh trai nó có hai tuần. Ông anh trai quý hóa của nó, ngày hôm ấy rủ đúng hai con người kia đến dự sinh nhật nó. Dừng lại ở đây thôi là được rồi, vậy mà đến lúc nó bóc quà, nó phát hiện ra hai món quà hai con người ý tặng y hệt nhau. Cùng là một con gấu Me To You màu ghi iu iu.

Nghĩ đến đây, nó bỗng khựng lại...Nó đã cố quên tất cả rồi cơ mà... Những gì khiến nó nhớ về anh... Nó đã muốn quên hết. Vậy mà chỉ tại vài câu nói của anh Huy nó lại nhớ lại tất cả... Tất cả những gì khiến lòng nó thấy nặng trĩu và đau nhói... Từ lúc nào, đôi mắt nó đã đỏ hoe lên, nước mắt trào ra. Nhìn lại cốc kem, đã hết nhẵn. Còn người con trai đối diện đang cố gọi, vẫy, lay...đủ động tác để kéo nó về thực tại.

Xem tiếp Chương 3

Vào một ngày đầu đông, trời se lạnh, lất phất chút mưa phùn, nó đạp xe chậm chạp trên con phố Nguyễn Chí Thanh. Xoạch...- Em có sao không? Sao không để ý gì thế?- Anh hay là tôi không để ý? — Nó nói nhưng không thèm nhìn đối phương mà cứ chăm chú “soi xét” cái xe đạp yêu quý xem có xước xát chỗ nào hay không?

- Vẫn cái kiểu ăn nói như thế. Haizz...
 - Hả? — Đến giờ nó mới ngẩng đầu lên nhìn đối phương — Anh Hu...huuyy... — Cái mặt ngẩn tò te của nó nhìn đến là buồn cười.
 - Sao? Anh! Em cứ như nhìn thấy ma ấy?
 - Hỳ! — Nó cười trừ —
 - Em đang đi đâu mà như người trên mây thế?
 - Em đang đi thôi! Không phương hướng! — Nó nở nụ cười lém lỉnh. Nụ cười của nó lúc này như tia nắng phá tan cái lạnh đầu đông này vậy.
 - Lâu lắm mới gặp. Em đi vào quán uống nước với anh chút nhé!
 - Để em nghĩ cái đã! — Vừa mới cười mà nó giả mặt lạnh te ngay được.
 - Thôi nào cô bé kiêu kỳ... — Anh Huy nháy mắt với nó.
 - Anh mời em nhé! Ăn kem. Không uống nước! Oke? — Nó nháy mắt lại tinh nghịch.
 - Lạnh thế này mà ăn kem. Em muốn chết công à?
 - Anh không đồng ý hả? — Nó lên xe định đạp thẳng.
 - Rồi. Em chẳng thay đổi gì cả. Anh thua. Kem Ý nhé!
- Nó cười tủm tỉm. Hai người rẽ vào một quán kem Ý gần đấy. Anh Huy là bạn anh trai nó.
- ...- Thăng Tuấn sao rồi em?- Em không biết.
- Thôi đi! Lâu rồi anh không liên lạc với nó. Chẳng biết giờ này ở Thụy Điển nó làm gì nhờ?
 - Em đã bảo em không biết rồi mà. Anh ý đi ba năm rồi. Em cũng có liên lạc gì với anh ý đâu.
 - Em nói gì lạ vậy? Chẳng phải hai đứa là một đôi sao?
 - Vớ vẩn. Anh nghe cái tin dấm dớ ấy ở đâu ra đấy?
 - Thôi nhớ! Hai cô cậu lúc nào chả dính với nhau lại còn...
 - Ngoài những gì anh vừa nói thì chưa có ai có ý kiến như thế đâu. Có lẽ anh ý vẫn hay liên lạc với anh trai em đấy. Bạn chí cốt mà.
 - Anh bắt đầu thấy chóng mặt rồi đấy. Chẳng hiểu gì cả.
 - Ai bắt anh hiểu đâu.
 - Rồi! Chuyển chủ đề. Không anh ngắt ra đây em cũng chẳng vác anh về được.
 - Anh thông minh đấy! — Nó cười đắc thắng nhưng thoáng buồn. Quay về phía sau giả vờ nhìn quanh quán, nó gạt giọt nước mắt lăn vội trên má.
- Anh Huy và anh Tuấn đều là bạn của anh trai nó. Với anh Huy, nó không thân lắm. Còn với anh Tuấn, đó là mối tình đầu của nó. Anh Tuấn đã đi Thụy Điển được ba năm. Cả ba năm, hai người đều không liên lạc với nhau. Không hề có sự dằn dò trước khi đi, tất cả đều diễn ra như lẽ tất nhiên của nó vậy. Nó nhìn anh Huy và tưởng tượng lại thời gian nó, anh Tuấn, anh Huy mới gặp nhau. Đó là ở bữa tiệc sinh nhật thứ 18 của anh trai nó. Hôm ý, nó đang chạy lon ton từ ngoài cổng vào, trên tay là cái hộp đựng bánh gato mà nó vừa tắt tã đi mua về thì...Uỳnh! Nó ngã giữa sân, dép bay trúng đầu của anh chàng đứng ở cửa ra vào. Nó mãi xuýt xoa cho cái bàn tọa của mình nên cũng chẳng biết cái đích mà chiếc dép của nó đã chạm tới. Nó cũng chẳng nhận ra chiếc bánh gato cũng đã be bét bên cạnh nó.- Bạn có sao không? — Anh Tuấn tiến tới đỡ nó dậy.- Không sao ạ! Nhưng bánh gato hỏng mất rồi.
- Quà bạn tặng Trung à?
 - Dạ không! Bánh của anh ý ạ!

- Anh?
- Em là em gái anh ý! Ui da... — Nó vẫn xuýt xoa cho hai cái bàn tọa.
- Để anh đi mua cái bánh khác nhé!
- Em đi cùng anh được không?

Anh cười thay cho câu trả lời. Nó và anh quen nhau như thế.

Anh và nó bước vào nhà cùng chiếc bánh gato trên tay. Mọi người đều ngạc nhiên bởi hai người đi cùng nhau.- Đi lấy mỗi cái bánh thôi mà cũng rõ là lâu. Có thấy tiệc bắt đầu rồi không? — Anh nó lên tiếng.- Tiệc của anh thì bánh cũng đâu phải là thứ quan trọng. Chỉ kiếm có tụ tập.

- Bố mẹ đồng ý rồi nhớ!
- Dạ vâng.
- Vào kia phụ mẹ hộ anh. Anh tiếp bạn.

Nó lè lưỡi khó chịu.- Tuấn! Vào đây! — Anh nó gọi anh Tuấn. Đến lúc này nó mới biết tên của anh chứ cả dọc đường đi mua bánh vừa nãy, anh với nó như hai người Việt trầm lặng.

Đây là màn quen biết với anh. Còn với anh Huy lại cực kỳ..."nhật". Sau khi nó phụ mẹ làm đồ ăn xong, nó chạy lên phòng diện cái váy màu ghi mà anh nó vừa mới tặng mừng nó đỗ vào trường Lê Quý Đôn. Một sự trùng hợp ngẫu nhiên là có một người diện một cây màu ghi hết màu váy nó. Người đó chính là anh Huy. Dừng lại ở đây thì cũng chẳng có gì đặc biệt cả, cho đến hôm sinh nhật nó _chỉ sau sinh nhật anh trai nó có hai tuần. Ông anh trai quý hóa của nó, ngày hôm ấy rủ đúng hai con người kia đến dự sinh nhật nó. Dừng lại ở đây thôi là được rồi, vậy mà đến lúc nó bóc quà, nó phát hiện ra hai món quà hai con người ý tặng y hết nhau. Cùng là một con gấu Me To You màu ghi iu iu.

Nghĩ đến đây, nó bỗng khựng lại...Nó đã cố quên tất cả rồi cơ mà... Những gì khiến nó nhớ về anh... Nó đã muốn quên hết. Vậy mà chỉ tại vài câu nói của anh Huy nó lại nhớ lại tất cả... Tất cả những gì khiến lòng nó thấy nặng trĩu và đau nhói... Từ lúc nào, đôi mắt nó đã đỏ hoe lên, nước mắt trào ra. Nhìn lại cốc kem, đã hết nhẵn. Còn người con trai đối diện đang cố gọi, vẫy, lay...đủ động tác để kéo nó về thực tại.

3. Chương 3

- Hỳ! Em vào toa lét chút! — Nó cười nhạt.
- Ồ... — Anh Huy mặt ngệt ra. Chắc anh thấy nó khó hiểu lắm. Vừa khóc rưng rức, tâm hồn lơ đãng, tha thẩn tận đâu mà tay vẫn cứ xúc kem lia lịa chẳng cần nhìn, bây giờ còn cười được.
- ...
- Hỳ! — Nó lại cười.
- Cái con bé này. Toàn làm anh chóng mặt đau đầu thôi. — Anh Huy đáp lại nụ cười của nó với những lời như thế.
- Em có làm gì anh đâu nhờ? — Nó làm cái mặt ngây thơ trông rõ yêu.
- Anh chịu em rồi. Thôi, anh đưa em về cắt xe đạp nhé. Rồi anh đưa em đi xả stress. Ok?
- Xả stress? Em stress đâu mà xả? Cái cách mời em đi chơi của anh hay quá nhờ?
- Rồi... Không tranh cãi với em. Đi chơi với anh nhé! Anh có 3 tiếng dành cho em. — Anh Huy cười cười, lại còn nháy mắt với nó nữa chứ.
- Xem nào... Mai em học gì nhờ? Toán cao cấp? Triết? Gì nữa nhờ?... Hmm....

- Thôi nào... Đi chơi với anh 1 hôm thôi mà. Mấy năm rồi mới gặp. Sau hôm nay chưa chắc anh em mình gặp lại nhau đâu.

- Hả? — Mắt nó tròn xoe — Anh nói vậy là sao?

- Ừm. Ngày kia anh đi vào Nam.

- Hả? Vào làm gì?

- Lại hả? Em ăn nói với người hơn mình 4 tuổi như thế à?

- Em đang hỏi anh đấy. Trả lời đi đã.

- Anh vào lấy vợ. Hahaha...

- Thật à? Khổ thân chị nào lấy phải anh. — Nó thờ dài.

- Này, khổ chỗ nào?

- Ờ thì... anh hỏi thử chị ý xem.

- Rồi để về anh hỏi. Thế có đi chơi với anh không?

- Chuẩn bị lấy vợ rồi mà vẫn còn tý tổn rủ em đi chơi. Không sợ chị ý biết à?

- Thế em tin lời anh à?

- Tin?

- Anh đùa mà. Anh vào Nam lo công việc cho ông già nhà anh. Anh chuẩn bị tiếp quản công ty mà.

- Ui zời. Thái tử chuẩn bị lên ngôi cơ đấy.

- Thế có đi không đây? Câu giờ... đau tim anh.

- Ai bảo anh yếu tim. Em có sao đâu.

- Có đi không?

- Đi là anh thiệt nhiều lắm đấy.

- Rồi. Vậy là em đồng ý nhé. Về cất xe.

- Chuẩn bị sẵn tinh thần đi. Không là anh sốc nặng lại nhồi máu cơ tim giữa đường, em không chịu trách nhiệm được đâu.

- Không sao. Anh yếu tim mà, mang thuốc trợ tim rồi. Haha.

- Đi thôi. — Nó cầm túi, đứng lên.

Về nhà, cất xe xong, anh Huy đưa nó công viên. Nó kêu trẻ con nhưng anh vẫn lôi nó đi bằng được. Anh kéo nó đi chơi đu quay.

Lâu lắm rồi, nó mới thấy nhẹ lòng như thế. Ngồi trên đu quay, nó nhìn mây, nó cảm nhận chút gió, chút nắng, chút ấm áp khi có người trò chuyện một cách vui vẻ... Nó nhớ anh...

Hết chơi đu quay, anh Huy lại kéo nó đi cưỡi ngựa gỗ. Cái tên khỉ ỷ toàn thích chơi mấy cái trò con nít. Đi lái ô tô điện, rồi đi tàu lượn. Nó cảm tưởng như đang dắt một thằng nhóc đi chơi công viên lần đầu vậy. Gần hết buổi tối, anh Huy kéo nó đến một quán cafe nhỏ nhưng trông iu lắm. Một khu vườn xinh xinh, ghế cho khách ngồi là những chiếc xích đu trắng. Chỗ để đồ uống lại là những tượng chú lùn dễ thương đứng cạnh xích đu. Vào đây có cảm giác mình được làm nàng Bạch Tuyết vậy.

- Sao anh biết được chỗ này?

- Anh hay mò mẫm mà. Những lúc buồn buồn anh hay đạp xe loanh quanh. Nhìn thấy gì lạ là anh dừng lại.

- Chắc trong tình yêu anh cũng thế.

- Em cũng thông minh ra phết nhỉ? Trông thế cứ tưởng là...

- Đừng có trêu em.
- Vừa dễ thương được một tý lại bắt đầu...
- Anh đừng có gây sự nhớ! – Nó giơ tay lên dọa ụnh.
- Chỗ này nghiêm túc nhớ. Đừng có hành động bất lịch sự.
- Xi. Ghét anh thế.

Nó với anh Huy cứ nói chuyện như thế cũng hết buổi tối. Anh Huy đưa nó về nhà. Trước khi về, anh không quên chúc nó ngủ ngon và hẹn gặp lại vào một ngày không xa. Hai ngày sau, nó nhận được tin nhắn từ một số lạ: " Anh đi nhé! Tạm biệt em! ". Nó nhắn tin lại hỏi ai nhưng không gửi được. Gần một tuần sau nó mới...ngẫm nghĩ ra người gửi là ai. Đến chán, cái con bé ngô nghê này.

Chuối ngày tiếp theo của nó trôi qua vô vị, không có gì đáng nhớ. Mai là Noel rồi, nó nằm ôm con mèo Bun trong phòng. Nó nhắm mắt lại. Không hiểu điều gì đã khiến nó nhớ lại quá khứ. Nó lại nhớ anh. Nó mở mắt, nhìn quanh phòng, tìm lại hai con gấu Me To You, nhưng nó chỉ nhìn thấy trong căn phòng của nó, trơ trọi duy nhất một con gấu Me To You trên giá sách. Nó bỗng giật thót, đứng phắt dậy, lục tung căn phòng, tìm con gấu còn lại...con gấu mà anh Tuấn đã tặng. Nó cuống cuống tìm nhưng...không thấy. Nó thất vọng, nó thả người ngã vào giường. Nước mắt tuôn. Nó...nhớ ra một điều. Nó đã cất, cất tất cả những gì liên quan đến anh vào một chiếc hộp, và chiếc hộp ấy giờ đang ở trong kho. Đáng lẽ nó đã vứt cái hộp ấy đi rồi cơ nhưng nó lại tiếc, nó lại cất vào kho như thế, không thể xóa được quá khứ, thì cứ tạm cất quá khứ vào một vùng quên vậy.

Nó nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ. Nó mơ thấy cái ngày nó nhận được hai món quà giống nhau ấy. Hôm ấy, nó đã mở hộp quà của anh Tuấn trước. Trong hộp quà có một tấm thiệp xinh xinh ghi lời chúc của anh: "Chúc bé sinh nhật vui vẻ và đừng hậu đậu nữa nhé! ^^!" Nó cười tủm tỉm. Ngước mắt lên và nhìn về phía anh. Cũng kỳ lạ là tại sao nó nhận ra món quà ấy là từ anh nhanh đến thế trong khi ới thứ nó phải mất một tuần mới ngẫm ra, ví dụ như cái tin nhắn của anh Huy kia kìa. Anh Tuấn nhìn nó và đáp lại bằng một nụ cười trông thật ấm áp. Rồi chọn bừa một hộp quà nữa. Nó hào hứng bóc, xé... Tada... Lại một con gấu Me To You màu xám.

Không có tấm thiệp nào cả. Nó nhìn lên, nhìn mọi người như kiếm tìm một ánh mắt cho nó câu trả lời người tặng là ai. Nhưng...trả lời nó lại là những ánh mắt ngạc nhiên. Hết buổi sinh nhật nó vẫn chưa tìm ra được câu trả lời. Cho mãi đến một hôm, nó đang bực vì bị ông anh trai giận cá chém thớt...thế là nó cũng...giận cá chém thớt và cái thớt chính là con gấu Me To You người tặng bí ẩn kia. Nó quăng quật rồi ném con gấu vào góc nhà. Bỗng một mẩu giấy rơi ra từ trong chiếc áo đỏ của con gấu: "Cô bé dễ thương ơi, cho anh làm quen nhé! Huy Mike! 09xxxxxxx." Nó nhắn tin cho số điện thoại kia. Một lời cảm ơn kèm một lời xin lỗi vì...thực tình nó không biết Huy Mike là ai. Hai phút sau khi có thông báo đã gửi tin nhắn, nó nhận được tin nhắn trả lời. Vậy là nó đã biết...cái gì cần biết.

...

"Tại vì em đã yêu nên đợi chờ...Một tiếng yêu, anh từ lâu hững hờ...Tại vì cơn gió chiều nay vô tình..."

Chuông điện thoại của nó vang lên. Một số điện thoại vừa quen vừa lạ.

- Alo ạ?
- Hi! Cô nhóc!
- O? Ai đấy ạ?
- Không nhận ra giọng anh à?
- Anh??? — Nó sững sờ. Một tia hy vọng lóe lên trong đầu nó...Nó mong...là "anh"!

"Tại vì em đã yêu nên đợi chờ...Một tiếng yêu, anh từ lâu hững hờ...Tại vì cơn gió chiều nay vô tình..."

Chuông điện thoại của nó vang lên. Một số điện thoại vừa quen vừa lạ.

- Alo ạ?

- Hi! Cô nhóc!
 - Ô? Ai đấy ạ?
 - Không nhận ra giọng anh à?
 - Anh??? — Nó sững sờ. Một tia hy vọng lóe lên trong đầu nó...Nó mong...là “anh”!
 - Anh Huy đây? Đừng hỏi anh là anh Huy nào nữa nhớ!
 - Anh Huy? — Nhìn lại điện thoại nó nhận ra số điện thoại đã từng gửi tin nhắn tạm biệt cho nó.
 - Haizzz. Không nhận ra anh thật à? Thất vọng quá!
 - Không. Em nhận ra rồi. Mà sao anh biết được số điện thoại của em?
 - Cái này bí mật!
 - Ờo ời!
 - Đi chơi với anh đi!
 - Hả?
 - Em vẫn chưa bỏ được thói quen đấy à?
 - Giang sơn khó đổi, bản tính khó rời mà anh. Hỳ hỳ!
 - Rồi! Thế đi chơi với anh nhé?
 - Chẳng phải anh vào thành phố Hồ Chí Minh rồi sao?
 - Một tháng rồi cô nhóc ạ. Anh về Hà Nội mấy hôm thay đổi không khí! Ở trong kia, anh không quen.
 - Cũng phải thôi. Thời tiết trong ý khác hẳn ngoài này mà.
 - Con người cũng khác nhiều lắm. Anh về nhà cất hành lý rồi anh qua đón em nhé!
 - Hả? Vậy là anh vừa xuống máy bay à?
 - Ủ! Đi với anh nhé?
 - Để em xem đã. Anh có mua quà cho em không?
 - Tưởng để xem cái gì, hóa ra... Có! Quà đặc biệt.
 - Thật ạ? Nhưng vẫn phải...để xem đã.
 - Thôi nào cô nhóc. Bệnh tim của anh còn chưa khỏi đâu.
 - Hỳ! Rồi, lúc nào anh gần đến nhà em thì gọi cho em nhé.
 - Ủm! Bye em!
 - Bye anh!
- Dập máy, nó chạy đi trang điểm, thay quần áo.
- Mẹ ơi! Con đi chơi chút nhé!
 - Con đi chơi đâu?
 - Con cũng chưa biết mẹ ạ. Con đi chơi chút thôi. Mẹ yên tâm.
 - Con đi với ai?
 - Con đi với anh Huy, bạn anh Trung ý mẹ.
 - Ủm. Lớn rồi. Biết đường để ý giờ giấc mà về đấy. — Mẹ nó nhắc nhở.
 - Zà, mẹ yên tâm.

- Mà con đi bằng gì?
- Anh ý qua đón con mẹ ạ.
- Nói đến đây thì ngoài cổng nhà nó có tiếng xe ô tô đỗ.
- Chắc bố về mẹ ạ. Để con ra mở cổng. — Nó nói với mẹ rồi chạy ra.
- O?
- Em có về hay ơ nhỉ?
- Anh?
- Anh muốn cho em bất ngờ nên không gọi. Không vấn đề gì chứ?
- Nó nhăn mặt lại.
- Có vấn đề đấy ạ.
- Tha cho anh. Anh có quà đền cho em đây.
- Quà cũng chưa đền đủ.
- Thế không mở cổng cho anh à? Lịch sự với khách gồm!
- Ai thế Nhung? — Mẹ nó nói vọng từ bếp ra.
- Anh Huy ạ.
- Mẹ nó bước ra cửa.
- Cháu chào bác!
- Chào cháu. Lâu lắm mới tới chơi. Nhung! Sao không mở cổng mời anh vào? — Mẹ nó quay sang nhìn nó rồi lại quay về phía anh Huy. — Cháu vào nhà chơi chút đã.
- Không cần đâu mẹ. Nó nhanh nhẩu. Nhưng anh Huy cũng lên tiếng:
- Vậy cũng được ạ.
- Nó quay sang nhìn anh Huy với cái mặt tỏ vẻ khá khó chịu.
- Lâu rồi mới gặp lại cháu. — Mẹ nó vừa nói vừa pha cafe. — Cháu uống đi.
- Cháu cảm ơn bác. Cháu đi du học Pháp, mới về đây được gần một năm ạ.
- Ừm! Thăng Trung nhà bác nó chẳng chịu học hành gì cả. Hai bác không khuyên bảo được. Học đại học được một năm thì nó bỏ ngang. Mới đây xin hai bác vốn để kinh doanh. Nó sang Hàn Quốc lấy hàng rồi. Mấy hôm nữa mới về.
- Có sao đâu bác. Học hành là một lẽ. Lăn lộn trải nghiệm nhiều cũng tốt chứ ạ. Bây giờ Trung cũng bắt đầu kinh doanh. Vậy là tốt rồi bác ạ. Giờ Trung kinh doanh gì hả bác?
- Nó kinh doanh hàng thời trang. Cũng mới được hai tháng thôi. Hàng bán cũng được. Nó mở cửa hàng ở trên phố Giảng Võ.
- Trung có khả năng mà bác. Bác cứ tin ở Trung.
- Ừm. Bác chỉ mong nó tập trung kinh doanh, ít chơi bời đi thôi. Thế cháu với Nhung định đi chơi đâu à?
- Vâng, cháu mới gặp lại Nhung cách đây một tháng. Bốn năm đi Pháp nên cháu mất liên lạc với bạn bè cả. Giờ ở Hà Nội, cháu chỉ biết rủ Nhung đi cùng. Hà Nội thay đổi nhiều quá bác ạ.
- Ừm. Thay đổi nhiều. Thôi, hai đứa đi chơi đi. Tối về đây ăn cơm với hai bác.
- Được thế thì tốt quá ạ.

Có một con người này giờ chỉ biết im lặng. Không phải nó muốn thế mà giữa cuộc đối thoại kia, nó không thể nói xen câu nào vào được. Và nó cũng rất bất ngờ trước lời mời ăn tối cùng câu trả lời rất...”hồn nhiên” của anh Huy.

- Vậy hai đứa đi chơi vui nhé!
- Dạ. Cháu chào bác! — Anh Huy cúi chào mẹ nó rồi quay sang — Đi thôi em.
- Để em nghĩ lại. — Nó phụng phịu.
- Kìa con. — Mẹ nó lên tiếng.
- Mẹ...
- Đi với anh rồi tối mời anh về nhà ăn cơm. Nhớ đấy! Đi đi! — Mẹ nó nhìn nó.
- Cháu cảm ơn bác.
- Vâng, con đi đây. Con chào mẹ. — Nó đáp lời mẹ với cái mặt thất vọng.

Anh Huy mở cửa xe cho nó. Nhìn anh bây giờ hơi khác với một tháng trước. Trông có vẻ chừng chạc, đàn ông hơn.

4. Chương 4

Đây không phải lần đầu nó ngồi ghế trước ô tô nhưng cảm giác lúc này thực sự có gì đó rất khác lạ. Nó cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Không có sự hồi hộp, căng thẳng như những lần nó đi cùng bố mẹ đi ăn tiệc ở công ty của bố. Nó không phải diện những chiếc váy thướt tha, điệu đà. Không phải chuẩn bị những nụ cười mím xâ giao. Nó cười.

- Em nghĩ gì mà lại cười một mình thế? — Anh Huy quay sang hỏi nó.
- Hỳ! Không có gì ạ? Mình đi đâu bây giờ hả anh.
- Cứ đi rồi sẽ biết. Yên tâm, anh không đi bán em đi đâu.
- Anh mà dám. Mà quà em đâu?
- Một lúc nữa anh đưa em.

Anh Huy rẽ vào đường Hoàng Diệu. Sao ngày hôm nay, Hà Nội khác thế? Nó thầm nghĩ. Cái nắng chiều sắp tắt. Người đi trên đường mỗi lúc một đông hơn. Một cơn gió nhẹ thổi qua cũng đủ khiến nó thấy lạnh.

- Á!
- Sao vậy em?
- Hôm nay là Noel!
- Trời ạ! Vậy mà anh tưởng em bị sao.
- Hỳ! Hôm qua em đã biết vậy rồi đấy chứ. Sáng nay dậy không biết sao quên búng luôn.
- Chán nhóc quá!
- Anh gọi em là nhóc hơi nhiều rồi đấy nhớ. Em gần 20 rồi. Không còn là nhóc đâu.
- Nhưng với anh thì em vẫn chỉ là một cô nhóc thôi.
- Xì! Ghét!

Anh Huy cười. Còn nó...nó lại nhớ Noel của bốn năm trước. Noel cuối cùng nó và anh Tuấn đi chơi cùng nhau.

Đó là một ngày mưa. Sao cái ngày hôm đây lại mưa lớn đến thế không biết? Nó đã mong ngóng ngày Noel hôm ấy phải từ một tháng trước. Nó nghĩ ra bao nhiêu thứ. Nhất là...nó muốn nói với anh tình cảm của nó. Nó mơ, nó mong một ngày đẹp trời. Nó và anh sẽ lượn lòng vòng trên những con phố Hà Nội, ngắm đường phố, ngắm cái không khí Noel tràn về, ngắm cái ẩm của mùa đông lạnh giá. Nó mong, nó đợi cái hạnh phúc khi nó nói nó yêu anh, anh sẽ ôm nó vào lòng, sẽ hôn lên trán nó một nụ hôn thật nhẹ nhàng nhưng lại thật ấm áp. Vậy mà ông trời lại làm hỏng kế hoạch của nó. Trời mưa lớn, mẹ nó chẳng cho nó đi ra khỏi nhà nữa. Nó ngồi trong phòng, nhìn ra phía ngoài ban công. Mưa...Từng giọt...Thật nặng nề. Là lòng nó nặng hay là giọt mưa kia nặng thật nhỉ? Nó không hiểu nữa. Nó chỉ biết ngồi đợi. Đợi một ngày tình cảm sẽ được nói ra và được đáp trả thật ngọt ngào. Nó vớ lấy chiếc điện thoại và gọi cho anh. Nó muốn nói với anh 3 chữ: Em Yêu Anh!

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện...”

Lòng nó chợt nhói. Anh đi đâu? Làm gì? Sao lại phải tắt máy? Anh...với ai? Hay có lẽ là mạng bận? Nghĩ đến đây, nó lại gọi...

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện...”

“Thuê bao quý khách vừa...”

“Thuê bao quý...”

“Thuê bao...”

“Thuê...”

Nó gọi, cứ gọi...nó chờ...nó đợi...vì nó yêu...

Nó thấy má, cằm ướt đẫm, lạnh nữa... Nó khóc từ lúc nào nó cũng chẳng nhận ra. Ngực trái của nó đau. Nó ngã gục xuống thêm nhà... Nó thiếp đi...

“Tại vì em đã yêu nên đợi chờ...Một tiếng yêu, anh từ lâu hững hờ...Tại vì cơn gió...”

Nó chớp chớp mắt và tỉnh dậy. Chiếc điện thoại đang rung lên trong lòng bàn tay nó.

- Công chúa ngủ trong rừng đã tỉnh rồi cơ à? Anh gọi nhiều khăn cổ quá!

- Á! Anh!

- Á gì mà á? Mở cửa phòng ra. Làm gì mà khóa trái rồi ngủ say thế?

- Chờ em chút! — Nó giụi mắt rồi vội vàng chạy ra mở cửa.

- Ngủ sướng không?

-Hỳ! — Nó cười trừ — Mà sao anh tắt điện thoại? Em gọi mãi không được.

- Tắt đâu mà tắt. Anh đang đi trên đường sang đây thì mưa to. Anh chẳng kịp mua nổi cái áo mưa thì đã ướt hết rồi. Điện thoại để trong túi áo khoác ướt luôn. Hỏng rồi.

- Vậy anh vừa gọi cho em bằng cái gì đấy.

- Em nhìn xem.

- Hỳ! — Nó nhìn chiếc điện thoại trong tay anh. Điện thoại không dây của nhà nó. Nó có bao giờ lưu số điện thoại nhà đâu.

- Ngố ă! — Đi chơi đi! Anh xin bố mẹ em rồi.

- Nhưng mà trời mưa.

- Em vẫn chưa tỉnh ngủ à? Ra ban công nhìn xem.

Nó liền chạy ra ban công.

- Oa! Tạnh mưa thật rồi. Tốt quá! — Nó cười nhìn sao mà hạnh phúc thế.

- Thế em định diện bộ đồ ngủ Bunny đấy à?
- Nhìn iu mà. — Nó nháy mắt tinh nghịch.
- Thế thôi. Anh đi một mình.
- Này! Em đâu có định thế.
- Anh cũng đâu định thế. Tồn công đội mưa sang đây.
- Anh xuống nhà đi! Chờ em một tẹo. Ồ! Mà anh mặc đồ của anh Trung à? — Giờ nó mới nhận ra. Không biết đầu óc con nhóc này để đi đâu nữa.
- Chán em. Giờ mới thêm nhìn ra. Anh mặc đẹp hơn thằng Trung nhờ?
- Tỷ em mách anh ý nhớ!
- Ừa ừa. Anh xuống nhà đợi em. Nhanh lên, gần 9h rồi.

Anh và nó đi xe máy, lượn khắp đường. Hình như mưa khiến mọi thứ đẹp hơn thì phải. Nhìn đâu cũng thấy lung linh. Nó mãi ngắm nghía nên cũng quên bém “mục đích cao cả” của ngày hôm ấy rồi. Anh với nó đi ăn kem New Zealand này. Đi ra Nhà Thờ Lớn này. Lòng vòng ra Vườn Hồng. Đi một vòng Hồ Tây nữa. Cứ đi mãi. Nó cũng chẳng nhớ nổi tên những con đường mà anh với nó đi qua.

Lạnh. Lạnh thật. Hai má nó lạnh toát. Anh cũng thế. Mà anh còn lạnh hơn ý chứ. Anh phải đèo nó mà.

- Cho em ôm anh nhé!
- Vớ vẩn!
- Lạnh mà.
- Ai bảo mặc phong phanh?
- Phong phanh đâu. Anh phóng thế không lạnh mới lạ.
- Áo anh có túi đấy. Cho tay vào cho ấm.
- Hỳ hỳ!
- Đi tiếp nhé!
- Zà.

Nó cho tay vào túi áo anh. Túi áo anh ấm thật ý. Nó bỗng thấy nóng mặt. Nó im re chẳng nói gì. Anh thấy lạ liền hỏi:

- Sao tự dưng im bất thế?
- Có gì đâu ạ. Em đang mãi ngắm đường thôi.
- Ngắm đường? Thèm của ngọt à? — Anh đùa.
- Hỳ hỳ! Đúng ùi đấy. Đi ăn kem đi anh đi.
- Kêu lạnh mà giờ còn muốn ăn kem.
- Anh không muốn ăn à?

Anh chỉ cười không trả lời. Ăn kem mùa đông là sở thích của cả hai mà. Lần đầu nó ăn kem mùa đông là hồi cấp 3. Người dẫn đi ăn kem cũng chẳng phải ai khác. Là anh. Từ đấy, vào mùa đông, tuần nào cũng thế, không anh thì là nó rủ đi ăn kem. Nó thích nhìn anh lúc ăn kem. Nhìn trông dễ thương lắm. Như một thằng nhóc lần đầu được ăn kem ý. Nó hay trêu anh như thế và bị anh cốc vào đầu vì dám gọi anh là thằng nhóc. Bị cốc nhưng nó chẳng thấy đau. Nó đang thấy hạnh phúc mà. Có người từng hỏi nó: Khi ở bên cạnh người yêu, nó có cảm giác thế nào? Nó đã trả lời rằng cảm giác hạnh phúc. Nó chỉ cảm thấy như thế thôi. Người ấy đã trả lời nó rằng: Ở bên người yêu thực sự phải có cảm giác bình yên, an toàn chứ không phải là cái cảm giác hạnh phúc, vui vẻ tầm thường mà con người ta vẫn cảm thấy. Khi nghe câu ấy, nó đã

ngĩ phải chẳng thứ tình cảm đang tồn tại thực sự chưa phải là tình yêu? Tất cả chỉ là tình cảm anh trai em gái thôi sao? Nó sợ hãi. Nó không muốn bản thân bị nhầm lẫn tình cảm. Nhưng bên anh, nó cảm thấy vui vẻ, nó cảm thấy cái thứ hạnh phúc mà người ta cho là tầm thường ấy. Với nó, đó đã đủ cho ba chữ “tình yêu đầu”.

Nhìn anh ăn kem, nó nghĩ “Liệu khi nó nói nó yêu anh, anh có thay đổi cách đối xử với nó không?” “Liệu có như những gì nó mong ước không?” “Hay tất cả sẽ như bong bóng vỡ tan khi chạm tay vào?” “Tại sao anh không nói rõ cho nó tình cảm của anh cho nó biết?” “Tại sao anh cứ...như thế?” “Anh...Anh có biết em yêu anh nhiều, rất nhiều không?”. Một giọt nước mắt của nó bỗng trào ra, lăn vội trên má. Anh giật mình.

- Này! Em sao thế? — Anh sốt sắng hỏi, lấy giấy thấm lau nước mắt cho nó. — Có chuyện gì? Nói với anh.

- Không! Có gì đâu ạ. Bụi bay vào mắt em ý mà. Anh tưởng tượng cái gì đấy? Haha. — Nó cười.

- Có chuyện gì phải nói với anh đấy.

- Không có gì mà anh. Ngốc!

- Dám bảo anh ngốc! — Anh cốc vào đầu nó.

Nó xoa xoa đầu. Mặt mếu mếu giả đau.

- Thôi đi cô! Đừng có giả vờ. Ăn cốc nữa là đau thật đấy.

- Gọi cốc kem nữa nhớ! Haha! — Nó đùa. Anh cười. Nó cũng cười nhưng trong lòng nó thì đau lắm. Nó thấy sợ...sợ những giây phút hạnh phúc bên anh như thế, sợ không được nhìn thấy nụ cười của anh...

5. Chương 5

- Đến nơi rồi. — Anh Huy lên tiếng làm nó giật mình.

- Ồ?

- Nãy giờ em như người ngủ gật ý. Anh đưa em đi bán sang Trung Quốc chắc cũng chả biết gì đâu.

- Còn lâu nhớ. Mà đây là đâu hả anh? — Nó nhìn ra ngoài cửa xe.

- Khách sạn Silivia.

- Hả?

- Lại hả rồi cái con bé này. Công ty anh hôm nay mở tiệc ở đây.

- Trời ạ. Sao anh không nói trước với em?

- Em có hỏi đâu mà nói.

- Xí! — Nó xị cái mặt.

- Ghế sau có một cái túi. Cầm giúp anh. — Anh nói khi mở cửa xe cho nó.

Nó định nói gì đó nhưng khi bước ra khỏi xe, nó bị choáng... Không phải bị choáng như bình thường với hiện tượng chóng mặt, hoa mắt, mà nó choáng bởi ngạc nhiên khi thấy hàng trăm con mắt đang hướng về phía nó. Không như mọi lần đi dự tiệc công ty của bố nó, nó không cảm thấy ngạc nhiên khi mọi người nhìn nó bước xuống xe. Nhưng giờ không chỉ bị nhìn mà nó còn bị mấy tên phóng viên chụp ảnh đến hoa hết cả mắt vì đèn flash. Hơn thế, nó đang tự hỏi: “Mình đến đây với tư cách gì?”

Anh Huy dắt nó vào trong. Có một người con gái mặc chiếc váy hồng trông thật lộng lẫy đi tới phía anh Huy và nó.

- Anh đến rồi à? Sao anh ăn mặc thế này? Còn ai đây?

- Sao em hỏi anh nhiều thế? Bố mẹ đâu?
 - Bố mẹ đang ở bên trong đón khách. Chỉ chờ mình anh thôi đấy.
 - Được rồi. Em cứ vào đi. Bắt đầu tiệc đi. Khoảng 15 phút nữa anh vào.
- Anh Huy quay về phía nó rồi kéo tuột nó vào thang máy.
- Đi đâu nữa anh? Anh có việc thì làm đi. Em về đây.
 - Vớ vẩn. Đi với anh. Chỉ cần em im lặng và làm theo những gì anh nói.
 - Có việc mà anh còn kéo em đến đây. Để yên em về.
 - Làm theo lời anh đi. Coi như giúp anh một lần.
 - Giúp? — Nó chưa kịp nói gì thêm thì anh kéo nó vào phòng. Anh chốt cửa lại khiến nó hoảng hốt. Anh ấn cái túi vừa nảy nó cầm giúp vào tay nó.
 - Em vào trong thay đồ đi. Mong là vừa.

Mặt nó nghệt ra và vẫn như lúc nãy, nó không kịp nói gì và cửa gian phòng ngủ đã được đóng cái rầm. Trên tay nó là một cái túi. Theo như lời anh, nó đoán là quần áo hoặc là váy. Anh bảo thay đồ đi rồi còn đoán với điếc. Đúng là ngố.

Nó mở cái hộp hồng hồng xinh xinh trong túi ra. Wow! Một chiếc váy trắng nhìn yêu cực. Một bên vai trần. Một bên có một bông hoa hồng trắng to. Váy hơi ngắn nhưng thân dưới phồng phồng. Nhìn thế thôi nó đã đủ thích rồi. Nó thay váy. Đứng trước gương, nó thấy mình sao thật khác. Cứ như công chúa vậy.

Cộc cộc.

- Xong chưa em?
 - Zà! — Nó chạy lại mở cửa phòng.
- Anh Huy nhìn nó và cười khiến nó thấy ngại ngại.
- Em đi đôi giày này vào đi. — Anh cúi xuống xỏ giày cho nó. Lại là một đôi giày trắng.
 - Rốt cuộc anh muốn em giúp gì anh mà lại phải làm những chuyện này?
 - Một chút nữa thôi là em biết. Tò mò à? — Anh Huy lại cười. — Chỉ cần em im lặng đi bên anh là được.
 - Em đâu có bị câm đâu.
 - Thôi nào! Anh sẽ trả công em sau. Hoặc là khi nào em cần thì cứ gọi anh. Dù thế nào anh cũng sẽ giúp. Được chưa nào cô nhóc?
 - Anh cứ chuẩn bị sẵn tinh thần đi.
 - Ok! Khoác tay anh đi.
 - Anh bảo chỉ cần đi bên anh thôi mà. Đâu có khoản này.
 - Bây giờ anh mới thêm. Làm đi nhóc.
 - Rồi! Em tính nợ cả đấy.

Nó khoác tay anh. Hai người bước xuống cầu thang. Bây giờ nó mới để ý. Anh mặc một bộ vest màu bạc trông chững chạc hơn nhiều so với cái áo sơ mi kẻ, quần bò mài lúc trước. Nó thấy anh với nó...như đang trong một đám cưới hay một lễ đính hôn... Phía dưới chân cầu thang, hình như là bố mẹ anh đứng đó cùng cô gái vừa nảy anh với nó gặp ngoài sảnh. Có lẽ là em gái anh Huy.

“Xin giới thiệu Tân Tổng Giám Đốc Công Ty S. A. L. M. Triệu Gia Huy.”

Tiếng vỗ tay rợp cả gian phòng. Nó quay sang nhìn anh, định nói gì đó nhưng lại nhớ lời anh dặn, nó lại im lặng.

- Chúc mừng con. Từ giờ con mang trọng trách lớn đấy. — Bố anh tiến gần tới và vỗ vai anh.
 - Con cảm ơn bố. Tiện đây con xin giới thiệu. Bùi Phương Nhung. Con gái của Giám đốc công ty N. P. A mà sắp tới con định sẽ hợp tác kinh doanh.
 - Cháu chào hai bác. — Nó cười nụ cười gượng gạo rồi quay sang nhìn anh với ánh mắt khó hiểu.
 - Công ty của bố cháu kinh doanh về lĩnh vực gì? — Bố anh Huy quay về phía nó và hỏi.
 - Dạ. Công ty bố cháu kinh doanh về lĩnh vực thời trang ạ.
 - Con mới đảm nhiệm thôi mà đã có kế hoạch hợp tác như vậy sao? Công ty chúng ta trước giờ đâu kinh doanh về thời trang đâu? — Bố anh có vẻ bức bối.
 - Kìa mình. — Mẹ anh lên tiếng.
 - Chuyện này mới đang trong dự định của con thôi. Con sẽ làm bản kế hoạch để bố xem trước. Bố cứ tin tưởng ở con. Kế hoạch đầu tiên của con. Con không dám làm khi không dám chắc... — Anh nói.
 - Thôi được. Chuyện này ta sẽ bàn sau. Khách đang đợi. Con đi theo bố.
 - Vâng. — Anh bước theo bố nhưng vẫn không cho nó tách khỏi anh. Nói thật là nhìn anh với nó lúc này, mọi người sẽ tưởng tượng đến hai con búp bê xinh xinh trên chiếc bánh gato ngày cưới.
- Nó cứ lặng lẽ đi bên anh. Ngoài cúi chào, cười xã giao, nó chẳng dám làm gì mà cũng chẳng biết phải làm gì. Khuôn mặt của nó có chút mệt mỏi. Anh Huy thấy vậy liền xin phép khách rồi đưa nó ra ngoài vườn.
- Sao vậy anh? — Nó lên tiếng hỏi.
 - Ra ngoài cho đỡ ngột ngạt chút.
 - Em tưởng anh không cảm thấy thế chứ?
 - Em uống chút rượu vang không?
 - Có ạ. Lâu lâu không uống.
 - Vậy ra là em cũng biết uống rượu?
 - Hỳ. Mấy lần dự tiệc ở công ty bố em. Bố em không cho uống nên em càng tò mò. Lần đầu em chỉ dám nếm một chút thôi vì sợ say. Nhưng đến bây giờ thì em uống cũng khá khá rồi. — Nó cười tinh ranh.
 - Cũng gan góc nhỉ? Để anh vào lấy. Chờ anh chút nhé.
 - Zà!
- Một mình nó trong khu vườn nhỏ nhỏ của khách sạn. Kiến trúc của khách sạn khiến nó thấy thích thú. Nhìn từ bên ngoài thì chẳng có gì khác biệt với các khách sạn khác. Nhưng bên trong, từ phòng ốc đến không gian ngoài trời lại mang vẻ cuốn hút lạ kỳ. Như các khách sạn khác, tông màu chủ đạo sẽ là màu nâu và vàng. Theo cách sắp đặt thì nó có thể là hiện đại, cũng có thể là cổ kính. Nhưng khách sạn nơi nó đang đứng lại dùng màu chủ đạo là màu đen và màu tím. Các chi tiết đều xoay quanh hai màu đó nhưng được phối đậm nhạt hài hòa một cách bất ngờ và đầy ấn tượng. Bất chợt nó nghĩ đến anh Tuấn. Đen và tím là hai màu anh thích nhất. Nó lại nhớ một người không nên nhớ rồi. Nó thở dài và bước đi.
- Nhưng ới! — Tiếng anh Huy gọi.
 - Em ở phía này.
 - Nghịch ngợm. Lần sau đứng một chỗ chờ anh. Đừng có đi lung tung như thế. Không sợ mẹ mình bắt à?
 - Xí! Em không bắt mẹ mình thì thôi chứ mẹ mình nào dám bắt em.
 - Con nhóc này gan thật. Haha. — Anh Huy cười và đưa cho nó ly rượu.
 - Có gì đâu mà anh cười khoái chí thế? Rốt cuộc việc hôm nay anh muốn em giúp chỉ có thể thôi à?
 - Chưa đâu nhóc ạ. Cứ bình tĩnh. Có gì đâu mà phải vội.

- À. Anh định hợp tác với công ty bố em thật à?
 - Em nghĩ anh dám nói đùa với bố anh chắc.
 - Tức là anh nghiêm túc?
 - Còn phải hỏi.
 - Anh có thấy quyết định đẩy vôi vàng quá không? Công ty anh trước giờ chỉ tập trung cho bất động sản và công nghệ thông tin thôi cơ mà?
 - Anh đi vào thành phố Hồ Chí Minh một tháng nay, em biết đúng không?
 - Vâng.
 - Anh vào đó và gặp một người bạn. Cậu ta đi Pháp học về kiến trúc nhưng lại khá am hiểu về thời trang. Hiện cậu ta đang có kế hoạch lập nên một thương hiệu thời trang riêng. Anh đã bàn bạc với cậu ta và đi đến quyết định này. Vậy có được coi là vôi vàng không?
 - Có thể là không? Vậy cho em hỏi. Sao anh lại chọn công ty của bố em để hợp tác?
 - Nếu anh nói tất cả đều được tính toán cẩn thận còn riêng quyết định hợp tác với công ty bố em lại là một sự tình cờ thì em nghĩ sao?
 - Vậy thì em nghĩ anh gan hơn em. Chỉ là sự tình cờ mà dám nói với bố anh một cách quyết đoán như thế.
 - Anh tin bản thân anh mà.
 - Tự tin hay là tự kiêu?
 - Lại thích chọc ngoáy anh à? — Anh Huy véo má nó.
 - Đau! — Nó kêu lên. — Đánh chết bây giờ.
 - Haha. Để sau đi. Vào bên trong thôi. Anh mất tích lâu quá rồi. Tuyên bố một số thứ nữa là anh xong việc. Anh em mình đi chơi. Ok? — Anh Huy đưa ly rượu lên như muốn cụng ly.
 - Tuyên bố gì nữa? — Đôi mắt nó mở tròn xoe.
 - Chút nữa sẽ biết. Nhanh lên anh mỗi tay quá!
 - Haizz. Lắm chuyện. — Nói rồi nó đưa ly lên.
- Keng. Anh và nó đều uống cạn ly rượu.

6. Chương 6

“Sau đây Cựu tổng giám đốc công ty S.A.L.M cũng là thân sinh của Tân tổng giám đốc công ty sẽ có vài lời muốn nói.”

“Xin kính chào và xin cảm ơn các vị khách đã đến dự buổi tiệc nhỏ của chúng tôi ngày hôm nay. Với chúng tôi, đó thực sự là một niềm vinh hạnh lớn. Ngày hôm nay là ngày con trai tôi chính thức thay tôi tiếp tục điều hành công ty, và cũng là ngày kỷ niệm 30 năm ngày cưới của vợ chồng tôi. Có thể nói đây là song hỷ nhưng xin lỗi quý vị vì tôi đã hơi tham lam. Tôi xin giới thiệu Trần Phương Trang. Con gái nuôi của vợ chồng tôi từ ngày hôm nay sẽ đảm nhiệm vị trí Trợ lý Tổng Giám Đốc và cũng sẽ là...”

Anh Huy bất ngờ chạy lên chỗ bố anh. Anh che mic lại.

- Bố! Chuyện này con đã nói với bố rồi chứ.
- Chuyện này do bố và mẹ quyết định.

- Con đã nói rồi. Người con muốn lấy và sẽ lấy sẽ không thể là Trang. Với con, Trang chỉ là một người em gái mà thôi.

- Đâu phải tất cả các cuộc hôn nhân đều được gây dựng từ tình yêu nam nữ đâu.

- Không phải tất cả nhưng hôn nhân của con, con có quyền quyết định. Bố và con đã nói chuyện. Bố phải tôn trọng quyết định của con nữa chứ.

- Bố phải tôn trọng quyết định của con?

- Có lẽ câu đó hơi quá nhưng xin bố hãy lắng nghe con.

- Không có gì để nói nữa cả. Bố quyết định rồi.

- Không! — Nói rồi anh giật lấy mic. — Từ nay Trang sẽ là Trợ lý cho tôi. Tôi rất vui vì có được một người em gái tốt và cũng là trợ thủ đắc lực ình. Một điều bất ngờ cho ngày hôm nay. Tôi không ngờ lại gặp được cô ấy ở đây. Người con gái đã đánh cắp trái tim tôi. — Anh nhìn nó và nháy mắt. — Nhưng! Em có thể lên đây được không?

Không chỉ có mỗi ánh mắt anh đang nhìn nó mà cũng như lúc bước xuống xe vậy... Anh nhìn về phía người đàn ông vừa dẫn chương trình. Người đàn ông đó như hiểu ý anh, bước xuống và đưa nó lên sân khấu. Nó cố gắng để không phải bước lên sân khấu. Nó nhìn anh với con mắt như cầu khẩn vậy. Anh chỉ cười. Chân nó chạm đến sân khấu rồi. Anh tiến lại gần và dắt nó ra.

- Người con gái mà tôi nói tới chính là người đang đứng cạnh tôi bây giờ. — Anh giọng giặc nói.

Tất cả mọi người vỗ tay rộn rã. Nó ngượng nghịu. Nó muốn quát lên với anh Huy nhưng nó không dám. Nó không muốn làm anh mất mặt. Nhưng...nó...nó...nó đang trở thành cái gì thế này? Nó nhìn xuống phía dưới và chạm phải một ánh mắt khiến nó thấy ớn lạnh. Ánh mắt của em gái anh Huy. Đôi mắt đầy sự tức giận. Lần đầu tiên nó nhìn thấy một ánh mắt sắc như thế. Bố mẹ anh cũng vừa ngạc nhiên, vừa bức bối.

- Có lẽ nhiệm vụ của tôi trong bữa tiệc ngày hôm nay đã kết thúc. Bây giờ tôi phải thực hiện một nhiệm vụ khác. Một nhiệm vụ mà với tôi, nó quan trọng hơn cả nhiệm vụ xuất hiện ở bữa tiệc này. Xin cảm ơn mọi người đã có mặt ở đây. Cảm ơn rất nhiều. — Anh Huy cúi chào rồi dắt nó đi.

Ra khỏi căn phòng tiệc tùng, nó giật tay nó khỏi tay anh.

- Anh biến em thành cái gì thế hả? — Nó quát lên.

- Anh biến em thành cái gì ư? Không phải thành cái gì. Anh chỉ muốn em là công chúa của anh thôi.

- Công chúa của anh? Anh coi em là con búp bê để anh có thể đặt bất cứ đâu anh muốn à? Em đâu phải là con rối của anh?

- Anh không hề có ý đó. Em đừng nghĩ anh là kẻ xấu như thế. — Giọng anh có chút đanh lại.

- Vậy em phải nghĩ sao đây? Nghĩ anh là người tốt vì đã biến em thành một cô công chúa? Nghĩ? Anh biến em thành trò cười. Thành... — Nó quát, nó tức, nó khóc.

- Anh xin lỗi. — Anh Huy ôm lấy nó. — Anh xin lỗi. Anh không ngờ mọi việc lại như thế này.

Lâu lắm rồi nó khóc nhiều như thế. Tim nó đau. Đau vì những chuyện vừa xảy ra và nó đau, đau cả vì một vết thương vẫn chưa lành. Nó ngất đi... Trong đầu nó hiện lên gương mặt của ai đó, trông thật quen nhưng cũng thật xa lạ. “Nhưng! Nhưng!...” — một giọng nói cũng thật quen nhưng cũng thật lạ. Nó lịm đi.

- Nhưng! Con thấy trong người thế nào? — Là mẹ nó. Gương mặt bà trông đầy vẻ lo lắng.

- Mẹ...

Mẹ nó đỡ nó ngồi dậy. Trông nó thật xanh xao.

- Con bị sao vậy mẹ?

- Bác sĩ nói con bị áp lực tâm lý nên ngất đi. Huy lo cho con lắm đấy. Lúc mới đưa con vào viện, gặp mẹ, cậu ấy xin lỗi rồi rít.

- Không phải tại anh đâu mẹ.
 - Mẹ cũng chưa hỏi tại sao con lại bị thế này.
 - Không có gì đâu. Mẹ đừng lo. – Nói rồi nó lại đặt lưng xuống, kéo chăn lên cổ ngủ. Hình như mắt nó rơm rớm.
 - Thôi, con nghỉ đi. – Mẹ nó đứng lên, đi ra ngoài rồi đóng cửa phòng lại.
- Nó ở lại trong phòng một mình. Nước mắt bắt đầu trào ra từ khóe mắt nó.
- Anh Tuấn này.
 - Sao em?
 - Nếu một ngày em biến mất khỏi thế giới này, không một vết tích gì để lại thì anh sẽ nghĩ gì?
 - Thì anh nghĩ thế giới này lại bớt được một trùm khủng bố. – Anh Tuấn đùa mà cái mặt lạnh te.
 - Em hỏi thật đấy. Anh trả lời nghiêm túc đi.
 - Thì anh trả lời nghiêm túc mà. Thế công chúa định bao giờ biến mất đây để anh còn tổ chức ăn mừng?
 - Không nói với anh nữa. Người ta nói chuyện nghiêm túc mà cứ đùa đùa cợt cợt. Bực mình.
 - Thế anh hỏi lại em nhé. Nếu một ngày anh biến mất thì em sẽ nghĩ gì?
 - Ừm... Thì dưới địa ngục sẽ có thêm một ác quỷ. Haha! – Nó cười khoái chí.
 - Dám nói thế à? – Anh Tuấn véo má nó làm nó kêu ré lên.
 - Đau. Cái má em không thuộc quyền sở hữu của anh. – Con nhóc mặt mếu, tay đang xoa xoa cái má phúng phính.
 - Nhưng mà nó thuộc quyền sử dụng của anh. Haha.
- Cộc cộc. Có tiếng gõ cửa. Nó choàng tỉnh. Đạo này, nó có vẻ nhớ về anh nhiều hơn.
- Cộc cộc.
- Zà! – Nó đập chăn, xuống giường.
 - Anh Huy đây. Cho anh vào nói chuyện với em được không?
 - Không có gì để nói đâu. Em cũng khỏe rồi. Anh về đi.
 - Vậy thì cho anh nhìn thấy em được không? Biết em khỏe anh sẽ về ngay.
- Nó tiến tới mở cửa phòng. Nó vừa mở cửa, anh Huy ôm chầm lấy nó.
- Anh xin lỗi em.
 - Em không muốn nghe câu đó. Anh buông em ra và về đi. Em muốn ngủ. – Nó dùng hết sức đẩy anh Huy ra.
 - Anh xin lỗi. Cho anh giải thích rồi anh sẽ ra khỏi đây. – Anh Huy vẫn không chịu buông nó ra. Giọng anh có chút run run.
 - Thôi được. Buông em ra đi.

Nó và anh Huy đứng nói chuyện ngoài ban công. Anh Huy đã giải thích mọi chuyện không phải do anh sắp đặt trước. Lúc anh nói tuyên bố một số thứ nữa là xong, ý của anh không phải tuyên bố “nó là người anh yêu” mà anh định tuyên bố việc hợp tác với công ty của bố nó và trong thành phố Hồ Chí Minh, anh đã lập một chi nhánh nhỏ chịu trách nhiệm thực hiện kế hoạch hợp tác lần này. Nhưng vì lúc từ vườn khách sạn bước vào, anh không ngờ bố anh lại tuyên bố chuyện anh và cô em gái nuôi tên Trang sẽ đính hôn mà thực tình anh không hề muốn. Vì thế, anh đã nói “nó là người anh yêu” vì muốn vừa giải vây, vừa để bố anh hiểu rằng anh đã có người khác, không thể đính hôn với Trang. Anh cố giải thích nhưng nó thì vẫn...

- Để giải vây ình, anh sẵn sàng biến người khác thành trò hề. – Nó bực bội buông lời.
 - Anh không có ý như thế. Em đừng hiểu sai. Chỉ vì lúc ấy anh...
 - Anh không thể nghĩ ra kẻ khác. Đúng không? Em đã nghe anh giải thích rồi. Bây giờ anh về được rồi đấy.
 - Nó đứng phắt lên, ra mở cửa phòng.
 - Em hiểu cho anh được không? – Anh Huy nói.
 - Em không muốn hiểu gì cả. Em ghét nhất là bị người khác lấy em ra làm trò hề. Ngay từ lúc em nghe anh nói sẽ hợp tác với công ty bố em, đáng lẽ em phải biết anh chẳng nghiêm túc gì cả mới đúng. Mời anh.
- Anh Huy tiến tới chỗ nó.
- Anh không biến em thành trò hề. Anh không nói dối điều gì cả. Ngay cả việc anh yêu em.
 - Đừng lấy những câu đấy ra để sửa sai cho tất cả. Anh ra đi. – Nó đẩy anh ramột cách thô bạo rồi đóng sầm cửa lại.
- Nó lại khóc. Ngày hôm nay, sao nó khóc nhiều thế. Đôi mắt nó vừa đỏ ửng vừa sưng húp.
- Anh Tuấn ơi! ... — Nó thốt lên trong tiếng nấc nghẹn ngào. Rồi nó ngồi thụp xuống, ôm gối khóc, nó thiếp đi lúc nào không hay.

7. Chương 7

“Tại vì em đã yêu nên đợi chờ...Một tiếng yêu, anh từ lâu hững hờ... Tại vì cơn gió chiều nay lạnh lùng để chiếc lá một mình cô đơn... Chuyện buồn em sẽ mãi...”

Mãi nó mới với tới chỗ cái điện thoại di động. Một số máy lạ hoắc.

- Công chúa ngủ trong rừng dậy chưa? – Giọng của một người con trai.
 - O? – Đôi mắt nó mở to tròn đầy vẻ ngạc nhiên chả có vẻ gì là vừa bị đánh thức cả. Một chút hy vọng người con trai ở đầu dây bên kia là anh Tuấn. Anh Tuấn đã từng gọi nó như thế.
 - Ngủ say thật. Anh trai của cô đây. Xuống mở cổng cho anh.
- Nó hất chăn, chạy vù xuống nhà với cái bộ đồ ngủ và mái tóc xoăn đang rối tít mù. Nó cũng chẳng biết nó leo lên giường từ lúc nào.
- Anh chờ em chút. Em tìm chìa khóa nhà đã. – Nó nói vọng ra. – A! Thấy rồi. Em ra đây.
 - Lâu quá đấy. Biết anh đứng đây nửa tiếng rồi không? – Anh nó nói.
 - Anh về sao không báo trước?
 - Thế mới nhìn thấy khuôn mặt xấu nhất quả đất này được chứ. – Anh nó cười.
 - Á! – Nó kêu lên tá hỏa, giờ mới sực nhớ ra là...nó đang ở cái bộ dạng tồi tệ nhất mà từ xưa đến nay nó chỉ dám để thế ở trong phòng mình.
 - Thôi, không sao đâu. Dù gì anh cũng nhìn thấy rồi. Kéo giúp anh hai cái vali kia vào đi. À, đây là bạn anh. Cậu ấy là người Hàn Quốc nhưng nói tiếng Việt giỏi lắm đấy.
- Đang trong cái bộ dạng mà anh nó gọi là xấu nhất quả đất, nó thấy xấu hổ kinh khủng. Nó cúi cúi ngượng ngượng kéo lê hai chiếc vali vào nhà. Cậu bạn Hàn Quốc của anh nó nhìn nó và cười tủm tỉm.
- Vào đến nhà, nó chạy tót luôn lên phòng để “chỉnh sửa” lại cái bộ dạng xấu hổ ấy.
- Em Trung đang yêu ai đó à? – Cậu bạn của anh Trung hỏi anh Trung.

- Ủ! Chắc cũng được bốn năm nay rồi. Mình cũng chẳng biết khuyên con bé thế nào. Mà sao cậu biết? – Anh Trung thở dài, đặt cốc café xuống bàn. – Cậu uống đi. Đợi em mình chút rồi ba đưa đi ăn sáng.

- Mình nhìn và đoán thế thôi. Cũng không hiểu tại sao lại có cảm giác ý nữa. Cậu cố gắng giúp em cậu đi. Tình yêu ấy không có kết quả đâu.

- Sao cậu lại nói thế? – Anh Trung ngạc nhiên hỏi.

- Hm... Mình cũng không rõ. Chỉ cảm giác vậy. Nói thật với Trung, mình còn có cảm giác rằng người kia sẽ không bao giờ trở về đâu.

- Không bao giờ trở về? – Anh Trung tròn xoe mắt nhìn cậu bạn Hàn Quốc. – Cậu ấy đi bốn năm rồi. Năm ngoái mình còn sang nhà thăm bố mẹ cậu ấy nhưng rồi đột nhiên hai bác lại chuyển nhà không chút tin tức. Mình cũng mất liên lạc với cậu ấy.

Từ chân cầu thang, nó đã nghe thấy câu chuyện của hai người. Nó chỉ biết sững sờ đứng đó. Im lặng. Và khóc.

- Chuyện đấy Nhung biết chứ? – Cậu bạn kia hỏi tiếp.

- Ừm. Mình có nói với con bé mà. Mà sao nó thay đồ lâu thế. Để mình lên gọi.

- Ừm.

...

- Nhung... — Anh Trung lên tiếng khi nhìn thấy nó đang giàn giụa nước mắt đứng ở chân cầu thang.

- Anh Trung... — Nó khóc nức.

- Anh... — Anh Trung nói ngập ngừng.

Im lặng một hồi, anh Trung cũng chỉ biết đứng sững đó nhìn nó.

- Thôi, không sao đâu. Mình đi ăn đi. – Nó gạt nước mắt và gượng cười.

- ... Ừ...Ừm... — Anh Trung gật đầu, chẳng nói thêm điều gì nữa.

Cậu bạn Hàn Quốc cũng nhìn thấy nó từ đằng xa. Đôi mắt cũng buồn như đôi mắt nó vậy.

Ba người đi ăn sáng ở quán Phở 24 gần nhà. Nó rất ngạc nhiên khi cậu bạn của anh Trung tuy là người Hàn Quốc nhưng lại nói rất giỏi tiếng Việt. Hóa ra bố anh ý là người Việt gốc sang Hàn Quốc kinh doanh rồi gặp mẹ anh ý. Cái tên tiếng Hàn của anh là Lee Sung Min, tên tiếng Việt là Lê Anh Minh. Anh Minh rất am hiểu về Việt Nam. Nó thấy xấu hổ vì đến nó, người Việt Nam chính gốc mà còn chẳng biết nhiều bằng anh. Anh Minh biết rõ các địa danh nổi tiếng ở Việt Nam. Ngay ở Hà Nội cũng chẳng có mấy nơi mà anh chưa hề nghe đến. Anh biết cả cái ngõ Tạm Thương bé tý tẹo nổi tiếng về nem chua rán, cái phố Tô Tịch đông nghịt hoa quả dầm, rồi còn cả trà đá Nhà Thờ Lớn, trà chanh Đào Duy Từ nữa chứ. Anh Minh bảo anh thích Việt Nam hơn cả Hàn Quốc. Vì thế từ năm 9 tuổi, anh đã sang Việt Nam rồi. Sang rồi chẳng muốn về nhưng bố mẹ anh không đồng ý nên thỉnh thoảng anh lại phải về Hàn Quốc.

- Vậy sau này, anh muốn lập gia đình ở Hàn Quốc hay ở Việt Nam? – Nó buột miệng hỏi.

- Anh chưa có ý muốn lập gia đình. Anh nghĩ là anh sẽ không lập gia đình. – Anh Minh trả lời.

- Sao lại vậy ạ? – Nhung tò mò.

- Đơn giản là anh nghĩ thế thôi. Không có lý do gì đặc biệt để em tò mò vậy đâu. – Anh Minh cười.

- Hỳ. Chỉ là chút hiếu kỳ thôi mà anh. – Rồi nó quay sang phía anh trai nó. – Anh Trung, chuyện kinh doanh thế nào rồi? Công ty bố thì anh không thích lại thích tự mình làm. Anh thích trở thành đối thủ với bố à?

- Anh không muốn bị coi là người ăn bám, nhờ có cuộc kết hôn của mẹ anh và bố em anh mới được làm việc ở công ty đó. Anh muốn tự mình gây dựng sự nghiệp ỳnh.

- Anh... cũng gần 20 năm rồi mà. Bố cũng rất quý anh. Anh không thể chấp nhận bố được à?

- Anh chấp nhận gọi là bố nhưng về sự nghiệp thì anh muốn tự lực. Em không hiểu đâu.
 - Lúc nào mà anh chẳng bảo em không hiểu. Với mọi người sao em cứ mãi là trẻ con thế? – Nó bĩu môi phụng phịu.
 - Thì em đúng là trẻ con mà. Cái thái độ vừa nãy đấy. – Anh Trung cười lớn.
- Anh Trung với nó chỉ là anh em cùng mẹ khác cha. Khi mẹ sinh anh Trung thì bố anh Trung bị tai nạn giao thông và mất. Được hơn một năm sau, bà ngoại nó ép mẹ nó lấy bố nó bây giờ. Bà cũng chỉ vì muốn tốt ẹ và anh nó thôi. Bà sợ mẹ nó một mình nuôi con vất vả, cũng sợ khi anh hiểu chuyện rồi mà bị mọi người coi là đứa trẻ mồ côi cha. Cũng may, bố nó đã yêu mẹ nó từ trước khi mẹ nó kết hôn với bố anh Trung nên khi lấy mẹ nó, bố nó hết mực chăm sóc, yêu thương anh Trung như con ruột vậy. Anh Trung cũng rất quý bố. Đến mức, khi nó mới sinh, anh còn ghét nó vì thấy bố lúc nào cũng chăm bẵm cho nó, ít quan tâm tới anh. Nó thì rất quý anh. Khi nó bị ốm, ai bế nó cũng khóc, cũng quấy, kể cả bố hay mẹ, nhưng cứ đặt tới tay anh là y như rằng nó nín, thậm chí cười toe toét ý chứ. Cho đến bây giờ nó vẫn thích được anh ôm, anh bế, anh công.
- Anh đừng trêu em nữa mà. Anh không có nhà, em buồn lắm đấy. Chẳng ai công em đi ăn kem cả. – Nó cười cười.
 - Lớn tướng còn muốn anh công. Anh già rồi, không công được em nữa đâu, gãy sụn lưng. – Anh Trung giả mặt ông già đau khổ, mặt quay sang phía anh Minh còn tay kia dầm dẫm lưng. Trông rõ là nhắng. Anh Minh nãy giờ cũng chỉ nhìn hai anh em nói chuyện rồi cười.
 - Kệ chứ. Em thích anh công. Trước giờ em có cho ai công em đâu. Kể cả anh Tuấn. – Nói đến đây, nó như sững lại. Cả anh nó cũng thế. Cứ như thời gian chợt ngưng đọng lại vậy. – À! Em mới gặp lại anh Huy bạn anh đấy. – Nó cố gắng chuyển chủ đề.
 - Ủ..ừm. – Anh nó cũng cố gắng coi như không có chuyện gì. – Em gặp nó hôm nào?
 - Một tháng trước và hôm qua nữa.
 - Ủm. Thăng Huy chắc lấy vợ rồi chứ gì? Haha. – Anh Trung cố đùa. – Minh còn nhớ cái thằng đội nón giả ăn mày trong cái ảnh tổng kết cuối năm lớp 12 mình cho Minh xem không? Nó là Huy đấy.
 - Ủm. Minh có nhớ. Cậu bạn đó có vẻ thú vị đấy.
 - Thú vị gì đâu anh! – Nhưng chen vào. – Em thấy đáng ghét thì có.
 - Là em chưa nhận ra thôi. – Anh Minh tủm tỉm như đang biết điều gì đó mà không chịu nói.
 - Nó làm gì em mà em thấy đáng ghét? – Anh Trung hỏi.
 - Anh ý thì làm gì được em cơ chứ. Em thấy ghét thì ghét thôi. – Nó cầm thìa xúc một miếng bánh flan ăn.
 - Nhìn em anh nghi lắm. Khi nào anh gặp anh sẽ hỏi nó là biết ngay. – Anh Trung cười ranh mãnh, rướn cặp lông mày nhìn anh Minh.
- Ăn xong, ba người quay về nhà. Mẹ nó đã về trước đó, thấy đồ đạc nên đã lên dọn sẵn căn phòng cho khách ở cạnh phòng nó. Mẹ nó vốn là người tinh ý mà.
- Mẹ dọn phòng rồi đấy. Mấy đứa tự chuyển đồ lên nốt nhé.
 - Vâng. Con cảm ơn mẹ. Đây là Minh, bạn con. – Anh Trung giới thiệu.
 - Chào cháu, bác là mẹ của Trung và Nhung. Cháu cứ tự nhiên nhé. – Mẹ nó nói với anh Minh.
 - Cháu xin lỗi đã làm phiền bác. – Anh Minh ái ngại trả lời.
 - Không có gì đâu cháu. Cháu cứ ở đây đến khi nào cháu muốn. Đừng ngại. Cháu lên phòng xem qua đi.
 - Cháu...
 - Không sao đâu. Đừng ngại vậy mà. – Anh Trung vỗ vai anh Minh.

Căn phòng không có gì đặc biệt. Một chiếc giường nhỏ, bên cạnh là một bộ bàn ghế. Nhưng nhanh nhẩu chạy vào phòng trước còn anh Trung và anh Minh xách đồ phía sau.

- Căn phòng này không quá tệ chứ anh Minh? – Nhung hỏi đùa.

- Tốt hơn là anh sẽ phải thuê phòng ở ngoài như mọi lần.

- Chỉ tốt hơn ở chỗ đó thôi à? – Nó giả giọng thất vọng.

- Không. Tốt hơn về mọi thứ. – Anh Minh cười. Mọi người hay nhận xét con trai Hàn Quốc có những nụ cười chết người, dễ hấp dẫn phụ nữ, giống như nụ cười thiên thần của chàng Jun Jihoo trong Boy Over Flowers, cũng chẳng đẹp trai cho lắm nhưng Kang Taebong trong Dan Ja 's Spring cũng có nụ cười trông rất cuốn hút. Anh Minh nếu nhìn vẻ ngoài thì chẳng khác con trai Việt Nam là mấy nhưng anh có nụ cười...nụ cười Hàn Quốc – Nó gọi thế.

“It’s such a dirty mess imperfect at it’s best...But it’s my love ,my love ,my bloody valentine...”

- Ôi em! – Anh Trung nhắc máy.

- ...

- Ủ! Anh về rồi. Lần này nhiều việc. Khi nào có thời gian anh gọi cho em sau. Bye em!

Anh Trung đập máy rồi tiếp tục dọn đồ đạc cho anh Minh, chẳng nói thêm bất cứ lời nào.

- Cảm ơn hai anh em. Để đó mình tự sắp xếp nốt cho. – Anh Minh vừa nói vừa đầu anh Trung với nó ra khỏi phòng.

- Cậu dọn dẹp qua rồi ngủ sớm đi. Mai dọn nốt cũng được. – Anh Trung nói.

- Ủ được rồi. Hai anh em đi nghỉ đi.

- Anh ngủ ngon nhé! – Nó lên tiếng.

Anh Trung không nói gì rồi đi về phòng. Nó cảm thấy không ổn. Anh Trung với chị Ly chắc chắn có chuyện gì đó. Nghĩ vậy nó bước theo anh.

- Anh Trung, nói cho em được không?

- Chẳng có gì đâu cô nhóc lắm chuyện à!

- Anh nói cho em đi mà. Giống như những lần em tâm sự với anh. Được không?

- Được rồi. Vào phòng anh đi. – Anh Trung trả lời với khuôn mặt buồn buồn.

Hai anh em ngồi ngoài ban công tựa lưng vào nhau.

- Lâu lắm mới được ngồi với anh thế này? Lần đầu tiên anh xa nhà lâu đến thế.

- Ủ! Ở nhà không có chuyện gì chứ?

- Không! Mọi thứ ổn cả.

- Có thật mọi thứ đều ổn không? Hôm nay anh không thấy bố về.

- Chắc một lúc nữa bố mới về. Đạo này công ty nhiều việc lắm thì phải. Gần tuần nay bố toàn về muộn thế.

- Ủm... — Giọng anh nhỏ đi.

- Anh kể chuyện anh và chị Ly cho em đi.

- Cũng chẳng có gì đâu.

- Anh kể đi mà. – Nó quay sang ôm lấy lưng anh Trung.

- Nhóc con! – Anh Trung gượng cười rồi cù nó. Giống như những lần nó buồn buồn về chuyện anh Tuấn. Nó đều lên sang phòng anh Trung, nấp ở đâu đó rồi bỗng nhiên ôm chầm lấy anh từ phía sau. Anh Trung đều quay lại cù nó rồi cả hai cứ thế đùa nghịch cho đến khi hết buồn thì thôi.

- Thôi! Không đùa nữa. Anh kể chuyện đi.

- Chỉ là đột nhiên anh cảm thấy anh không yêu Ly nữa nhưng anh không biết nói thế nào mà thôi. Anh không muốn trả lời tin nhắn, chẳng muốn chủ động gọi cho Ly và cũng chẳng muốn trả lời điện thoại của Ly.

- Anh đọc truyện “Nếu một ngày ta bỗng thấy chán nhau” chưa?

- Chưa.

- Rồi anh sẽ như câu chuyện đó thôi. Chỉ là đột nhiên anh cảm thấy thế rồi sau đó anh lại cảm thấy nhớ, thấy cần, thấy yêu.

- Có thể là thế. Cũng có thể là không.

- Thời gian sẽ trả lời tất cả. Mong là đừng quá muộn phải không anh?

- Ủ! Còn em? Khi nào em mới chịu bước ra khỏi quá khứ?

- Câu này của anh nghe văn chương ghê quá!

- Đừng tránh câu hỏi của anh.

- Em không biết...Hôm nay em ngủ ở phòng anh nhé?

- Ủ!

Từ nhỏ tới bây giờ, những lần nó mơ thấy ác mộng hay đơn giản là nó thấy buồn, thấy cô đơn nó đều muốn ngủ cạnh anh. Ở cạnh anh nó thấy nó ấm áp, nó không cô đơn. Có lúc nó nghĩ, nó chỉ cần có anh trai là đủ. Hồi lớp 9, khi biết anh có người yêu, nó đã rất bức bối. Nó giận dỗi anh, nó không nói chuyện với anh. Nó nghĩ rằng, anh có người yêu rồi thì sẽ không còn quan tâm đến nó nhiều. Anh sẽ dành thời gian cho người yêu chứ không phải cho nó như trước.

Nó nằm ôm lấy cái lưng của anh mà ngủ. Nó thích cái lưng ấy lắm. Một cái lưng rộng, vững chắc. Nơi đã thấm bao nhiêu nước mắt của nó từ bé đến lớn. Khi nó đã ngủ say rồi, anh Trung nhẹ nhàng kéo tay nó khỏi người rồi ra ngoài ban công hút thuốc. Anh cầm lấy điện thoại, bấm số...một số điện thoại mà từ rất lâu rồi anh không gọi...

Tút tut...Có tín hiệu từ đầu dây bên kia...

- Alô? – Giọng một người con gái...

- Xin hỏi đây có phải số điện thoại của Tuấn không?

- Dạ, phải. Anh Tuấn hiện giờ không nghe máy được. Anh có muốn nhắn lại gì không ạ?

- Tôi là Trung. Khi nào Tuấn cầm máy, bạn nhắn giùm mình là gọi lại ình ngay nhé.

Cạch. Tiếng dập máy khô khốc trong đêm. Anh Trung lại gần Nhung.

- Anh sẽ không để em khóc thêm nhiều nữa đâu.

8. Chương 8

Sáng hôm sau tỉnh dậy thì nó đã không thấy anh Trung đâu nữa. Nó về phòng sửa soạn rồi chuẩn bị đi học.

Một ngày như bao ngày bình thường khác. Nó đi bộ tới trường. Đang trên đường đi thì...

- Để anh đưa em đến trường. – Anh Huy đỗ xe trước mặt nó.

- Em tự đi được. – Nó trả lời lạnh lùng.

- Em không thể tha thứ cho anh được ư?

- Em không muốn. Anh tránh đường cho em đi được chứ?

- Trừ khi em cho anh một cơ hội. Cơ hội khiến em yêu anh. – Anh Huy tỏ vẻ mặt nghiêm túc.

- Tôi không muốn. Anh tránh đường đi.

...

- Nhưng! – Tiếng một người con gái.

- Linh! – Nó quay đầu lại và nhận ra con bé hay ngồi cuối lớp, chẳng nói chuyện với ai bao giờ.

- Đi vào học thôi. – Linh nói rồi kéo tay nó đi, cứ như không hề nhìn thấy người con trai đang đứng trước mặt Nhung vậy.

Đi được một đoạn, Linh hất tay nó ra.

- Có mỗi chuyện cắt đuôi cái bọn đấy mà cậu cũng không biết đường à? – Linh nói với cái giọng khó chịu.

- Bọn đấy? Ý cậu là...

- Là cái tên hám gái vừa nãy chứ sao? Trông cũng bảnh trai mà lại xấu tính vậy.

Nó cười tủm tỉm.

- Ủ! Lần sau mình sẽ tránh.

Rồi hai đứa nó vào lớp.

Phía sau hai đứa là khuôn mặt thất vọng, hối hận.

...

- Xin lỗi, Tuấn có đó không ạ?

- Anh Trung à? Em Phương đây. – Người con gái ở đầu dãy bên kia trả lời.

- Ủ! Tuấn đâu hả em? Sao đến giờ anh mới liên lạc được?

- Chuyện dài lắm anh ạ. Hiện giờ cả nhà em đang ở Thụy Điển. Anh Tuấn...

- Tuấn sao hả em? – Anh Trung lo lắng.

- Anh ý đã nằm viện nửa năm nay rồi. Không biết bao giờ anh ý mới tỉnh lại nữa. – Cô gái òa lên khóc.

- Tuấn... — Anh Trung ngập ngừng. – Tuấn bị sao hả em?

- Anh ý bị tai nạn giao thông. Hôn mê sáu tháng... Bệnh viện đang đề nghị rút ống thở... Em... — Cô gái ấy tiếp tục khóc.

- Anh sẽ cố gắng sang đó sớm. Đừng khóc em. Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Em nhắn tin lại cho anh địa chỉ của gia đình em. Vậy nhé.

- Vâng.

...

Từ cửa hàng, anh Trung phi xe thẳng tới phòng bán vé máy bay gần nhất mua hai vé vào thành phố Hồ Chí Minh ngay sáng hôm sau. Vừa mua vé xong, anh liền gọi cho Nhung.

- Có chuyện gì không anh? Em đang trong lớp mà. – Nó xin phép giảng viên chạy vội ra ngoài nghe điện thoại của anh Trung.

- Có việc. Em xin nghỉ phép đặc biệt đi. Nghỉ từ ngày mai. Đến bao giờ thì chưa chắc. Cứ làm theo lời anh đi... Tút tut. – Anh Trung dập vội máy. Để lại con bé ngốc nghếch chưa hiểu nổi có chuyện gì mà anh nó sốt sắng đến thế. Còn bắt nó nghỉ đặc biệt “vô thời hạn” nữa chứ. Nó thở dài rồi xin phép vào lớp.

Cuộc điện thoại bất ngờ của anh trai khiến đầu óc nó không tài nào tập trung được. Mắt phải của nó thì cứ giật liên hồi. Dân gian có câu “Phải lành, trái dữ” nhưng với nó thì luôn luôn ngược lại. Nó mà giật mắt phải là y như rằng có chuyện không may xảy ra. Càng lúc nó lại càng lo, chỉ chăm chăm nhìn cái đồng hồ, mong hết giờ.

Trong khi ấy...

- Bác sỹ, hãy cho anh ý thêm thời gian... – Phương, em gái Tuấn, đang khóc nức lên cầu xin vị bác sỹ tiếp tục điều trị cho anh Tuấn.

- Nhưng sáu tháng rồi mà cậu ấy không hề có tiến triển gì. Đề nghị của chúng tôi cũng chỉ là đề nghị. Nếu các vị không chấp nhận đề nghị rút ống thở của chúng tôi, chúng tôi sẽ thu xếp cho cậu ấy tiếp tục điều trị tại nhà hoặc có thể chuyển về một bệnh viện tại quê hương của các vị. – Ông bác sỹ nói với khuôn mặt buồn bã.

- Vâng. Xin bác sỹ cho chúng tôi thêm vài ngày để suy nghĩ.

Tít tít tít...

Cả vị bác sỹ lẫn Phương đều hốt hoảng chạy về phía phòng của Tuấn. Huyết áp và nhịp tim của anh đều đang giảm nhanh chóng. Phương òa khóc. Còn vị bác sỹ lập tức chuyển anh sang phòng cấp cứu. Mọi phương pháp dường như đều bất lực... Đợt xung điện cuối cùng cũng đã thực hiện, ông bác sỹ lắc đầu... Tim anh đã ngừng đập hẳn... Phương đứng bên ngoài. Đôi mắt đỏ hoe lên vì khóc. Toàn thân đang run bần lên vì sợ. Vừa thấy đèn phòng cấp cứu tắt, Phương chạy lao tới. Ông bác sỹ bước ra với khuôn mặt buồn bã. Có lẽ Phương cũng đủ hiểu. Cô gào khóc, lao thẳng vào phòng cấp cứu. Đến bên giường Tuấn, cô chỉ còn biết kêu tên anh mà thôi.

- Nhưng! Có việc gì mà mày xin nghỉ nghe ghê gớm thế? – Tan lớp, con nhóc lớp trưởng chạy vào lại hỏi.

- Anh trai tao nói có việc. Tao còn chưa biết chuyện gì cơ. Thấy lo quá. Mắt phải tao cứ máy suốt làm tao sốt hết cả ruột. – Nó thở dài thườn thượt.

- Mày lo làm gì. Về hỏi rồi rõ thôi. Hôm nay tao đi xe, tao đưa mày về.

- Ừm. Cảm ơn mày.

Bước được hai bước, nó bỗng nhiên ngã khuỵu xuống.

- Nhưng! Mày sao thế? – Con nhóc lớp trưởng hốt hoảng.

- Tao... — Nó bắt đầu mơ màng... Nó nhìn thấy anh Tuấn đang ở trước mặt nó. Tay anh đang với lấy nó nhưng có gì đó kéo anh đi. Nó kêu gào. Nó khóc. Nó gọi anh.

- Nhưng! Mày tỉnh lại đi.

- Ừ...ừ... — Nó dần mở đôi mắt đắm nước mắt. Nó hoàn toàn không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Đặc biệt là giấc mơ chớp nhoáng kỳ lạ ấy.

...

Tít... tít... tít...

Phương giật mình. Máy đo nhịp tim và máy đo huyết áp đang có biến động. Có vẻ như tim anh Tuấn đang đập lại. Một niềm vui len lỏi. Phương liền chạy đi gọi vị bác sỹ.

...

- Mày tỉnh táo thật chưa? – Con nhóc lớp trưởng hỏi thăm mà cứ như hỏi cung nó.

- Tao tỉnh rồi. Chắc nãy tao căng thẳng quá thôi. — Nó trả lời với khuôn mặt còn rõ nét mệt mỏi.

- Tao phải đưa mày vào tận nhà mới yên tâm được. Thôi. Mày lên xe đi. Ôm chắc lấy tao đấy.

- Con cóc này. Tao không rời khỏi xe được đâu.

...

- Thật kỳ lạ. Tim anh ấy đã đập lại và mọi thứ đều bình thường như chưa có chuyện gì xảy ra. – Vị bác sỹ nói với Phương.

- Cảm ơn ông! – Phương nói trong những giọt nước mắt hạnh phúc rồi cô trở lại phòng của Tuấn.

Gương mặt anh Tuấn trông thật nhợt nhạt. Phương cầm lấy tay anh.

- Anh mau tỉnh lại đi. Mọi người thực sự không chịu đựng thêm được nữa đâu. – Phương lại khóc.

Bỗng nhiên bàn tay anh Tuấn như nắm chặt lấy bàn tay của Phương vậy. Mừng rỡ, cô siết chặt tay anh hơn.

- Anh nghe thấy những gì em nói phải không? Anh tỉnh lại đi. Bác sỹ... — Cô quay đầu gọi với.

...

- Anh Trung. Rốt cuộc là chuyện gì? – Nhưng bước vào nhà. Trông nó thật xanh xao.

- Sáng mai, anh và em sẽ đi vào thành phố Hồ Chí Minh rồi sẽ đón chuyến bay đi Thụy Điển sớm nhất. – Anh Trung nghiêm nghị nói.

- Vào thành phố Hồ Chí Minh? Đi Thụy Điển?

- Phải! Anh em mình sẽ đi gặp Tuấn.

- Gặp anh Tuấn? Để làm gì cơ chứ? Anh đừng làm lớn mọi chuyện. Anh ý đi cũng đã đi bốn năm rồi. Anh và em đâu cần sang tận đó. Chuyện của em anh cứ để tự em giải quyết. Do em chứ đâu tại anh ý. Không đi đâu hết.

- Anh đâu nói đi để giải quyết chuyện em và Tuấn. Chuyện đó bây giờ có lẽ không quan trọng nữa rồi. – Anh Trung cúi cúi đầu xuống.

- Vậy...

...

- Có lẽ chỉ là cô tưởng tượng thôi. Cậu ấy không có biểu hiện gì cả. – Ông bác sỹ nói.

- Không! Anh ấy đã nắm lấy tay tôi. Không phải tôi tưởng tượng. Đôi mắt sưng húp của Phương vẫn không ngừng khóc.

- Chúng tôi sẽ theo dõi thêm. – Nói rồi ông bác sỹ đi ra ngoài.

- Anh đã nói với mẹ là mai mình đi chưa?

- Anh nói rồi. Anh cũng vừa từ cửa hàng về. Có thể anh và em đi lâu đấy. Em chuẩn bị mọi thứ đi là vừa. Tối nay nghỉ ngơi sớm. Đừng suy nghĩ gì nhiều. Anh đi lo nốt chuyện ở cửa hàng. Phải nhờ Minh lo giùm thôi.

- Vâng... — Nó lững thững đi về phòng. Đến giờ nó mới dám khóc...

Như anh Trung đã sắp xếp, sáng hôm sau anh và nó lên máy bay vào thành phố Hồ Chí Minh. Vừa xuống máy bay, anh Trung đi tới phòng bán vé. Nửa tiếng sau có một chuyến bay đến Thụy Điển. Đến nơi, cả hai anh em đều mệt lử vì cả một ngày gần như chỉ ngồi trên máy bay.

- Chúng ta tạm thời nghỉ ở khách sạn này. Mai hai anh em mình sẽ vào bệnh viện. – Anh Trung vừa nói vừa đặt đồ hành lý xuống.

- Nhưng em muốn vào bệnh viện... — Nó nói với cái giọng mệt phờ.

- Anh cũng muốn nhưng để mai đi. Giờ vào đây, anh sợ em sẽ nằm viện cùng Tuấn luôn mất. – Anh Trung nói cái giọng nửa đùa nửa thật.

- Em... — Nó cũng mệt lử rồi. Chưa bao giờ nó ngồi máy bay mà lại còn ngồi cả ngày làm nó cũng chẳng còn sức đâu mà cãi nhau với anh nó chứ chưa nói đến việc “lết” đến bệnh viện với anh Tuấn. Nó kéo cái valy to ụch vào phòng ngủ rồi ngồi phịch xuống giường. Nó đã lo lắng suốt từ đêm qua về việc anh Tuấn hiện

giờ như thế nào, bệnh tình của anh liệu có tiến triển tốt hơn được không, liệu việc nó sang đây gặp anh có gây ảnh hưởng gì xấu cho anh không, liệu nó có thể giúp gì cho anh được không?... Nó lo lắng đủ thứ. Và giờ nó bị đau đầu. Nó lục vali tìm viên sỏi giảm đau uống rồi nó đi tắm.

- Anh ra ngoài chút. Em nghỉ ngơi sớm đi. – Anh Trung nói rồi ra khỏi phòng.

Châm điều thuốc, anh Trung lấy điện thoại ra gọi cho Phương.

- Anh sang đến nơi rồi. Giờ này muộn rồi. Mai anh sẽ vào viện thăm Tuấn.

- Vâng. Anh cứ nghỉ ngơi chút đi. Mai, khi nào anh vào, anh gọi cho em, em sẽ đón anh.

- Ừm. Em nhớ giữ gìn sức khỏe. Mai gặp.

- Chào anh.

Cuộc điện thoại kết thúc cũng là lúc điều thuốc trên tay anh Trung tàn. Mấy ngày này, anh có vẻ hút nhiều thuốc hơn. Anh lững thững bước đi trên con phố dài của Stockholm. Trời mỗi lúc một lạnh hơn. Có vẻ như đêm nay tuyết sẽ rơi. Anh bỗng nở một nụ cười nhạt rồi cầm điện thoại. Anh tìm số điện thoại mang tên “Em”.

- Sao giờ anh lại thấy nhớ em chứ? Ngủ ngoan nhé! – Anh Trung không bấm gọi mà chỉ tự nói như thế.

Chỉ qua vài tòa nhà là đến biển. Anh bắt đầu thấy trời lạnh hơn. Anh chợt cảm thấy cô đơn. Biển thật rộng lớn và mạnh mẽ. Đó là lý do anh rất yêu biển. Nhưng biển đêm nay lại khiến anh thấy cô đơn. Cô đơn một cách thảm hại. Phải, biển rộng lớn và mạnh mẽ thật đấy nhưng ngay bây giờ, khi đứng trước sự rộng lớn và mạnh mẽ vô cùng ấy, anh cảm thấy mình thật quá nhỏ bé, quá yếu đuối. Anh bỗng thấy nhớ cái dáng người nhỏ nhắn, yếu đuối của cô bạn gái. Cô ấy luôn nghĩ anh là chỗ dựa, là điểm tựa duy nhất.

Ly, người yêu anh Trung. Cô ấy từng là một cô nhóc nghịch ngợm, chơi bời, không bao giờ biết suy nghĩ và chẳng bao giờ lo lắng điều gì. Nhà cô ấy rất nghèo, cô chỉ có mẹ, cha cô thì chẳng thèm quan tâm đến hai mẹ con cô. Mẹ cô cố gắng làm lụng, cố gắng nuôi cô nhưng cô luôn than thân trách phận vì ông trời đã cho cô một gia đình khốn khổ như thế. Cô mặc ẹ mình vất vả, còn cô chỉ luôn chơi bời, trốn học đi theo bọn công tử, đi đến các quán bar, vũ trường. Chúng sắm sửa cho cô quần áo, giày dép, tất tần tật. Chúng chiều chuộng cô đủ thứ. Cứ cho như thế là tốt, là đủ cô cứ đi theo chúng. Một lần, đi chơi với chúng về, chúng dụ cô vào nhà nghỉ. Ngà ngà say, cô chẳng còn biết gì để mà nói không với chúng. Sáng hôm sau thức dậy, nhìn quanh cô cũng đủ hiểu tất cả. Mặc đồ, cô chạy ra khỏi căn phòng kinh tởm ấy. Vừa chạy cô vừa khóc. Cô thấy ghê tởm chính bản thân mình. Cô đã lo sợ rằng một ngày chuyện này có thể xảy ra nhưng cô không ngờ dù đã biết như vậy mà cô vẫn không tránh được và không ngờ nó đáng ghê tởm như thế. Không để ý đường phố, cô cứ chạy, muốn chạy đến tận cùng vũ trụ, nơi chỉ có mình cô, để cô thấy bớt ghê tởm với bản thân mình. Chạy đến ngã tư đường, cô cũng chẳng thèm nhìn, cứ băng qua. Một chiếc ô tô đang lao tới. Một cậu thanh niên chạy đến đẩy ngã cô đủ để tránh chiếc ô tô kia.

- Cô không sao chứ? – Cậu thanh niên kia hỏi cô.

- Không cần anh quan tâm. – Cô trả lời lạnh lùng.

- Này cô! Cậu ấy đã cứu cô thì đừng có bất lịch sự như thế. – Một người con trai chạy tới và lên tiếng.

- Tôi đâu nhờ anh ta cứu tôi đâu.

- Thật uổng cho lòng tốt của cậu ấy đã liều mạng cứu cô. – Người con trai kia tiếp tục chỉ trích và đỡ cậu thanh niên kia dậy.

- Thôi! Kệ cô ta. Mình đi thôi. – Cậu thanh niên kia nói.

Hai người con trai kia quay mặt và đi tiếp. Còn cô, cô ngồi sững ở đó và tự hỏi mình:

- Mình đi đâu đây? – Nghĩ vậy và hai hàng nước mắt lại tiếp tục lăn dài.

...

- Mình đưa cậu vào viện kiểm tra.

- Không cần đâu. Bị nhẹ thôi. Về nhà mình băng lại là ổn thôi.
- Cái con bé đó thật không đáng để cứu. Đáng lẽ mình nên nhìn thấy trước là cô ta cư xử như vậy.
- Cứu người là tốt thôi mà Minh. – Anh Trung cười xòa.
- Cậu thật là... Ước gì mình có thể điều khiển được trực giác của mình. – Anh Minh thở dài đỡ anh Trung đi tiếp.

...

Ly đứng dậy rồi lững thững bước tiếp... Đôi mắt nhoe nhoe, cô chẳng nhìn rõ con đường mình đang đi. Và tất nhiên cô chẳng nhận ra con đường cô đang đi. Cách đó chừng 50m là hai chàng thanh niên kia.

Xem tiếp Chương 9

Sáng hôm sau tỉnh dậy thì nó đã không thấy anh Trung đâu nữa. Nó về phòng sửa soạn rồi chuẩn bị đi học.

Một ngày như bao ngày bình thường khác. Nó đi bộ tới trường. Đang trên đường đi thì...- Để anh đưa em đến trường. – Anh Huy đỗ xe trước mặt nó.- Em tự đi được. – Nó trả lời lạnh lùng.

- Em không thể tha thứ cho anh được ư?
- Em không muốn. Anh tránh đường cho em đi được chứ?
- Trừ khi em cho anh một cơ hội. Cơ hội khiến em yêu anh. – Anh Huy tỏ vẻ mặt nghiêm túc.
- Tôi không muốn. Anh tránh đường đi.

...- Nhưng! – Tiếng một người con gái.- Linh! – Nó quay đầu lại và nhận ra con bé hay ngồi cuối lớp, chẳng nói chuyện với ai bao giờ.

- Đi vào học thôi. – Linh nói rồi kéo tay nó đi, cứ như không hề nhìn thấy người con trai đang đứng trước mặt Nhung vậy.

Đi được một đoạn, Linh hắt tay nó ra.

- Có mỗi chuyện cắt đuôi cái bọn đấy mà cậu cũng không biết đường à? – Linh nói với cái giọng khó chịu.
- Bọn đấy? Ý cậu là...
- Là cái tên hám gái vừa nãy chứ sao? Trông cũng bảnh trai mà lại xấu tính vậy.

9. Chương 9

Nó cười tủm tỉm.- Ừ! Lần sau mình sẽ tránh.

Rồi hai đứa nó vào lớp.

Phía sau hai đứa là khuôn mặt thất vọng, hối hận.

...- Xin lỗi, Tuấn có đó không ạ?- Anh Trung à? Em Phương đây. – Người con gái ở đầu dãy bên kia trả lời.

- Ừ! Tuấn đâu hả em? Sao đến giờ anh mới liên lạc được?
- Chuyện dài lắm anh ạ. Hiện giờ cả nhà em đang ở Thụy Điển. Anh Tuấn...
- Tuấn sao hả em? – Anh Trung lo lắng.
- Anh ý đã nằm viện nửa năm nay rồi. Không biết bao giờ anh ý mới tỉnh lại nữa. – Cô gái òa lên khóc.
- Tuấn... — Anh Trung ngập ngừng. – Tuấn bị sao hả em?

- Anh ý bị tại nạn giao thông. Hôn mê sáu tháng... Bệnh viện đang đề nghị rút ống thở... Em... — Cô gái ấy tiếp tục khóc.

- Anh sẽ cố gắng sang đó sớm. Đừng khóc em. Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Em nhắn tin lại cho anh địa chỉ của gia đình em. Vậy nhé.

- Vâng.

...

Từ cửa hàng, anh Trung phi xe thẳng tới phòng bán vé máy bay gần nhất mua hai vé vào thành phố Hồ Chí Minh ngay sáng hôm sau. Vừa mua vé xong, anh liền gọi cho Nhung.- Có chuyện gì không anh? Em đang trong lớp mà. — Nó xin phép giảng viên chạy vội ra ngoài nghe điện thoại của anh Trung.

- Có việc. Em xin nghỉ phép đặc biệt đi. Nghỉ từ ngày mai. Đến bao giờ thì chưa chắc. Cứ làm theo lời anh đi... Tút tut. — Anh Trung đập vội máy. Để lại con bé ngốc nghếch chưa hiểu nổi có chuyện gì mà anh nó sốt sắng đến thế. Còn bắt nó nghỉ đặc biệt “vô thời hạn” nữa chứ. Nó thở dài rồi xin phép vào lớp.

Cuộc điện thoại bất ngờ của anh trai khiến đầu óc nó không tài nào tập trung được. Mắt phải của nó thì cứ giật liên hồi. Dân gian có câu “Phải lành, trái dữ” nhưng với nó thì luôn luôn ngược lại. Nó mà giật mắt phải là y như rằng có chuyện không may xảy ra. Càng lúc nó lại càng lo, chỉ chăm chăm nhìn cái đồng hồ, mong hết giờ.

Trong khi ấy...- Bác sỹ, hãy cho anh ý thêm thời gian... — Phương, em gái Tuấn, đang khóc nức lên cầu xin vị bác sỹ tiếp tục điều trị cho anh Tuấn.

- Nhưng sáu tháng rồi mà cậu ấy không hề có tiến triển gì. Đề nghị của chúng tôi cũng chỉ là đề nghị. Nếu các vị không chấp nhận đề nghị rút ống thở của chúng tôi, chúng tôi sẽ thu xếp cho cậu ấy tiếp tục điều trị tại nhà hoặc có thể chuyển về một bệnh viện tại quê hương của các vị. — Ông bác sỹ nói với khuôn mặt buồn bã.- Vâng. Xin bác sỹ cho chúng tôi thêm vài ngày để suy nghĩ.

Tít tít tít...

Cả vị bác sỹ lẫn Phương đều hốt hoảng chạy về phía phòng của Tuấn. Huyết áp và nhịp tim của anh đều đang giảm nhanh chóng. Phương òa khóc. Còn vị bác sỹ lập tức chuyển anh sang phòng cấp cứu. Mọi phương pháp dường như đều bất lực... Đợt xung điện cuối cùng cũng đã thực hiện, ông bác sỹ lắc đầu... Tim anh đã ngừng đập hẳn... Phương đứng bên ngoài. Đôi mắt đỏ hoe lên vì khóc. Toàn thân đang run bần lên vì sợ. Vừa thấy đèn phòng cấp cứu tắt, Phương chạy lao tới. Ông bác sỹ bước ra với khuôn mặt buồn bã. Có lẽ Phương cũng đủ hiểu. Cô gào khóc, lao thẳng vào phòng cấp cứu. Đến bên giường Tuấn, cô chỉ còn biết kêu tên anh mà thôi.- Nhung! Có việc gì mà mày xin nghỉ nghe ghê gớm thế? — Tan lớp, con nhóc lớp trưởng chạy vội lại hỏi.- Anh trai tao nói có việc. Tao còn chưa biết chuyện gì cơ. Thấy lo quá. Mắt phải tao cứ máy suốt làm tao sốt hết cả ruột. — Nó thở dài thườn thượt.

- Mày lo làm gì. Về hỏi rồi rõ thôi. Hôm nay tao đi xe, tao đưa mày về.

- Ừm. Cảm ơn mày.

Bước được hai bước, nó bỗng nhiên ngã khụy xuống.- Nhung! Mày sao thế? — Con nhóc lớp trưởng hốt hoảng.- Tao... — Nó bắt đầu mơ màng... Nó nhìn thấy anh Tuấn đang ở trước mặt nó. Tay anh đang với lấy nó nhưng có gì đó kéo anh đi. Nó kêu gào. Nó khóc. Nó gọi anh.

- Nhung! Mày tỉnh lại đi.

- Ừ...ừ... — Nó dần mở đôi mắt đẫm nước mắt. Nó hoàn toàn không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Đặc biệt là giấc mơ chớp nhoáng kỳ lạ ấy.

...

Tít... tít... tít...

Phương giật mình. Máy đo nhịp tim và máy đo huyết áp đang có biến động. Có vẻ như tim anh Tuấn đang đập lại. Một niềm vui len lỏi. Phương liền chạy đi gọi vị bác sỹ.

...- Mày tỉnh táo thật chưa? – Con nhóc lớp trưởng hỏi thăm mà cứ như hỏi cung nó.- Tao tỉnh rồi. Chắc này tao căng thẳng quá thôi. — Nó trả lời với khuôn mặt còn rõ nét mệt mỏi.

- Tao phải đưa mày vào tận nhà mới yên tâm được. Thôi. Mày lên xe đi. Ôm chắc lấy tao đây.

- Con ngốc này. Tao không rơi khỏi xe được đâu.

...- Thật kỳ lạ. Tim anh ấy đã đập lại và mọi thứ đều bình thường như chưa có chuyện gì xảy ra. – Vị bác sỹ nói với Phương.- Cảm ơn ông! – Phương nói trong những giọt nước mắt hạnh phúc rồi cô trở lại phòng của Tuấn.

Gương mặt anh Tuấn trông thật nhợt nhạt. Phương cầm lấy tay anh.- Anh mau tỉnh lại đi. Mọi người thực sự không chịu đựng thêm được nữa đâu. – Phương lại khóc.

Bỗng nhiên bàn tay anh Tuấn như nắm chặt lấy bàn tay của Phương vậy. Mừng rỡ, cô siết chặt tay anh hơn.- Anh nghe thấy những gì em nói phải không? Anh tỉnh lại đi. Bác sỹ... — Cô quay đầu gọi với.

...- Anh Trung. Rốt cuộc là chuyện gì? – Nhưng bước vào nhà. Trông nó thật xanh xao.- Sáng mai, anh và em sẽ đi vào thành phố Hồ Chí Minh rồi sẽ đón chuyến bay đi Thụy Điển sớm nhất. – Anh Trung nghiêm nghị nói.

- Vào thành phố Hồ Chí Minh? Đi Thụy Điển?

- Phải! Anh em mình sẽ đi gặp Tuấn.

- Gặp anh Tuấn? Để làm gì cơ chứ? Anh đừng làm lớn mọi chuyện. Anh ý đi cũng đã đi bốn năm rồi. Anh và em đâu cần sang tận đó. Chuyện của em anh cứ để tự em giải quyết. Do em chứ đâu tại anh ý. Không đi đâu hết.

- Anh đâu nói đi để giải quyết chuyện em và Tuấn. Chuyện đó bây giờ có lẽ không quan trọng nữa rồi. – Anh Trung cúi cúi đầu xuống.

- Vậy...

...- Có lẽ chỉ là cô tưởng tượng thôi. Cậu ấy không có biểu hiện gì cả. – Ông bác sỹ nói.- Không! Anh ấy đã nắm lấy tay tôi. Không phải tôi tưởng tượng. Đôi mắt sưng húp của Phương vẫn không ngừng khóc.

- Chúng tôi sẽ theo dõi thêm. – Nói rồi ông bác sỹ đi ra ngoài.- Anh đã nói với mẹ là mai mình đi chưa?- Anh nói rồi. Anh cũng vừa từ cửa hàng về. Có thể anh và em đi lâu đấy. Em chuẩn bị mọi thứ đi là vừa. Tối nay nghỉ ngơi sớm. Đừng suy nghĩ gì nhiều. Anh đi lo nốt chuyện ở cửa hàng. Phải nhờ Minh lo giùm thôi.

- Vâng... — Nó lững thững đi về phòng. Đến giờ nó mới dám khóc...

Như anh Trung đã sắp xếp, sáng hôm sau anh và nó lên máy bay vào thành phố Hồ Chí Minh. Vừa xuống máy bay, anh Trung đi tới phòng bán vé. Nửa tiếng sau có một chuyến bay đến Thụy Điển. Đến nơi, cả hai anh em đều mệt lử vì cả một ngày gần như chỉ ngồi trên máy bay.- Chúng ta tạm thời nghỉ ở khách sạn này. Mai hai anh em mình sẽ vào bệnh viện. – Anh Trung vừa nói vừa đặt đồng hành lý xuống.- Nhưng em muốn vào bệnh viện... — Nó nói với cái giọng mệt phờ.

- Anh cũng muốn nhưng để mai đi. Giờ vào đây, anh sợ em sẽ nằm viện cùng Tuấn luôn mất. – Anh Trung nói cái giọng nửa đùa nửa thật.

- Em... — Nó cũng mệt lử rồi. Chưa bao giờ nó ngồi máy bay mà lại còn ngồi cả ngày làm nó cũng chẳng còn sức đâu mà cãi nhau với anh nó chứ chưa nói đến việc “lết” đến bệnh viện với anh Tuấn. Nó kéo cái vali to ụch vào phòng ngủ rồi ngồi phịch xuống giường. Nó đã lo lắng suốt từ đêm qua về việc anh Tuấn hiện giờ như thế nào, bệnh tình của anh liệu có tiến triển tốt hơn được không, liệu việc nó sang đây gặp anh có gây ảnh hưởng gì xấu cho anh không, liệu nó có thể giúp gì cho anh được không?... Nó lo lắng đủ thứ. Và giờ nó bị đau đầu. Nó lục vali tìm viên sủi giảm đau uống rồi nó đi tắm.

- Anh ra ngoài chút. Em nghỉ ngơi sớm đi. – Anh Trung nói rồi ra khỏi phòng.

Châm điều thuốc, anh Trung lấy điện thoại ra gọi cho Phương.- Anh sang đến nơi rồi. Giờ này muộn rồi. Mai anh sẽ vào viện thăm Tuấn.- Vâng. Anh cứ nghỉ ngơi chút đi. Mai, khi nào anh vào, anh gọi cho em, em sẽ đón anh.

- Ừm. Em nhớ giữ gìn sức khỏe. Mai gặp.

- Chào anh.

Cuộc điện thoại kết thúc cũng là lúc điều thuốc trên tay anh Trung tàn. Mấy ngày này, anh có vẻ hút nhiều thuốc hơn. Anh lững thững bước đi trên con phố dài của Stockholm. Trời mỗi lúc một lạnh hơn. Có vẻ như đêm nay tuyết sẽ rơi. Anh bỗng nở một nụ cười nhạt rồi cầm điện thoại. Anh tìm số điện thoại mang tên “Em”. - Sao giờ anh lại thấy nhớ em chứ? Ngủ ngoan nhé! – Anh Trung không bấm gọi mà chỉ tự nói như thế.

Chỉ qua vài tòa nhà là đến biển. Anh bắt đầu thấy trời lạnh hơn. Anh chợt cảm thấy cô đơn. Biển thật rộng lớn và mạnh mẽ. Đó là lý do anh rất yêu biển. Nhưng biển đêm nay lại khiến anh thấy cô đơn. Cô đơn một cách thảm hại. Phải, biển rộng lớn và mạnh mẽ thật đấy nhưng ngay bây giờ, khi đứng trước sự rộng lớn và mạnh mẽ vô cùng ấy, anh cảm thấy mình thật quá nhỏ bé, quá yếu đuối. Anh bỗng thấy nhớ cái dáng người nhỏ nhắn, yếu đuối của cô bạn gái. Cô ấy luôn nghĩ anh là chỗ dựa, là điểm tựa duy nhất.

Ly, người yêu anh Trung. Cô ấy từng là một cô nhóc nghịch ngợm, chơi bời, không bao giờ biết suy nghĩ và chẳng bao giờ lo lắng điều gì. Nhà cô ấy rất nghèo, cô chỉ có mẹ, cha cô thì chẳng thèm quan tâm đến hai mẹ con cô. Mẹ cô cố gắng làm lụng, cố gắng nuôi cô nhưng cô luôn than thân trách phận vì ông trời đã cho cô một gia đình khốn khổ như thế. Cô mặc ẹ mình vất vả, còn cô chỉ luôn chơi bời, trốn học đi theo bọn công tử, đi đến các quán bar, vũ trường. Chúng sắm sửa cho cô quần áo, giày dép, tất tần tật. Chúng chiều chuộng cô đủ thứ. Cứ cho như thế là tốt, là đủ cô cứ đi theo chúng. Một lần, đi chơi với chúng về, chúng dụ cô vào nhà nghỉ. Ngà ngà say, cô chẳng còn biết gì để mà nói không với chúng. Sáng hôm sau thức dậy, nhìn quanh cô cũng đủ hiểu tất cả. Mặc đồ, cô chạy ra khỏi căn phòng kinh tởm ấy. Vừa chạy cô vừa khóc. Cô thấy ghê tởm chính bản thân mình. Cô đã lo sợ rằng một ngày chuyện này có thể xảy ra nhưng cô không ngờ dù đã biết như vậy mà cô vẫn không tránh được và không ngờ nó đáng ghê tởm như thế. Không để ý đường phố, cô cứ chạy, muốn chạy đến tận cùng vũ trụ, nơi chỉ có mình cô, để cô thấy bớt ghê tởm với bản thân mình. Chạy đến ngã tư đường, cô cũng chẳng thèm nhìn, cứ băng qua. Một chiếc ô tô đang lao tới. Một cậu thanh niên chạy đến đẩy ngã cô đủ để tránh chiếc ô tô kia.- Cô không sao chứ? – Cậu thanh niên kia hỏi cô.- Không cần anh quan tâm. – Cô trả lời lạnh lùng.

- Này cô! Cậu ấy đã cứu cô thì đừng có bất lịch sự như thế. – Một người con trai chạy tới và lên tiếng.

- Tôi đâu nhờ anh ta cứu tôi đâu.

- Thật ưong cho lòng tốt của cậu ấy đã liều mạng cứu cô. – Người con trai kia tiếp tục chỉ trích và đỡ cậu thanh niên kia dậy.

- Thôi! Kệ cô ta. Mình đi thôi. – Cậu thanh niên kia nói.

Hai người con trai kia quay mặt và đi tiếp. Còn cô, cô ngồi sững ở đó và tự hỏi mình:- Mình đi đâu đây? – Nghĩ vậy và hai hàng nước mắt lại tiếp tục lăn dài.

...- Mình đưa cậu vào viện kiểm tra.- Không cần đâu. Bị nhẹ thôi. Về nhà mình băng lại là ổn thôi.

- Cái con bé đó thật không đáng để cứu. Đáng lẽ mình nên nhìn thấy trước là cô ta cư xử như vậy.

- Cứu người là tốt thôi mà Minh. – Anh Trung cười xòa.

- Cậu thật là... Ước gì mình có thể điều khiển được trực giác của mình. – Anh Minh thở dài đỡ anh Trung đi tiếp.

...

Ly đứng dậy rồi lững thững bước tiếp... Đôi mắt nhòe nhoè, cô chẳng nhìn rõ con đường mình đang đi. Và tất nhiên cô chẳng nhận ra con đường cô đang đi. Cách đó chừng 50m là hai chàng thanh niên kia.

10. Chương 10

- Nhưng! Dậy chưa? – Anh Trung đứng trước cửa phòng gọi nó.

- Em dậy rồi. Chờ chút em ra. – Nó vớ vội chiếc áo khoác mỏng manh rồi bước ra khỏi phòng.

Đêm qua, nó không ngủ được. Nó cứ đứng lên, ngồi xuống, đi đi lại lại. Nó mong được gặp anh Tuấn. Nó mong được ở gần bên anh. Nó đã xa anh. Một khoảng thời gian có thể xác định được bằng con số nhưng với nó thì vô tận. Mỗi lần nó nhắm mắt lại, cổ chộp mắt sau một ngày mệt mỏi nhưng từ sâu trong ký ức của nó, gương mặt anh lại hiện lên mỗi lúc một rõ hơn, nụ cười của anh như rất gần nó, như mới chỉ ngày hôm qua thôi, nó được nhìn thấy nụ cười ấy, nó được nghe thấy nụ cười ấy... Đôi mắt nó thâm quầng, sưng húp vì khóc nữa. Sau một ngày mà nhìn nó gầy độc và xanh xao hẳn đi.

Hai anh em nó bắt taxi đến bệnh viện Tuấn đang nằm. Ngồi trên xe, tay chân nó cứ run bắn lên. Thấy vậy, anh Trung cầm tay nó, cố trấn an nó.

- Em đừng lo quá như thế. Sẽ ổn thôi. Con bé gốc này.

- Nhưng em... — Ngay đến nói, giọng nó cũng run run...chỉ trực trực hai dòng nước mắt tuôn ra.

- Gần đến rồi. Em đừng như thế. Nhìn em thế này, anh nghĩ Tuấn cũng không thấy ổn chút nào đâu.

Nó cố gắng kìm lại dòng nước mắt. Nó gượng cười. Một nụ cười méo mó.

Đến bệnh viện, Phương, em gái anh Tuấn đã đứng ngay cửa ra vào. Vừa trông thấy Phương, nó chạy ngay tới ôm chầm lấy Phương.

- Chị ơi... — Nó nghẹn ngào.

Phương chẳng biết nói gì hơn. Chỉ biết ôm lấy con bé và...cố gắng...mạnh mẽ.

Ba người cùng nhau đi đến phòng của anh Tuấn. Vừa đến cửa phòng, mắt nó đã ươn đẫm, miệng nó run run nói không nên lời, còn đôi chân nó muốn rã rời vì đau đớn. Nó nhìn anh Tuấn. Trông anh gầy hơn trước. Đôi mắt không mở nhưng vẫn rõ nét mệt mỏi. Nó mở cửa vào phòng. Bước chân của nó sao thật nặng nề. Khi trước, nó cứ nghĩ, nếu ông trời cho nó một ngày được gặp lại anh, nó sẽ chạy đến thật nhanh bên anh, ôm anh thật chặt để anh chẳng thể rời xa nó, để anh mãi mãi là của nó. Nhưng bây giờ, nó không đủ sức để làm những gì nó từng ao ước, nó đang cố gắng nhấc bàn chân mệt mỏi của nó tiến gần đến bên giường bệnh của anh. Càng gần đến anh, tim nó không cảm thấy hạnh phúc ngập tràn như nó từng nghĩ mà giờ đây, tim nó đau, đau hơn cả cái ngày cuối cùng nó gặp anh bốn năm trước. Nó cầm lấy bàn tay anh. Bàn tay vẫn còn hơi ấm nhưng sao hơi ấm ấy thật yếu ớt và mong manh. Nó ngửi thấy thoang thoảng bàn tay anh có chút hương của cafe anh thích, một chút hương của ca à nó vẫn hay uống. Tình yêu trong lòng nó đang dâng lên, nó nhớ anh, nhớ khôn siết dù anh đang ở ngay bên cạnh nó. Nó ao ước quá khứ trở lại. Nó ao ước nó lại được nhìn thấy bàn tay này đang cầm chiếc thìa nhỏ khuấy khuấy tách cafe đen. Nó ao ước bàn tay này cốc vào đầu nó thật nhẹ nhưng nó vẫn giả vờ thật đau làm nũng với anh. Nó ao ước đôi môi kia đang mỉm cười với nó như mỗi lần nó đùa với anh. Nó ao ước đôi mắt kia nhìn nó thật trìu mến... Nó ao ước...

“Anh Tuấn ơi...” – Nó khóc. Nó chỉ còn đủ sức để khóc, để gọi anh như thế.

Anh Trung và chị Phương đứng bên ngoài. Nhìn anh Tuấn và nó, hai người cũng không cầm được nước mắt.

Vị bác sỹ chịu trách nhiệm chữa trị cho anh Tuấn lại gần anh Trung và chị Phương rồi cả ba người vào văn phòng khoa.

- Tôi không phải là chưa từng gặp trường hợp bị tai nạn và dẫn đến bất tỉnh như thế nào bao giờ. Nhưng hầu hết các trường hợp tôi từng chữa trị thì nếu có thể hồi phục thực sự thì sau khoảng từ ba đến sáu tháng là bệnh nhân có thể tỉnh dậy. Riêng trường hợp của người thân hai vị thì giờ đã là tháng thứ bảy. Vậy mà bệnh nhân không hề có biểu hiện gì tiến triển. Khoa học hiện nay tiên tiến hơn trước nhưng chúng chỉ có thể tác động một phần. Còn lại là phải ở ý chí của bệnh nhân. Nếu người đó thực sự không muốn tỉnh lại

thì dù chúng ta có cố gắng đến đâu cũng không có kết quả. Tôi mong hai vị suy nghĩ thật kỹ. Việc chấm dứt sự sống có thể là tàn nhẫn nhưng mặt khác của nó lại là sự bình thản, sự giải thoát. – Vị bác sỹ cao tuổi nói với anh Trung và chị Phương.

- Tôi hiểu ông đang muốn nói gì. – Anh Trung lên tiếng. – Nhưng bản thân chúng tôi là người thân của Tuấn. Chúng tôi có lòng tin là Tuấn sẽ tỉnh lại. Tuấn còn quá trẻ để chấm dứt sự sống. Vấn đề tồn tại hiện giờ chỉ là thời gian mà thôi. Chúng tôi không chấp nhận phương án rút ống thở mà ông đã đề nghị. Chúng tôi sẽ sắp xếp việc chuyển Tuấn về một bệnh viện tại Việt Nam để tiếp tục điều trị. Chúng tôi mong ông sẽ giúp đỡ.

- Mong bác sỹ giúp đỡ chúng tôi. – Chị Phương nói.

- Thôi được. Tôi hiểu. Tôi sẽ làm tất cả những gì có thể. Vậy giờ, hai vị hãy điền một số thông tin vào tờ giấy này và chúng tôi sẽ tiến hành ngay khi có thể. – Vị bác sỹ nói và đưa cho anh Trung, chị Phương vài tờ giấy chì chít chữ.

...

“Anh Tuấn ơi...” – Nó vẫn cứ ngồi bên cạnh giường bệnh của anh... Nó vẫn khóc. Nước mắt của nó sắp ứa thấm một bên tay áo của anh mất.

- Em đừng khóc nữa. Tuấn sẽ không vui khi thấy em vậy đâu. Em biết điều đó mà. – Anh Trung đặt tay lên vai nó rồi khẽ hôn lên tóc nó.

Nó gạt nước mắt. Đứng dậy và dựa vào vai anh Trung.

- Anh Tuấn sẽ tỉnh lại phải không anh? Em tin như thế. Anh cũng tin điều đó chứ? – Nó ngược đôi mắt ứa lên nhìn anh Trung.

- Điều đó tất cả mọi người đều tin mà. Ngốc ă! – Anh Trung gượng cười và trả lời nó.

- Em sẽ ở đây chăm sóc anh Tuấn đến lúc anh ý tỉnh lại được không anh?

- Chỉ vài hôm nữa chúng ta sẽ về Việt Nam. Tuấn cũng sẽ về cùng anh và em. Anh vừa bàn bạc với bác sỹ rồi. Em đừng cố gắng quá sức. Anh và em, cả chị Phương nữa sẽ thay nhau chăm sóc Tuấn từ giờ đến hôm đó.

- Em không sao. Em muốn ở cạnh anh ý. Có vậy thôi. – Nó gục mặt vào vai anh Trung. Hình như nước mắt nó lại tuôn ra rồi thì phải.

Sáng ngày hôm sau, bác sỹ bắt đầu chuẩn bị các thủ tục cần thiết để cho anh Tuấn chuyển viện. Anh Tuấn sẽ được chuyển về bệnh viện Việt Đức trong ba ngày nữa. Bố mẹ anh cũng đã trở về nước để chuẩn bị đón anh về.

- Chị Phương ơi! Để em đến nhà chuẩn bị đồ cho anh Tuấn được không chị? – Nó thủ thỉ với chị Phương.

- Ừm! Chị đang định về phòng trọ của anh Tuấn để dọn dẹp đồ đạc. Từ lúc sang đây chị cũng chưa từng đến đó.

- Vậy để em gọi anh Trung vào chăm anh Tuấn nhé rồi chị em mình cùng đi. – Nó bỗng trở nên hồn hởi kỳ lạ.

...

Phòng trọ của Tuấn, bốn năm trời mà sao căn phòng thật trống rỗng. Một cái giá sách trống trơn. Một cái bàn học chất đầy sách vở, giấy tờ. Một chiếc laptop đã lâu không sử dụng vương bụi. Một chiếc giường không có chút hơi ấm. Tất cả đều được phủ lên bởi một lớp bụi khá dày.

Lọc cọc...

Tiếng gì đó nghe thật lạ tai đang phát ra từ ngoài cửa phòng. Một người đàn ông đã lớn tuổi cùng với một chiếc batoong bước vào.

- Hai cô là ai? Sao lại vào căn phòng này?

- Dạ. Cháu là người nhà của anh Tuấn, người đã thuê trọ ở đây thưa ông. – Nó trả lời trong sự rụt rè.
- Tôi đã không gặp cậu ta nửa năm nay rồi. Không chút tin tức. Cậu ta đã trả tiền thuê nhà cả năm nay nên tôi cũng không đành để cho người khác đến thuê.
- Cháu cảm ơn ông. Gia đình cháu chuẩn bị về nước nên cháu đến đây dọn dẹp hộ anh ý thôi ạ. – Chị Phương nói.
- Vậy sao cậu ta không tới?
- Anh ý có việc nên phải về trước ông ạ. Bọn cháu sẽ dọn dẹp nhanh thôi. Xong việc bọn cháu sẽ gửi lại chìa khóa phòng cho ông ạ.—Nó nhanh nhẩu.
- Ừm. Được rồi. Lát hai cháu xuống phòng bên dưới gặp ta. – Nói rồi ông cụ bước đi. Vẫn tiếng lộc cộc của chiếc batoong vang lên.

...

Đang dọn dẹp thì bỗng chị Phương có điện thoại. Nghe điện thoại xong, chị quay sang bảo nó:

- Chị ra ngoài một chút. Em ở lại một mình được chứ? Chỉ một lát thôi chị về.
- Dạ được. Không sao đâu chị.

Chị Phương đi. Một mình nó ở lại trong căn phòng trống trải. Nhìn đâu nó cũng tưởng tượng ra hình ảnh của anh. Anh đứng đó, khuôn mặt vẫn như đang cười với nó. Anh ở đó, như thật, như mơ... Đôi mắt nó lại hoen lệ rồi. Nó tiến lại gần chiếc bàn học của anh. Sách vở ngổn ngang. Có lẽ việc học hành của anh ở nơi đây không hề dễ dàng. Xếp gọn vài cuốn sách nó nhìn thấy một lọ thuốc đang nằm chổng trơ, nắp lọ bị mở ra, vài viên thuốc vương vãi. Thuốc an thần? Anh không được khỏe? Cuộc sống ở đây áp lực với anh lắm sao? Nó cầm lọ thuốc ôm vào ngực. Nước mắt đang chảy dài trên má nó. Nó đau... Cất gọn sách vở của anh vào những thùng bìa carton, nó tiến lại gần chiếc máy tính xách tay, món quà thi đỗ đại học bố mẹ anh tặng. Nó mở máy lên. Chiếc máy tính đã không sử dụng hơn nửa năm, chẳng trách bây giờ, khi bật lên nó lại kêu gầm gừ to đến thế. Nó không tưởng tượng nổi. Màn hình desktop chính là ảnh của nó. Ảnh nó đang nằm ngủ. Nó lục tung trí nhớ của mình để tìm cho bằng được ảnh này nó chụp khi nào. Nhưng ảnh này là ảnh anh chụp. Chỉ có thể là thế. Vì nó đang ngủ, ngủ một cách ngon lành. Nó tò mò mở My Document của anh. My Pictures... Ảnh phong cảnh các nơi ở Thụy Điển do anh chụp. Anh vẫn thích chụp ảnh mà. Ba năm học cấp 3, anh vẫn dành thời gian đi làm thêm chỉ để tự mua ình một chiếc máy ảnh chuyên nghiệp để thực hiện sở thích của mình. Nó lướt chuột xuống phía dưới. Các bức ảnh bỗng xuất hiện thêm một người con gái. Một người con gái phương Tây với mái tóc bạch kim xoắn dài óng ả. Người con gái trông thật đẹp. Cô ấy có nụ cười thật cuốn hút. Một vết dao cắt đang lướt qua tim nó. Người con gái đó...có lẽ nào...???? Hoang mang và đau đớn. Nó ngồi gục xuống. Nó tiếp tục kéo chuột xuống dưới. Một folder riêng có tên "4got". Nó mở ra và... File ảnh của nó. Tất cả những bức ảnh mà nó với anh từng đi lang thang rồi chụp. Có cả những bức ảnh mà nó chưa bao giờ được nhìn thấy. Ảnh nó. Lúc vui. Lúc buồn. Lúc nó cười. Lúc nó khóc. Lúc nó đang chơi đùa. Lúc nó đang nghĩ về vợ... Nhiều nhiều lắm. Mắt nó mỗi lúc thêm ướt.

"Anh! Sao lại thế? Tại sao đã quên mà anh vẫn còn lưu ảnh em lại đây? 4got... Sao anh không xóa hết đi chứ? Còn người con gái kia? Người con gái ấy là ai? Anh cũng lưu ảnh của người con gái ấy...nhưng ảnh của người con gái ấy không mang tên 4got... Anh... Tại sao????"

Lại thêm một vết dao nữa đang cứa vào trái tim yêu ớt của nó. Nó gục mặt vào đầu gối. Mọi thứ trở nên quay cuồng. Những dòng suy nghĩ đang trở nên lộn xộn trong đầu nó. Nó ôm đầu. Nó kêu gào...

"Sao anh lại đối xử như thế với em chứ? Tại sao chứ? Anh đã quên em thì còn để ảnh em ở đây làm gì? Còn ảnh desktop nữa? Anh đang làm gì đây?"

"Đáng lẽ mình không nên động đến chiếc máy tính này..."

"Không! Không phải anh có lỗi. Anh đã quên mình từ khi anh quyết định sang đây rồi. Phải. Anh không có lỗi. Là tại mình cứ hy vọng thôi mà. Lỗi là của mình. Ảnh anh chụp anh giữ thôi mà. Không có gì đâu. Dọn dẹp. Dọn dẹp. Không nghĩ về vấn đề nữa."

“Không! Nếu anh giữ lại ảnh chỉ vì đó là những gì anh đã từng chụp thì đâu cần để tên là 4got chứ? Sao anh luôn làm em thấy khó hiểu thế? Rốt cuộc anh muốn sao chứ?”

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa... – Nó kêu gào trong nước mắt.

Có gì đó trong nó thức tỉnh hay nó vẫn đang hy vọng...nó bỗng đứng phắt lên, gạt nước mắt và tiếp tục dọn dẹp đồ đạc.

11. Chương 11

Chị Phương về , thấy nó đang lúi húi xếp đồ của anh Tuấn vào thùng nên cũng chỉ chạy lại làm cùng chứ không phát hiện ra nó vừa khóc.

Cuối cùng thì cũng dọn xong. Hai chị em thả người xuống chiếc ghế sofa màu ghi. Bất giác, cả hai cùng thở dài. Cả hai cùng nhìn nhau rồi phì cười. Chăm chú vào dọn dẹp nên hai chị em quên hẳn mọi thứ. Đầu óc không còn căng thẳng, lo lắng như mọi khi. Phương và Nhung cười trông thật thoải mái nhưng ẩn hiện sau đó vẫn có nét buồn buồn. Đẩy mấy thùng carton ra bên ngoài, hai chị em khóa cửa phòng rồi đi xuống tầng trệt tìm gặp ông chủ nhà vừa này.

Cửa phòng ông mở hé hé. Hai người gõ cửa nhưng không có tiếng trả lời. Liều mình, đẩy cửa bước vào, Nhung giật mình vì trên tường đều là những bức ảnh lớn người con gái có mái tóc bạch kim xoăn dài. Nó nhận ra người con gái ấy. Người con gái đã xuất hiện trong file ảnh của anh. Nó cứ như bị cuốn vào thế giới của những bức ảnh ấy. Có nét gì đó ở người con gái này trông rất quen. Nó đứng sững lại trước một bức ảnh. Ảnh người con gái kia đang ngồi cạnh anh...đứng phía sau là ông chủ phòng trọ. Nhưng...người con gái ấy mặc váy trắng...giống một chiếc váy cưới... Đôi chân nó muốn rụng rời. Bàn tay nó run lên khẽ chạm vào gương mặt anh trên ảnh. Điều kỳ lạ... Nó không hề khóc. Không một giọt nước mắt. Đôi mắt nó không ướt đầm như mọi lần.

Chị Phương đi phía sau nó cũng đủ để nhìn thấy những bức ảnh. Đang định lên tiếng gọi nó thì một bàn tay đặt nhẹ lên vai chị.

- Đó là con gái tôi. – Ông chủ nhà lên tiếng. Có lẽ vì quá ngạc nhiên trước những tấm hình kia mà cả Phương và Nhung đều không nghe thấy tiếng lộc cộc của chiếc batoong.

Ông Thomas mời chị Phương và nó ngồi lại gần cái lò sưởi đang bập bùng những ngọn lửa yếu ớt.

...

- Cháu chào bác. Nhưng có nhà không ạ?

- Huy hả cháu? Nhưng với Trung nhà bác sang Thụy Điển mấy ngày nay rồi. – Vừa mở cửa, mẹ Nhung vừa trả lời.

- Hai người có nói sang đây có việc gì và bao giờ về không hả bác? – Anh Huy nói.

- Thành Trung bảo với bác là hai đứa sáng đây thăm bạn. Có gì khi về nó sẽ nói rõ. – Mẹ Nhung thở dài rồi kéo cánh cửa sắt. – Cháu vào nhà chơi một lát.

- Zà... — Ngập ngừng định chào bác rồi đi nhưng anh Huy lại thôi. – Vâng. Cũng được ạ. – Rồi anh dắt xe vào nhà.

Ba ngày rồi, sáng nào anh Huy cũng đứng ở đầu ngõ nhà nó, chờ nó đi học nhưng không thấy. Anh đến trường giờ tan học chờ mà mãi cũng không thấy nó. Anh biết nó sẽ chẳng chịu nghe máy nên cũng chẳng dám gọi điện. Muốn vào trường hỏi nó nhưng bao nhiêu lớp, người ta đâu chịu tìm người giúp anh. Anh cứ đứng đầu ngõ rồi lại đến trường. Chờ đợi nhưng cuối cùng anh nhận được chỉ là sự vô vọng.

- Cháu uống nước đi. Hai đứa đi nhà cửa vắng vẻ. Bác trai thì đi sang Sing sáng qua. Ở nhà một mình, bác cũng thấy trống trải lắm. – Mẹ Nhung đặt cốc nước cam tươi lên bàn.

- Hôm kia, cháu có lên công ty gặp bác trai. Bác trai trông có vẻ già hơn trước còn bác trông vẫn thế. – Anh Huy cười.
- Đạo này công ty bận việc. Bác trai đi làm tới khuya mới về. Bác bảo thằng Trung về công ty làm giúp mà nó không chịu. Mà cháu lên công ty có việc gì vậy?
- Cháu muốn bàn một dự án với bác trai ạ. Cháu muốn thay đổi phương án kinh doanh của công ty cháu.
- Ừm. Mọi việc tốt chứ cháu? Bác trai nhà bác có đồng ý hợp tác không?
- Bác ý duyệt qua bản kế hoạch của cháu rồi. Vài hôm nữa sẽ ký hợp đồng ạ.
- Cháu có gì, giúp bác khuyên bảo thằng Trung. Nó cũng làm ăn nhưng bác không thấy yên tâm lắm.
- Vâng. Giúp được gì cháu sẽ giúp.
- Cháu chào bác. – Anh Minh bước vào nhà.
- Ủ. Cháu về rồi à? – Mẹ Nhung hỏi anh Minh.
- Vâng. – Anh Minh quay về phía anh Huy. – Cậu là...?
- Minh là Huy, bạn của Trung và Nhung. Cậu là...? – Anh Huy trả lời.
- À, mình biết cậu rồi. Minh là Minh, cũng là bạn của hai người đó. – Anh Minh cười. – Bác có cần cháu giúp nấu bữa trưa không ạ? – Anh Minh nói vọng vào bếp.
- Bác nấu xong rồi. Hai đứa hôm nay ăn trưa với bác nhớ.
- Vâng. – Cả hai anh cùng đồng thanh.

Bữa cơm diễn ra trong không khí thân mật. Anh Minh và anh Huy tuy gặp nhau lần đầu nhưng lại tỏ ra rất thân thiện. Cả ba người cười nói với nhau thật vui vẻ. Ăn cơm xong, anh Minh mời anh Huy lên phòng nói chuyện. Phòng của anh Minh ở phía cuối, đến phòng phải đi qua phòng của Nhung. Anh Huy đã từng đứng trước căn phòng ấy, đã từng được bước vào căn phòng ấy nhưng...cũng đã từng bị đuổi ra khỏi căn phòng ấy một cách lạnh lùng. Giờ đây, đứng trước cánh cửa phòng, tim anh bỗng thấy đau đớn vô cùng.

Vào phòng anh Minh, hai người ngồi trên bộ sofa màu ghi nhạt. Anh Minh bắt đầu kể lý do mà anh Trung và nó lại sang Thụy Điển. Mặt anh Huy bắt đầu tối sầm lại. Có gì đó đang len lỏi trong tim anh. Một sự đau đớn vì nó sang đó vì anh Tuấn. Một sự ích kỷ mong nó sẽ trở về bên anh.

- Cậu thích Nhung đúng không? – Anh Minh hỏi anh Huy.
- Không. Mình yêu Nhung. Nhưng mình mãi chỉ là người đến sau. – Nói rồi anh Huy cười nhưng là một nụ cười chua chát. – Nhung yêu Tuấn. Con bé ngốc ấy... — Lại cười, anh Huy vẫn cười cái nụ cười đau đớn ấy.
- Nếu cậu đủ lòng tin và sự kiên nhẫn, mình tin cậu sẽ không còn là người đến sau đâu. – Vỗ vai anh Huy, anh Minh nói.

Nghe anh Minh nói vậy nhưng anh Huy chẳng nói gì nữa, anh cứ chăm chú nhìn ra phía ban công. Tí tách... mưa rồi thì phải. Một tình yêu tưởng chừng như phải chôn kín cuối cùng cũng được nói ra. Nhưng nói ra trong một hoàn cảnh mà khiến người nghe lại cảm thấy thật khó tin. Không cố tình và nó đã vô ý khiến hai trái tim cùng đau. Cùng đau vì tình yêu đều không được đáp trả nhưng...con đường tình yêu của hai người chẳng giao nhau bao giờ... Nó đau đớn vì tình yêu với anh Tuấn. Còn anh Huy đau đớn vì tình yêu dành cho nó.

...

Hóa ra người con gái có mái tóc bạch kim ấy là con ông Thomas chủ nhà trọ của anh Tuấn. Có cái tên Christine. Cô bé mới chỉ mười sáu tuổi nhưng đã mất vì bệnh ung thư máu. Từ hồi chín tuổi, Chris đã phải nằm viện liên tục để truyền hóa chất vật trị liệu, rồi cứ chuẩn bị phẫu thuật cấy ghép tủy rồi lại thôi vì sức khỏe của cô bé quá yếu. Cô bé rất thích anh Tuấn, từ lúc anh Tuấn đến thuê trọ, Chris bám anh suốt. Lúc anh đi học, Chris cũng đi theo. Giờ ăn trưa, Chris mang cơm trưa tới tận trường cho anh. Thỉnh thoảng cô lại lên lấy chìa khóa phòng anh từ túi ông Thomas để vào phòng dọn dẹp giúp anh. Anh Tuấn quý cô

bé như em gái ruột vậy. Anh cũng chăm sóc cho cô bé mỗi lần cô bé nằm viện, mỗi lần cô tuyệt vọng vì cuộc sống không còn bao lâu nữa. Anh hay dắt Chris đi chụp ảnh cùng. Lúc đầu anh không chụp gì ngoài phong cảnh, anh không thích có người xuất hiện trong những tấm ảnh ấy ngoài Nhung. Nhưng Chris nhiều lần trốn vào những bức ảnh ấy. Cứ như thế, Chris cứ vui tươi, hồn nhiên và nhí nhảnh đã chiếm được một phần trái tim của anh. Chris đã từng khóc khi được xem những bức ảnh của anh chụp Nhung. Cô bé biết người anh yêu là Nhung. Chris đã từng muốn chết khi nghĩ rằng: dù gì cuộc sống của cô bé chẳng còn bao lâu nữa, có kéo dài thêm được một tháng, một năm thì đó sẽ là từng ấy thời gian cô bé sẽ phải đau đớn vì quá trình điều trị, và...cô bé đau đớn vì... dù thế nào đi nữa trái tim anh Tuấn sẽ chẳng bao giờ là của cô bé... dù có ngày cô bé chiếm được trái tim của anh thì rồi cô bé cũng sẽ phải rời xa anh, phải từ bỏ tình yêu của anh... và anh sẽ buồn vì sự ra đi của Chris...

...

Tuyết rơi... Nó bước ra khỏi tòa nhà của ông Thomas. Trong lòng nó vẫn là một mối tơ vò. Giờ nó đã biết người con gái xuất hiện trong những tấm ảnh của anh là ai... Nhưng tình cảm của anh đối với người con gái đó... Tình cảm của anh dành cho nó... Là gì? Nó muốn nổ tung cái đầu. Nó chưa nhận ra là tuyết đang rơi cho đến khi cái mũi của nó cảm thấy lạnh lạnh và đang dần ửng đỏ. Nhìn tuyết nó thấy lòng mình nhẹ hơn một chút. Nó ngửa lòng bàn tay đón những bông tuyết trắng tinh khiết đang nghiêng mình rơi nhẹ nhẹ. Se lạnh khi bông tuyết kia rơi vào lòng bàn tay nhưng cái cảm giác ý mang lại mang cho nó một sự thanh thản, nhẹ bẫng trong tâm hồn.

“Anh à, có lẽ Thượng Đế không cho em được ở bên anh nhưng em hứa rằng trái tim em không bao giờ vắng bóng anh. Em yêu anh!”

12. Chương 12

- Cậu muốn ở lại đây tối nay không? – Câu hỏi của anh Minh khiến anh Huy hơi giật mình.

- À...thôi, mình về nhà đây. Còn một số việc chuẩn bị cho ngày mai. – Anh Huy đứng dậy, không quên chào anh Minh bằng cái nháy mắt nhắng nhắng.

“Anh hiểu trong tim em đã và đang có một tình yêu quá sâu đậm, em vẫn đợi, vẫn mong chờ người ấy... Cũng như anh bây giờ, vẫn mong chờ tình yêu nơi em. Có lẽ anh nên quên em... Em đang đến bên người ấy rồi... Còn anh và em, từ trước đến giờ vẫn là khoảng cách quá xa. Em chưa bao giờ nhìn về phía anh... Phải rồi... Anh sẽ quên em. Quên em từ ngày hôm nay. Bên em, tình yêu của em sẽ khiến người ấy trở lại... Anh vẫn là người phải rút lui như bốn năm trước... Anh yêu em... Tình yêu đầu...của anh...”

Anh Huy bước ra khỏi phòng của anh Minh, một lần nữa anh lại đi qua phòng của nó. Bất giác, tay anh cầm lấy tay nắm cửa, mở ra... Một mùi hương thật dễ chịu... Anh mỉm cười. “Mùi hương của em...” Nhẹ nhàng đóng cửa lại, anh đi xuống nhà.

“Tạm biệt em nhé. Chúc em hạnh phúc.”

Sáng ngày hôm sau, mới có hơn 7h, anh Huy đã có mặt ở công ty để chuẩn bị cho cuộc hẹn lúc 9h ở công ty bố của Nhung để ký hợp đồng. Thương hiệu thời trang có cái tên Crush.

...

- Mẹ à? Giờ con với anh đang chuẩn bị lên máy bay bay về thành phố Hồ Chí Minh. Ba hôm nữa mới bay về Hà Nội mẹ ạ. Có bác sỹ theo cùng để chăm sóc anh nên bố mẹ đừng lo lắng gì cả. Con tắt máy đây.

- ...

- Con chào mẹ.

Cúp máy, chị Phương đẩy xe đồ đi về phía nó và anh Trung.

- Mình đi thôi, anh Tuấn và các bác sỹ đã lên máy bay rồi.

Vì bệnh của anh Tuấn không quá nguy hiểm nên bác sỹ nói có thể đi máy bay thường thế này. Có lẽ anh chỉ đang ngủ thôi. Chỉ là một giấc ngủ quá say.

- Vậy là sắp được về với Việt Nam yêu quý rồi. – Nó reo lên sung sướng.

- Sao trước em nói muốn ra nước ngoài sống mà?! – Anh Trung nói.

- Đây là từ hồi em học cấp 2. Anh không thấy trên phim nước ngoài, phong cách sống của học sinh trung học rất khác nước mình sao? Em thích là thích cái ấy. Còn bây giờ, em lại thích Việt Nam bởi nó có quá nhiều thứ để nhớ, để yêu... — Nó im im vài giây rồi... — Như anh chẳng hạn. Yêu anh lắm ý. – Rồi nó cười thích thú vì trêu được ông anh trai quý hóa.

Chị Phương ngồi cạnh nhìn nó cũng cười tủm tỉm. Mấy ngày rồi mới thấy nó tươi cười như thế.

...

“Sao hôm nay không thấy cái tên hám gái ý nhờ? Hay là chờ nhiều nên ốm rồi? Mà con nhóc kia biến đâu mấy hôm để thằng cha kia cứ lượn đi lượn lại cái cổng trường?” – Con nhóc Linh ngổ ngáo lẩm bẩm một mình lúc đi ra khỏi cổng trường. – “Ồ mà, có phải việc của mình đâu. Nhanh, xe buýt gần đến rồi.” – Nghĩ thế rồi nó chạy ù ra vừa kịp lúc chuyến xe buýt số 33 dừng lại.

Như mọi ngày, chuyến xe buýt vẫn đông, vẫn phải bon chen. Cũng may là dạo này trời lạnh lạnh chứ oi ả như mùa hè thì chết mất. Len lỏi mãi nó cũng tìm được ình một chỗ đứng phía đầu xe cho đỡ say. Nó mở điện thoại và cho play bài Two is better than one. Một con hơi hỗn láo, sống cái kiểu cô độc, tự cô lập mình... Mấy ngày này, mỗi lần nó đến trường rồi cả lúc về nó đều nhìn thấy một cậu thanh niên dong dong cao, làn da hơi đen sạm vì rám nắng, đôi mắt luôn kiếm tìm trong biển người đang đổ ra không ngớt. Nó nghĩ đến con bạn từng bị nó kéo đi khi đang bị cậu thanh niên kia bắt chuyện. Có lẽ cậu thanh niên này đến là để tìm con bạn ấy. Nó cứ nghĩ đến cái từ “tìm” ấy. Hai mươi năm sống trên đời này của nó, hình như...nó chưa bao giờ có ý định đi tìm một điều gì cả, kể cả... đi tìm chính bản thân nó. Học trường này ư, bố nó chạy cho. Việc nhà ư, chẳng bao giờ nó phải động tay đến, đã có bà mẹ ghẻ và đứa con gái yêu quý của bà ý rồi. Trước bà ta cũng quý nó lắm nhưng rồi bỗng trở nên khó chịu với nó. Nó cũng khó chịu lại và tất nhiên cái gì phải đến cũng sẽ đến. Một cuộc cãi nhau xảy ra và giờ cái nhà, chỉ đơn giản là một nơi nó về và ngủ, sáng ngày hôm sau lại đi. Đi học về, nó đi làm thêm. Một công việc không quá vất vả và có vẻ cũng không hợp với một đứa có tính cách như nó. Nó không nói nhiều, không giao tiếp nhiều, mặt nó lạnh, chẳng mấy người ưa nó từ cái nhìn ban đầu. Vậy mà nó lại đi làm part-time bán hàng ở một cửa hàng bán đồ ăn nhanh. Nó làm đơn giản chỉ là để giết thời gian. Làm cũng chỉ hết có năm tiếng một ngày, thời gian còn lại, nó hay đi bộ, đeo headphone và nghe nhạc. Cũng có lúc nó rẽ vào một quán café teen nào đấy, một cốc sữa chua cafe rồi nó về nhà. Cũng chính vì nhìn thấy “tấm gương gia đình” của mình mà nó luôn cho rằng trên đời này tình yêu chân thành chẳng bao giờ tồn tại. Nó không hề có ý định yêu một ai. Và với cách sống cô lập, khó gần như nó thì cũng chưa ai từng yêu nổi nó... Kể cả mẹ nó... Nó nghĩ thế vì mẹ nó đã bỏ nó mà đi, bỏ nó lại với một cái gia đình nhạt nhẽo này... Nó học được cách thờ ơ mọi thứ. Nó thích nghe nhạc, điều này nó không phủ nhận nhưng... điều kỳ lạ là... nó chưa bao giờ ngân nga theo một giai điệu bài hát nào hết, dù nó có nghe đi nghe lại hàng trăm lần, dù nó có thuộc lòng đi chăng nữa... Nó học được cách thờ ơ với chính mình.

Vậy mà...một hành động tưởng chừng như chẳng có gì đáng để để mắt tới chứ chưa nói đến việc để tâm tới... lại khiến nó lung lay... Nó nhìn cậu thanh niên kia và tự hỏi... đã bao giờ nó mong ngóng ai như thế chưa?... đã bao giờ có ai đó tìm kiếm nó như thế chưa? Mẹ nó đã bỏ lại nó từ khi nó còn rất nhỏ...đến hình ảnh của mẹ nó, nó còn cảm thấy quá mờ nhạt, nó chưa bao giờ cho rằng nó nhớ mẹ...vì thế nó cũng chẳng bao giờ mong mẹ nó cả. Nghĩ như thế và nó suy ra... mẹ cũng chẳng hề mong ngóng nó. Nếu có thì hẳn mẹ nó đã quay về tìm nó. Còn bố nó? Ông là con người của công việc và ngoài công việc kia ra thì ông thích rượu... Mẹ ghẻ nó? Bà ta lấy bố nó cũng chỉ vì tiền mà thôi. Nhà nó không giàu có, cũng chẳng dư giả nhưng với một người tính lễ và một đứa con riêng thì... đây cũng là cái bến đỗ an toàn và có lợi về sau. Đối với nó, cuộc sống thật vô vị và đó chỉ là chuỗi ngày nó tồn tại trên đời chứ không mang đúng nghĩa là SỐNG.

Kết.....

Xe buýt hỏng. Nó bước xuống xe và không quên vớt lại cho cái xe buýt một cái lườm. “Mày làm muộn giờ đi làm của tao đấy!”

- Chị An à? Em xin lỗi, chị cho em đến muộn nửa tiếng nhé. Xe buýt bị hỏng chị ạ.

- ...

Nó dập máy rồi lại cho resume bài Two is better than one, rồi nó rảo bước trên con phố đang nhộn nhịp và cũng thật... hỗn độn.

- Không cần đưa anh Tuấn vào một bệnh viện nào đó sao bác sỹ? – Anh Trung hỏi vị bác sỹ điều trị cho anh Tuấn.

- Không cần thiết. Tình trạng của cậu ấy vẫn ổn. Tôi vẫn theo dõi cậu ta liên tục.

- Vâng. Phiền ông! Giờ chúng ta sẽ về khách sạn nghỉ. Ba hôm nữa sẽ có người vào đây đón chúng tôi và Tuấn. Lúc ấy chúng tôi sẽ đưa ông về nước.

- Sau khi đưa cậu ấy lên máy bay tôi sẽ về nước. Các vị không phải lo chuyện đó đâu. Với tôi, cậu ấy là một bệnh nhân kỳ lạ. Tình hình của cậu ấy sau này mong các vị liên lạc với tôi. Thời gian cậu ấy ở Việt Nam, tôi sẽ cố gắng tìm cách chữa trị và thông báo cho các vị ngay khi có thể.

- Cảm ơn ông rất nhiều. Ông thực sự đã quá tốt với chúng tôi. – Anh Trung nói và cúi đầu một cách lễ phép và kính trọng trước vị bác sỹ.

- Cậu cầm đi. – Vị bác sỹ đưa cho anh Trung một mẫu giấy nhỏ – Đây là số điện thoại di động của tôi, cả số điện thoại văn phòng ở bệnh viện và số điện thoại nhà riêng của tôi đều ở đây cả.

- Thực sự chúng tôi không biết phải đền ơn ông như thế nào. – Anh Trung nói, hơi cúi đầu đầy vẻ kính trọng.

- Tôi cũng chỉ làm đúng trách nhiệm của người bác sỹ mà thôi. Cậu đừng như vậy.

...

- Anh Tuấn à! Vậy là mình về Việt Nam rồi đấy! Chỉ ba hôm nữa thôi là tất cả chúng ta sẽ được về với Hà Nội. Em thấy vui lắm. Còn anh? ... Anh có muốn về Hà Nội không? Anh đã xa nó rất lâu rồi. Anh không phải đã quên nó luôn rồi chứ... — Nhưng ngồi bên giường của Tuấn, nó nói cứ như anh Tuấn sẽ nghe thấy vậy. Đôi mắt nó lại ươn ươn ướt ướt rồi. – Anh... hình như anh quên cả em rồi đúng không? Nếu không quên... thì khi em gọi anh... anh phải tỉnh lại và nhìn em chứ...

Khuôn mặt của anh Tuấn vẫn thế. Không một cái nhú mày, hàng mi cũng chẳng khẽ rung. Anh Tuấn vẫn đắm chìm trong cơn mê dai dẳng khó dứt. Liệu trong cơn mê ấy, những gì nó đang nói, anh có nghe được không? Anh có hiểu được không?

Và ngày nào cũng thế, nó lúc nào cũng túc trực bên giường bệnh của anh. Sáng sớm, 6h hơn nó đã chạy ra ngoài đi tìm hoa thạch thảo. Anh thích hoa thạch thảo, nhất là thạch thảo tím. Anh chỉ nói là vì thích thôi. Không vì lý do gì nữa cả. Còn nó... nó thích hoa thạch thảo... vì... anh thích hoa thạch thảo. Nó nghĩ vậy đấy. Nó từng tìm hiểu về hoa thạch thảo. Hoa có nguồn gốc từ nước Ý xa xôi. Có người nói loài hoa này tượng trưng cho sự chín chắn vì nó nở vào cuối thu, khi mà các loài khác đã tàn. Nhưng với nhiều người khác, loài hoa này lại tượng trưng cho tình yêu chung thủy. Nó yêu cả hai ý nghĩa ấy của hoa thạch thảo. Với nó, anh rất chín chắn và nó tin tưởng anh... Anh sẽ yêu rất chung thủy... Nhưng người được anh yêu là ai thì điều đó chỉ có lòng anh là rõ nhất. Vậy là cũng sang tháng 1 rồi. Một tháng nữa là tết. Cuộc sống Sài Gòn thật nhộn nhịp, vào những ngày này nữa thì thật thú vị. Sau vài vòng tìm kiếm nó cũng thấy một hàng bán rong có hoa thạch thảo màu tím. Mừng rỡ, nó mua hết số hoa đó và không quên dặn người bán hoa mai lại mang hoa đến. Cầm bó hoa trên tay, đôi mắt nó như biết cười. Nó đi thật nhanh về khách sạn. Nó không rõ khách sạn có ang hoa vào thế này hay không nên đến cửa khách sạn nó đứng sững lại không biết làm thế nào.

- Nhưng! – Tiếng gọi của một người con trai làm nó giật mình.

- Anh... — Nó ngắc ngứ không nói thêm được gì. Đứng trước mặt nó là anh Huy.

- Em sao vậy? Sao lại đứng sững ngoài này? – Anh Huy cố tỏ ra thật tự nhiên.
- Em... em muốn mang cái này vào... — Nó giờ bó hoa thạch thảo tím ra. Sự bối rối vì bó hoa đã khiến nó quên chuyện anh Huy rồi thì phải. Nó không cảm thấy bức tức như lần trước gặp lại anh.
- Có lẽ cũng hiểu ra nó đang bối rối chuyện gì, hơn nữa việc nó không tức giận mà đuổi anh đi khiến trong lòng anh Huy len lỏi một niềm vui nho nhỏ.
- Để anh cầm vào cho. Anh đi thăm bệnh nhân, có lẽ khách sạn sẽ bớt nghiêm ngặt hơn so với một khách nghỉ tại đây. – Anh Huy cười và cầm lấy bó hoa. Nó vẫn đứng sững và... cái mặt ngơ ngơ của nó trông thật đáng yêu. – Đi thôi. Anh không biết phòng Tuấn đâu.
- À... vâng. Tầng 6 anh ạ. – Nó vội bước cho kịp bước anh Huy. Đôi má nó đang ửng hồng lên.
- ...
- Trông em gầy đi đấy. – Anh Huy lên tiếng bắt chuyện khi cả hai đã bước vào thang máy.
- Hm... Có gì đâu ạ.
- Chuyện trước kia... — Anh Huy ngập ngừng. — ... Em quên đi được chứ. Từ giờ, anh sẽ chỉ xuất hiện trước mặt em với tư cách là một người bạn. Một người bạn của Trung, của Tuấn... và của em. Anh sẽ không làm bất cứ điều gì tổn thương em nữa đâu.
- ... — Nó im lặng.
- Được chứ?
- Em cũng quên bằng rồi mà. – Nó nở một nụ cười xòa khiến anh Huy cũng thấy bất ngờ. Anh không nghĩ nó dễ dàng chấp nhận đề nghị, cũng như một lời xin lỗi của anh như thế. Anh cũng cười lại với nó.
- Anh xin lỗi... và cũng cảm ơn em.
- Anh nói quên đi mà. – Nó lại cười. Nụ cười lần này của nó không khiến anh Huy vui hoàn toàn mà đâu đó là một nỗi đau. “Chẳng lẽ được ở bên Tuấn...dù cậu ấy vẫn chưa tỉnh lại... cũng khiến em thấy hạnh phúc như vậy sao?”

13. Chương 13

Cửa thang máy mở ra, nó dẫn anh Huy đến phòng anh Tuấn.

- Chị ơi, có khách đấy! – Nó mở cửa phòng và lên tiếng gọi chị Phương.
- Anh Huy! – Chị Phương hơi bàng hoàng.
- Ủ. Anh đến thăm Tuấn. – Anh Huy cười.
- Ngày mai là bọn em ra Hà Nội rồi mà. Anh đâu cần cất công đến thế.
- Trung cũng nói với anh như thế nhưng anh thấy sốt ruột nên vào trong này xem có giúp được gì mọi người không.

Hai anh chị nói chuyện với nhau, còn nó, vừa vào phòng là đã chạy đi tìm lọ hoa để cắm hoa thạch thảo tím nó vừa mang về. Đi từ cửa phòng nhà tắm ra, trên tay là lọ hoa thạch thảo tím, nó bước lại bên giường anh Tuấn. Nhẹ nhàng đặt lọ hoa lên chiếc tủ nhỏ cạnh giường, nó nói với anh Tuấn:

- Em vừa đi tìm được đây anh ạ. Anh thấy đẹp không? Anh mau tỉnh dậy và ngắm chúng đi. Hoa thạch thảo... Thạch thảo tím anh thích đấy. – Giọng nói của nó thật vui tươi nhưng lại khiến không gian dường như buồn. Đôi mắt nó nhìn anh. Đôi mắt chị Phương đang nhìn nó và anh Tuấn. Còn đôi mắt của anh Huy đang nhìn nó. Con tim anh khẽ đau.

- Nhưng... Con bé cứ như vậy đấy. – Chị Phương nói với anh Huy.

- Hm... À... ừm... — Anh Huy hơi giật mình khi nghe tiếng chị Phương. Đôi mắt và cả con tim của anh vẫn đang hướng về nó. – Mà bọn em chuẩn bị đến đâu rồi? Vé máy bay mua rồi chứ? – Anh cố chuyển chủ đề.

- Anh Trung đi mua rồi anh ạ. Mà anh gặp anh Trung chưa? Có lẽ anh ý về rồi đấy! – Chị Phương vừa nói vừa gấp gọn gẽ quần áo của anh Tuấn cất vào valy.

- Trung ở phòng bên à? Để anh qua xem.

Vừa lúc anh Huy xoay người định ra khỏi phòng thì ngoài cửa có tiếng gõ cửa.

- Để em mở cho. – Chị Phương chạy lại mở cửa. – Anh Trung!

- Ủ. Anh mua vé rồi. Sáng mai bay. Anh cũng gọi về cho hai bác rồi. Hai bác bảo về thẳng nhà em. Bố mẹ em đã mời cả bác sỹ riêng về nhà rồi.

- Vậy ạ? Đến bệnh viện có tốt hơn không anh? ... À, em quên mất. Có anh Huy đến đấy anh ạ.

- Huy? – Anh Trung tiến vào trong, nhìn thấy anh Huy.

- Thằng khốn! – Rồi anh Trung tiến lại như định đánh anh Huy vậy. Rồi cánh tay anh nhanh gọn kẹp lấy cổ anh Huy. – Mà đi Pháp mà trước khi đi chỉ nhắn tin được cho tao với thằng Tuấn mỗi một câu “Tao đi nhé!” rồi mất tăm đến bây giờ. Bọn bè như mày thật là... tốt quá nhỉ? – Anh Trung cứ liên tay gõ gõ vào đầu anh Huy.

- Đau! Cái thằng khỉ này. Tao đi thì tao cứ đi. Tao mà để chúng mày ra tiền, chúng mày lại khóc lóc bảo tao ở lại à? – Anh Huy miệng đùa, tay thì đâm vào bụng anh Trung.

- Này, liệu ai sẽ khóc, ai sẽ cười đây? Mày còn dám đánh lại tao. – Anh Trung gõ đầu anh Huy mạnh thêm.

- Hai anh đùa với nhau mà cứ như đánh nhau luôn rồi ý. Ổn ào quá cơ. – Đến giờ này nó mới thềm lên tiếng.

- Ờ thì... mấy năm mới gặp lại... chả lẽ bắt tội anh đứng ôm nhau khóc hay là reo hò? – Anh Trung lại vặn vẹo nó.

- Vậy hai anh có nghĩ đến bệnh nhân đang nằm đây không? – Nó chống nạnh.

- Nó có bệnh gì đâu. Mấy năm cầm đầu vào học, giờ ngủ bù thôi. Nghĩ vậy đi nhóc. – Anh Trung cất lời khiến nó hơi chững lại.

“Có lẽ em nên nghỉ thế thôi anh nhỉ? Anh chỉ ngủ thôi... Và ngủ thì sẽ phải tỉnh lại thôi mà.”

- Thôi, kệ nó ngủ đi. Anh em mình đi ăn sáng. – Anh Huy nhìn khuôn mặt nó và cũng như đoán ra một điều gì đó. – Phương! Để đó! Về rồi cất sau. Mai mình mới đi mà.

- Vâng.

Bốn người đi ăn sáng dưới nhà hàng của khách sạn. Lâu ngày anh Trung với anh Huy mới gặp nhau nên hai người ngồi nói chuyện rôm rả về những chuyện hồi cấp 3 và cả những chuyện xảy ra trong bốn năm qua nữa.

“Ước gì anh ở đây... Anh có thấy anh Trung với anh Huy kia không? Họ đang nói chuyện rất vui vẻ đấy. Trong những câu chuyện ấy có cả anh nhưng... sao anh không ở đây?”

Ăn sáng xong, anh Huy đi đến chi nhánh sắp mở của công ty anh. Hãng thời trang Crush.

- Em đi với anh không? – Anh Huy hỏi nó khi vừa rời bàn ăn.

- Em... — Nó ngập ngừng.

- Ở lại chăm sóc Tuấn à? – Anh Huy hỏi nhưng không nhìn nó. Anh đang trốn tránh ánh mắt của nó...

Nó nhìn anh Huy, đôi mắt có chút ngạc nhiên vừa có chút ngại ngùng.

- Em...

- Có gì mà em khó trả lời vậy?... Anh đi nhé. Bye em. Tối anh qua. – Nói rồi anh Huy bước đi nhanh hơn. Nó đứng lại. Anh Huy đã quyết tâm quên nó, quên đi tình yêu dành cho nó. Tình yêu đầu của anh. Tình yêu bốn năm không lời của anh.

“Mấy năm đi Pháp, anh cứ nghĩ sẽ quên em. Anh phải quên em. Em đã có Tuấn. Nhưng khi biết Tuấn đã đi Thụy Điển. Tuấn cũng xa em như anh. Anh lại hy vọng. Hy vọng khoảng cách ấy tạo chỗ trống, để khi anh quay lại, anh có thể... có thể xen vào đó. Anh không biết Tuấn yêu em đến đâu. Anh không biết tình yêu của em dành cho Tuấn lớn chừng nào... Nhưng anh tin tình yêu của anh dành cho em đủ lớn để khiến em nhìn anh, nhìn anh với ánh mắt ấy... ánh mắt mà lâu này em chỉ dành cho Tuấn. Đôi mắt biết cười của em...” – Ngồi trên taxi đến Crush, anh Huy mở ví ra. Ở đó có ảnh của nó. Tầm ảnh anh chụp lên được khi nó đang cười với anh Tuấn.

- Alô! Trang à? – Anh Huy nhắc máy.

- Sao anh vào Nam đột xuất vậy? Anh chẳng thèm nói với em một tiếng? – Phương Trang, em gái nuôi của anh Huy.

- Anh vào có việc của công ty. – Anh Huy trả lời một cách dứt khoát và lạnh lùng.

- Lý do đấy của anh không đủ sức thuyết phục đâu. Tất cả những gì anh đang nghĩ, đang làm, em đều biết cả. – Sự sắc sảo đến độc đoán của Trang khiến anh Huy rất khó chịu nhưng anh chỉ đáp lại bằng giọng nói lạnh lùng.

- Em quá đáng rồi đấy Trang ạ.

- Là em hay anh? Anh đã biết rõ tình cảm của em dành cho anh từ trước đến giờ nhưng anh đã bao giờ thèm để ý tới. Anh luôn đáp lại em bằng sự lạnh lùng... — Trang đang nói nhưng bị anh Huy ngắt lời.

- Em thôi đi! Anh dập máy đi. – Anh Huy dập máy, nhìn lại ảnh Nhung rồi rút tiền trả bác tài.

“Anh sẽ không thoát khỏi em đâu!” — Trang nhìn chiếc điện thoại trên tay.

Phương Trang, là con gái của vợ chồng người bạn thân của bố mẹ anh Huy. Năm Trang 12 tuổi, bố mẹ cô bị tai nạn ô tô và qua đời. Bố mẹ anh Huy đã nhận cô làm con nuôi. Với anh Huy, Trang chỉ là một cô em gái nhưng với Trang, cô chưa bao giờ chỉ coi anh Huy là một người anh trai. Cô luôn cho rằng anh Huy phải là của cô. Đến cô cũng không dám chắc thứ tình cảm ấy là tình yêu hay chỉ là sự ích kỷ.

- Mẹ... — Trang bỗng hơi chột dạ...

- Mẹ không phản đối chuyện con yêu Huy nhưng... — Mẹ anh Huy ngập ngừng.

- Không! Mẹ đừng khuyên con gì cả. Anh Huy sẽ là của con. Anh sẽ về bên con.

- Con... — Giọng nói của mẹ anh Huy có chút gì xót xa, chút gì tức giận.

- Con đến công ty đây. Con chào mẹ. – Trang vội lấy túi xách trên ghế sofa rồi ra xe.

“Ôi... căn nhà này nhỏ quá, mình cứ tưởng tượng là nó lớn lắm cơ. Haizz. Nhỏ thế này thì chắc mình còn lâu mới được dùng một mình một phòng. Thôi! Thảm rồi! Hức!” – Đứng trước nhà mới, nó nghĩ trong đầu thế.

- Từ này đây sẽ là nhà mới của con. – Một người đàn ông với làn da sạm, tóc đã bạc gần hết, đôi tay lớn đang đặt lên vai nó. – Con thích nó chứ? – Ông nói tiếp.

- Cháu... – Nó lúng búng.

- Để ta dẫn con đi xem các phòng nhé. – Rồi ông dắt nó đi quanh các phòng.

- Căn nhà không lớn nhưng được bài trí khá đẹp mắt. Mọi chi tiết đều rất giản dị, mộc mạc. Phòng khách đặt ở tầng một. Một bộ ghế sofa màu ghi nhạt. Một chiếc bàn kính hình chữ nhật. Trên bàn là một chiếc bể cá xinh xinh. Hai chú cá vàng đang bơi tung tăng. Dưới đáy bể cá là những viên bi lấp lánh nhiều màu. Gần bộ sofa là một chiếc tủ ti vi. Rõ phải là một cái bếp, phải gọi là bé tí tẹo. Một chiếc bếp ga đôi. Một

cái bồn rửa bát đôi. Dãy tủ chặn bát màu ghi treo cao hơn tầm với của nó. Nó ngược mắt nhìn một lượt rồi thở dài trong lòng. Một chiếc bàn ăn hình bầu dục kê giữa bốn chiếc ghế. Rồi người đàn ông kia đưa nó lên tầng hai. Có hai phòng nhỏ tít. Phòng thứ nhất là phòng ngủ của người đàn ông kia và vợ. Phòng trong cùng là phòng của con trai họ.

- Vậy cháu sẽ ngủ ở đâu? – Nó ngược mắt lên nhìn người đàn ông kia và hỏi.

- Tạm thời con sẽ ngủ cùng mẹ nhé. Bố sẽ ngủ ở phòng anh con. – Người đàn ông nhìn thẳng vào đôi mắt của con bé 12 tuổi trả lời.

- Con bé không nói gì. Người đàn ông kia tiếp tục dẫn nó vào phòng mà tạm thời nó sẽ ở. Chỉ cho nó đâu là chỗ nó để quần áo, đâu là bàn học của nó, đâu là giá sách của nó, rồi ông để nó ở đó, đi xuống nhà. Nó ngồi trong phòng một lúc rồi tò mò mở cửa phòng ra ngoài. Nhìn trái nhìn phải, nó đi từ từ về phía cửa phòng bên cạnh. Theo lời người đàn ông kia thì đây là phòng của người mà nó sẽ gọi là “anh”. Rón rén, nó mở cửa phòng bước vào. Căn phòng của một người con trai đây ư? Căn phòng này thật ngăn nắp và gọn gàng. Một chiếc giường gỗ màu đen được phủ lên bởi một chiếc chăn màu đen. Duy chỉ có hai chiếc gối và ga giường là màu trắng. “Có lẽ anh ta lớn rồi nên mới thế? Để anh Long và Phong dùng cái phòng này xem. Chăn màu trắng cũng phải thành màu đen!” Nó cười thích thú. Đối diện chiếc giường là một chiếc bàn học. Nó bước tới. “Cái gì thế này?” Nó nhìn thấy một bức tranh vẽ bằng chì được đặt trên mặt bàn. Nó cầm bức tranh lên và ngắm nghía. “Đẹp thật đấy! Nhưng sao... buồn quá!”. Nó đang lẩm nhẩm nghĩ thế thì...

- Bỏ nó xuống! – Giọng một người con trai làm nó giật bắn mình đánh rơi bức tranh xuống đất, quay phắt lại.

- ... – Nó ngắc ngứ không nói nên lời, chỉ sừng sững nhìn người con trai kia vài giây...rồi chạy nhanh ra khỏi phòng.

Vậy là mọi thứ cũng đã đâu vào đấy, tất cả mọi người đã về tới Hà Nội sau chuyến bay 8 tiếng. Anh Tuấn cũng đã được đưa về nhà. Có cả một đội ngũ bác sĩ chờ đón. Anh vẫn ổn. Vẫn chỉ là đang ngủ thôi. Rồi anh sẽ tỉnh dậy.

- Về đến nhà rồi. – Nó reo lên thích thú và đẩy cửa vào nhà. – Em đi tắm đây. – Rồi nó chạy tót lên phòng.

Anh Trung nhìn theo nó không nói gì, kéo lê những chiếc valy nặng trĩu vào nhà.

- Anh...

- Anh Trung giật mình quay đầu lại. Ly chạy tới ôm chầm lấy anh và khóc.

- Anh đừng rời bỏ em như thế! Em sợ...em sợ lắm. Đừng...Đừng bỏ em... – Ly không ngừng khóc.

- Ai nói anh bỏ em chứ? Đừng khóc nữa. – Anh vỗ vỗ nhẹ vào mái tóc của Ly. Ly càng siết chặt anh hơn.

- Anh bỏ đi... Không một lời... Anh không cần em nữa. Đúng không? – Ly nấc lên từng tiếng.

- Ngốc ạ! Anh đi có việc thôi. Anh đâu nói không cần nữa. Trong mắt em, anh là một thằng tồi như thế à?

- Anh Trung khẽ cười và nhìn vào đôi mắt ướt đầm của Ly.

- Anh...không bỏ em chứ? – Ly ngẩng lên, nhìn thẳng vào anh.

- Em đang ép anh làm điều đấy đấy à?

- Em không... – Rồi Ly lại ôm chặt lấy anh, nép vào ngực anh. Ấm áp...

“Sự sợ hãi xâm chiếm lấy con tim... Dù trong lòng vẫn có sự tin tưởng nhưng lúc yếu đuối nhất...ý chí vẫn chẳng thể chiến thắng...”

Và có lẽ mọi thứ đã trở về guồng quay của nó, anh Tuấn đã trở về, trở về bên nó, anh sẽ không thể đi đâu được nữa... Lần này, nó đã quyết tâm giữ anh...mãi mãi bên nó...không bao giờ rời xa... Anh Trung và chị Ly vẫn ở bên nhau, tình yêu của họ vẫn vẹn nguyên dù đã từng có những khoảng lặng với anh Trung hay những giây phút sợ hãi của chị Ly... Tình yêu của họ không đơn thuần chỉ là tình yêu. Nó hàm chứa nhiều điều hơn thế. Anh Huy đã quyết tâm từ bỏ tình yêu dành cho nó. Nhưng có lẽ không phải từ bỏ... Nhìn

theo một khía cạnh khác tình yêu anh dành cho nó không bị vứt bỏ, không phải bị rơi vào lãng quên... Mà tình yêu ấy trở nên cao đẹp hơn... Tình yêu có sự hy sinh. Tình yêu không đi cùng với sự sở hữu. Cứ ngỡ rằng có nhau mới là hạnh phúc nhưng...một lúc nào đó phải nhận ra rằng trái tim có hình nhau cũng đã đủ hạnh phúc...

“Tại vì em đã yêu nên đợi chờ... Một tiếng yêu, anh từ lâu hững hờ... Để chiếc lá một mình cô đơn...”

- A lô ạ?

- Vẫn chưa dậy hả nhóc?

- Chưa ạ. Hè mà anh. Có phải đi học đâu mà dậy sớm. – Nó ngáp dài và tựa mình ngồi dậy.

- Không phải hè thì cũng phải dậy sớm chứ. Đi ăn kem không?

- Ăn kem thay ăn sáng ạ? – Nó giụi giụi mắt.

- Ăn sáng gì nữa? 10h hơn rồi.

- Mới ngủ dậy thì ăn gì chẳng là ăn sáng.

- Mới ngủ dậy mà nói một câu trả một câu. Có vẻ tỉnh lắm nhờ?

- Rồi rồi... Em dậy đây! – Nó dập điện thoại, chớp chớp mấy cái rồi cố ngồi dậy nhưng đôi mắt vẫn cứ nhắm nghiền. Trông nó chả khác gì người mộng du lúc nửa đêm.

Sau vài chục phút cố gắng, nó cũng đã thoát khỏi cơn buồn ngủ.

...

- Trời nóng. Ăn kem chả có cái vị gì cả. – Nó kêu ca.

- Thế thì cứ chờ đến mùa đông rồi mới ăn nhó? – Anh Tuấn trêu nó.

- Đương nhiên là không rồi. Thà nhịn cơm chứ không nhịn kem. – Rồi nó cười thích thú.

- Cái con nhóc này. – Anh cốc nhẹ vào đầu nó. Nó bặm môi cười.

Thế là đã hai năm rồi kể từ cái ngày anh về đến Hà Nội. Ngày nào nó cũng đến chăm sóc anh. Sáng nó dậy thật sớm, đi mua lấy một bó hoa thạch thảo tím về cắm, đặt bên giường anh. Rồi nó đi học. Đi học về, ăn cơm, ngủ trưa một chút, nó dậy học bài. Tối ăn cơm xong là nó lại phóng sang nhà anh. Nó sang đọc cho anh quyển nhật ký của nó suốt bốn năm anh du học tại Thụy Điển. Nó kể lại cho anh nghe những kỷ niệm giữa anh và nó. Nó cứ ngồi luyên thuyên bên giường anh hết cả buổi tối. Trong tâm trí nó, dường như anh không hề bất tỉnh, anh vẫn nằm đó, vẫn nghe thấy những câu chuyện không hồi kết của nó, vẫn nhìn thấy khuôn mặt hết sức biểu cảm của nó... Nó thì cứ ra sức duy trì cái nhịp sống ấy. Vẫn một ngày với thời gian biểu như thế. Vẫn một trái tim với mãi một tình yêu chưa bao giờ ngừng lại. Có lúc nó cảm thấy kiệt sức, bác sỹ vẫn tới nhà anh kiểm tra tình hình của anh đều đặn, vẫn kê đơn thuốc nhưng... bệnh tình của anh chẳng có gì tiến triển. Anh vẫn đấy... vẫn chìm trong cơn mê dai dẳng. Có những ngày nó mệt lả đi vì đi học, ôn thi, sang nhà anh... Nó không còn quan tâm đến bạn bè, không còn quan tâm đến những sở thích riêng của nó nữa. Nó sống trọn với cái thế giới riêng dành cho anh. Có những ngày nó ốm, nó nằm dài trong phòng. Nó lại nhớ đến quá khứ xa xôi, đến cái tình yêu đầu tiên, cũng là tình yêu nó muốn là duy nhất ấy. Nó lại đắm mình trong quá khứ, trong đau khổ...khi ấy, trong nó tràn ngập nỗi tuyệt vọng. Nhưng giờ anh đang ở rất gần nó. Anh chẳng thể đi đâu xa hơn nữa... Hiện tại, dù anh không thể nở với nó dù chỉ là một nụ cười nhưng nó vẫn hạnh phúc hơn là bốn năm anh rời xa nó khiến nó tưởng như anh đã ra đi mãi mãi... Nỗi đau khi anh đi du học đối với nó... xa anh khi ấy... còn đau đớn gấp vạn lần sự chia lìa của cái chết... Nếu như yêu nhau, xa nhau vì cái chết, sẽ chẳng còn hy vọng thêm gì nữa. Một dấu chấm có thể xuất hiện và chấm dứt cho tất cả. Nhưng vẫn sống, vẫn yêu... xa nhau về khoảng cách, xa nhau về cả tình yêu, cái thứ tình yêu tồn tại trong cả hai trái tim của hai con người... nhưng chẳng ai nói ra... vẫn phải mong ngóng, vẫn hy vọng...hy vọng tình yêu vẫn có thể cất lời... hy vọng có ngày được nhìn thấy nhau... dù chỉ đơn giản chỉ là một cái nhìn mà thôi. Còn cái chết... Xa... là xa... mãi mãi...

Nhưng chuỗi ngày chờ đợi của nó đã chấm dứt cách đây một năm rồi. Anh đã tỉnh lại. Có lẽ có phép màu trên đời này thật. Việc anh tỉnh lại đã là một phép màu nhưng...di chứng để lại sau vụ tai nạn, sau gần hai

năm hôn mê, anh đã mất đi hoàn toàn trí nhớ. Có lẽ... đó là cái giá phải trả để anh trở lại với cuộc sống này. Nó chấp nhận việc anh mất hoàn toàn trí nhớ. Nó chấp nhận một người hoàn toàn mới. Nó yêu anh... Tất cả chỉ vì có thể.

- Cô là ai? – Anh hỏi nó với ánh mắt lạnh lùng, giọng nói vô cảm khi nó đang ôm chầm lấy anh mà khóc, đang luôn miệng cầu “Anh tỉnh rồi!”.

- Anh... – Nó bàng hoàng, sững sờ trước câu hỏi của anh.

- Đây là đâu? Mọi người là ai? – Không gian như trùng xuống. Mọi người nhìn nhau, nhìn anh, nhìn nó... Anh nhìn nó... nhìn một lượt căn phòng... Căn phòng vẫn chìm trong sự yên lặng đến đáng sợ.

Thần thờ không nói nên lời, mẹ anh không chịu nổi mà ngất đi. Chị Phương và bố anh đỡ mẹ anh về phòng. Còn mình nó trong căn phòng...cùng anh.

- Để... để em gọi bác sỹ... – Nó cầm điện thoại bấm số nhưng anh nắm lấy cổ tay nó.

- Bác sỹ? – Anh cự mình muốn ngồi dậy.

- Anh nằm yên đi. Để em gọi bác sỹ.

- Sao tôi phải cần đến bác sỹ? Đây... đây là đâu? A ...a ... – Anh ôm lấy đầu và bắt đầu kêu gào.

- Anh sao vậy? Để em gọi bác sỹ. – Nó sợ hãi đến luống cuống, không biết phải giúp anh đỡ đau ngay lúc ấy hay là gọi cho bác sỹ.

...

- Này nhóc! Em vẫn nhớ mọi thứ về anh...của sáu năm trước chứ? – Anh hỏi nó, đôi mắt nhìn vào ly café đen đá.

- Sao đột nhiên anh lại hỏi thế? – Nó ngạc nhiên nhìn anh.

- Anh muốn biết về anh. – Giờ thì anh đã ngẩng lên nhìn nó nhưng anh lại nhìn thẳng vào đôi mắt nó khiến nó vừa ngại ngùng vừa sợ sệt một điều gì đó liên cui xuống.

- Anh là anh rồi đấy thôi. Còn cần phải biết về ai nữa. – Nó xúc một thìa kem vào miệng. – Mà em lớn rồi. Sắp tốt nghiệp đại học rồi. Anh đừng có gọi em là nhóc nữa.

- Em vẫn chỉ là nhóc con thôi. Không lớn được đâu. – Anh cười khiến nó thấy nhẹ cả người.

Nó không biết bản thân nó có muốn anh nhớ lại quá khứ hay không nữa. Nếu anh nhớ lại thì liệu anh có yêu nó không? Nếu anh không nhớ lại... anh cũng có thể yêu nó hay không? Liệu tình yêu của nó có vô vọng không?

- Anh hỏi lại em một lần nữa... Em vẫn nhớ mọi thứ về anh chứ? – Lần này nhìn anh có vẻ nghiêm nghị.

- Em... – Nó ngập ngừng nhìn anh khá lâu. – Nhớ! – Dứt lời nó cúi xuống xúc kem.

- Vậy kể cho anh nghe được không? – Anh vẫn giữ nguyên bộ mặt nghiêm túc ấy.

- Em... – Đôi mắt nó đã đỏ hoe từ lúc nào.

- Em không muốn anh nhớ lại à?

- Không. Không phải. – Nó trả lời thật nhanh khiến anh cũng hơi giật mình nhưng rồi nó lại ngập ngừng. – À...

- Em trả lời nghiêm túc cho anh một câu hỏi này được không?

Cổ nén lòng không khóc nó trả lời anh.

- Anh cứ nói đi.

- Trước kia anh và em... – Giờ thì đến lượt anh ngập ngừng. – ... anh và em từng yêu nhau phải không? – Nó sững người không nói được gì chỉ biết trăn trăn nhìn anh. – Anh đã từng hỏi mọi người nhưng chẳng ai chịu trả lời anh. Đã có lần anh xem lại đồ dùng của anh. Laptop có ảnh em nhưng lại có tên “4got” nên

anh nghĩ có lẽ anh và em đã từng yêu nhau nhưng cũng đã chia tay... – Nó vẫn nhìn anh. Đôi mắt đỏ hoe sắp khóc. – Anh xin lỗi nhưng thực sự anh muốn biết mình đã từng như thế nào.

Nó phải làm gì đây? Trả lời với anh là không ư? Hay là trả lời là có? Nó sẽ phải dựng nên một câu chuyện như thế nào? Đúng là nó nhớ mọi thứ về anh. Nhưng mọi thứ ở đây chỉ là những gì anh và nó có với nhau. Những gì anh giữ trong lòng nó đâu biết được. Nó phải trả lời sao với anh bây giờ?

Anh nói tiếp...

- Hôm trước anh tìm thấy những quyển nhật ký từ khi anh còn bé. Anh đã đọc chúng... Nhưng quyển nhật ký từ khi anh học gần hết cấp 3, khi anh ở Thụy Điển bị xé gần hết... Thực sự anh muốn biết... anh đã làm gì trong những năm ấy... đã có chuyện gì mà... nó lại bị xé như vậy... Anh...

- Em không biết. – Nó đứng phắt dậy. Cúi gầm mặt xuống đất cố che giấu những giọt nước mắt đang lăn dài nó chẳng thể kìm lại. – Em về đây. Nó cầm túi rồi quay người đi, cố bước thật nhanh ra khỏi quán kem...

14. Chương 14

Nó lững thững bước trên con đường đầy nắng. Nó đang mong mưa. Một cơn mưa rào có thể gột sạch những suy nghĩ trong nó. Nó yêu anh. Điều đó là sự thật. Nhưng anh yêu nó hay không? Tại sao anh phải xé nhật ký? Tại sao anh phải để file ảnh của nó tên “4got”? Những điều ấy nó không thể biết, không thể hiểu. Từ lúc anh tỉnh lại, nó chỉ nghĩ nó muốn ở bên anh. Như thế nó đã đủ thấy hạnh phúc nhưng giờ đây anh muốn biết quá khứ. Nó sẽ trả lời anh là không ư? Anh và nó chưa từng yêu nhau. Phải. Đó là sự thật. Nhưng sao nó dành cho anh quá nhiều thời gian như thế? Tại sao chỉ một từ “không” mà mọi người cũng khó trả lời mỗi lần anh hỏi đến? Tại sao anh phải để tên kia là “4got”? Tại sao nhật ký lại bị xé?... Tại sao?... Nó sẽ trả lời là có sao? Vậy tại sao hai người lại chia tay? Chuyện gì đã xảy ra chứ?...

- Nhưng! – Anh đã đuổi kịp nó.

- Em muốn đi một mình. Anh cứ về trước đi. – Nó cố gắng cứng rắn.

- Anh... xin lỗi! Anh đã hỏi.

- Không! Anh không có lỗi gì cả. – Nó ngắt lời anh. – Em sẽ trả lời câu hỏi của anh... Em và anh chưa từng yêu nhau. – Nó nói một cách dứt khoát, thật nhanh như để trái tim bớt đau đớn. Nó không quay người lại nhìn anh, nó sợ anh sẽ thấy khuôn mặt đầy nước mắt của nó lúc này.

- Nhưng... – Anh Tuấn bước gần sát nó, dần dần bước lên trên đôi diện nó.

- Câu trả lời anh biết rồi đây. – Những giọt nước mắt lăn xuống.

- Lại khóc rồi con bé này! – Anh Tuấn cười hiền. – Nếu quá khứ chỉ đơn giản như vậy thì có gì đâu mà phải khóc chứ? Đồ mít ướt! – Anh cốc nhẹ vào đầu nó. Anh cứ tưởng tỏ ra thật tự nhiên, chẳng có chuyện gì lớn cả thì nó sẽ bớt đau hơn nhưng...

- Nhưng em yêu anh! Và điều đó thì anh chưa bao giờ biết! – Nó không tin nổi chính mình đã nói ra điều ấy. Điều mà bao lâu nay nó chỉ dám giấu trong lòng.

Anh đứng lặng nhìn nó. Nó nhìn anh, nhìn vào đôi mắt thân quen ấy như tìm kiếm một điều gì đó, rồi bất chợt nó quay lưng, gạt nước chạy đi.

- Em xin lỗi...

Nó chạy đi thật nhanh. Nó muốn trốn tránh cái thực tại này. Nó vừa làm cái điều mà nó không thể tưởng tượng ra.

Đang đi phía bên kia đường, anh Huy trông thấy nó đang vừa chạy vừa gạt nước mắt, anh vội vàng quay xe đuổi theo nó.

- Nhưng! Em sao thế? – Anh chặn nó lại.

- Đưa em đi! Đâu cũng được. Rời khỏi đây. – Nó vẫn không ngừng khóc.

Anh Huy không hiểu chuyện gì nhưng nhìn thấy bộ dạng của nó lúc này, anh cũng đành chiều theo. Anh đèo nó đi trên những con đường dài vắng người và đầy ắp những làn gió. Nắng trưa không gay gắt. Một vài đám mây lớn từ đâu đó đã kéo đến che bớt ánh nắng mặt trời. Những làn gió lướt qua tai nó để lại những âm thanh ừ tai. Như sợ rớt ra khỏi xe lúc nào không hay, nó quàng tay ôm chặt lấy anh Huy. Một cảm giác bình yên đến khó tả. Anh Huy dừng xe lại trước một bãi cỏ lau rộng lớn và tuyệt đẹp. Nó xuống xe, giang tay đón gió với khuôn mặt tươi tắn. Bất giác nó thở dài. Đôi vai bỗng trĩu xuống. Anh Huy nhìn nó, chẳng nói gì.

- Anh bảo anh Tuấn có nhớ lại được quá khứ không?

Im lặng một lát rồi anh Huy trả lời:

- Anh không biết nữa. Tuấn vẫn thế. Tình cách không thay đổi. Chỉ là...quên mất kỷ niệm.

Nó không nói gì. Đôi mắt cũng không ướt.

- Em...mong Tuấn nhớ lại phải không?

- Em không chắc. Quá khứ của anh ấy có em nhưng lại quá mờ nhạt. Thậm chí em còn không biết, trong quá khứ đó, em là gì với anh ấy. Vậy thì em có nên mong anh ấy nhớ lại hay không chứ? Chẳng lẽ chỉ mong anh ấy nhớ lại những kỷ ức không có em...? – Nó cười nhẹ. Một nụ cười chua xót. Chua xót cho chính bản thân nó. – Ở đây thích thật đấy! – Nó vươn vai. Những làn gió thi nhau len qua những lọn tóc của nó tung nhẹ. Mái tóc của nó đã dài hơn trước. Màu nâu hạt dẻ vẫn thế. Vẫn giống như màu mắt của nó. Đặc biệt là vào lúc này, ánh lên cả màu nắng. Một cái nắng không gay gắt nhưng đủ để xóa tan những ưu phiền, một mối trong tâm hồn của bất cứ ai chạm phải ánh mắt ấy.

- Anh yêu em... – Anh Huy thì thào chỉ đủ để gió nghe thấy.

- Hả? Anh vừa nói gì cơ? – Nó quay người lại hỏi anh.

- Không! Không có gì đâu.

Thời gian trôi qua một cách chậm chạp...

Hai anh em đang đứng ăn kem Tràng Tiền thì nó có điện thoại. Là anh Tuấn gọi. Nó lưỡng lự. Anh Huy nhìn nó.

- Em nghe điện thoại đi. Anh đi mua giấy ăn. – Anh Huy chạy đi để lại mình nó với những cảm xúc bộn bề ủa về một cách nhanh chóng.

Vài phút sau, anh Huy quay lại.

- Em lau tay đi này. Mình về thôi. – Anh đưa gói giấy ăn cho nó.

- Vâng... – Giọng nó nghe thật buồn.

“Tại sao anh vẫn không thể quên em? Mỗi lần nhìn thấy em, đặc biệt là những lần anh biết em khóc vì Tuấn, em có biết những giọt nước mắt ấy như những vết dao cứa vào tim anh hay không?”

“Nói yêu anh mà anh chẳng nói gì cả. Em bỏ đi. Anh gọi cho em hỏi thăm được vài câu: “Em về nhà chưa? Em ăn tối chưa? Em không sao chứ?... Sao anh luôn phải tốt với em như thế chứ? Để rồi em lại hy vọng...”

“Yêu mình ư? Chưa từng yêu nhau? Nhưng yêu mình? Mình không yêu Nhưng?... A a a...” Cơn đau đầu kéo đến mỗi lần anh Tuấn cố gắng nhớ lại quá khứ. Anh quàng quai ôm lấy đầu và gào thét. Nỗi đau chỉ mình anh cảm nhận. Nỗi đau chỉ mình anh hiểu nó đau đến đâu. Anh gạt đổ mọi thứ trên chiếc bàn nhỏ đầu giường. Lọ hoa thạch thảo tím rơi xuống đất vỡ toang. Những cánh hoa lẫn trong những mảnh vỡ thủy tinh vương vãi khắp sàn. Một vài giọt máu đỏ...

Một vài tuần nhẹ nhàng trôi qua. Nó chỉ đi học và đi tìm việc. Nó cần một công việc để giết thời gian, giết khoảng trống mà trước kia nó dành cho việc chăm sóc anh Tuấn. Nó không gặp anh Tuấn nữa. Nó cứ nghĩ nó ổn với điều nó nhưng nó vẫn có những lúc buồn, những lúc thấy chán nản, mệt mỏi...và tuyệt vọng. Những lúc ấy nó tìm đến cánh đồng lau rộng lớn lồng gió. Những làn gió vẫn thế, nhẹ nhàng hất tung những lọn tóc của nó và hát bài hát của riêng mình. Nó quên dần tình yêu với mưa. Mưa khiến nó buồn. Với nó hiện giờ, gió là hạnh phúc.

Nơi đó, cánh đồng lau đó, ngày qua ngày, có hai con người thường xuyên đặt chân tới nhưng chẳng bao giờ gặp nhau.

Nó được nhận vào bán hàng tại Crush shop, chi nhánh của một công ty thời trang mới nổi. Và qua lời mấy chị nhân viên thì vị giám đốc của công ty này rất trẻ, có tài và rất đẹp trai, nổi tiếng lãng tử. Thỉnh thoảng ông chủ trẻ tuổi này qua cửa hàng kiểm tra tình hình kinh doanh, lại dẫn một cô bạn gái mới đến mua tặng đồ cô ta.

- Hôm nay, giám đốc qua kiểm tra cửa hàng. Mọi người dọn dẹp, sắp xếp lại mọi thứ cho tốt. – Chị cửa hàng trưởng nhắc nhở nhân viên.

Người thì đi quét với lau sàn. Người thì đi lau mặt gương, kính. Người thì đi sắp xếp lại hàng hóa trong kho. Người thì bố trí lại hàng hóa trưng bày. Mấy cô nhân viên thỉnh thoảng lại tíu tít vài câu chờ đón “lãng tử” lần này dẫn cô chân dài nào tới. Cả cửa hàng đang tất bật dọn dẹp thì có khách.

- We e to Crush! – Nó cúi chào khách và giấu nhanh giẻ lau cùng lọ xịt kính ra sau lưng.

- Xin chào! – Vị khách chào lại nó cùng một nụ cười không thể thân thiện hơn.

Nó đứng như tượng đá, chôn chân một chỗ, cứng họng không nói được gì.

- Em đón tiếp khách thế à? – Anh Huy xua xua tay trước mặt nó.

- Xin lỗi em đang bận. Anh tự vào chọn đồ nhé. – Nó cười tươi.

- Thái độ của cô nhân viên này không tốt rồi. Có lẽ cần gặp cấp trên và yêu cầu sa thải.

- Này! Anh đừng có phá em. Hôm nay giám đốc của bọn em qua. Để yên cho em dọn dẹp. – Nó đẩy đẩy anh Huy.

- Nhưng giám đốc sao bằng khách hàng được? Khách hàng là thượng đế cơ mà.

- Đúng! Nhưng với anh thì là trường hợp ngoại lệ của thượng đế. – Nó bướng bỉnh đối đáp.

- Nhưng! Em đang làm gì vậy? – Chị cửa hàng trưởng đi tới.

- Có khách chị ạ! – Nó trả lời và quay sang lườm anh Huy. – Anh giết em rồi đấy.

Anh Huy nhìn nó cười tủm tỉm. Chị cửa hàng trưởng tới bỗng trở nên hoảng hốt.

- Xin lỗi giám đốc. Thành thật xin lỗi anh. Đây là nhân viên mới của cửa hàng. Mong anh...

- Không sao! – Anh Huy lại cười. Còn nó lúc này y như một tượng đá. – Chúng ta vào trong thôi. – Anh Huy nói với chị cửa hàng trưởng.

Chị cửa hàng trưởng khép nép dẫn anh Huy vào bên trong cửa hàng. Nó im lặng và tiếp tục công việc lau kính. Bỗng điện thoại của nó có tin nhắn: “Hết giờ làm chờ anh! Đừng quên anh là giám đốc của em đấy cô nhóc bướng bỉnh ạ!”

Tan ca, nó vừa thay đồng phục ra và đang chuẩn bị ra tủ đựng đồ thì đã thấy anh Huy đang đứng đó, trên tay là chùm chìa khóa của nó.

- Trả chìa khóa cho em! – Nó với tay định giật lại chùm chìa khóa nhưng không được.

- Phải xem em có biết nghe lời không đã. – Rồi anh Huy cầm chùm chìa khóa nhanh chóng ra xe của nó. Nó chỉ còn biết đuổi theo và cầu trời ngày mai đi làm không có việc gì xảy ra vì đang có gần chục con mắt khó hiểu lẫn đổ kỵ đang nhìn chằm chằm vào nó.

Nó miễn cưỡng lên xe dù nó mới là chính chủ của chiếc xe. Cái kiểu công tử ăn chơi vẫn không sửa. Anh phóng xe thật nhanh khiến nó sợ rơi nên đành ôm chặt lấy. Tầm tì cười, anh phóng tiếp.

- Bộ ple ban nãy của anh đâu rồi? – Nó hút tù tù cốc nước ổi ép.
- Anh để ở cửa hàng rồi. Vớ tạm một bộ ở cửa hàng mặc. – Anh cười.
- Mất hết cả hình tượng. – Nó lắc lắc cái đầu trông thật ngộ.
- Gì chứ?

Gặp nó ở cửa hàng hôm nay, chỉ có nó là không biết gì còn anh thì biết quá rõ. Chính anh đã duyệt hồ sơ nhận nó vào làm. Biết nó sẽ có ở cửa hàng, đó chính là lý do ngày hôm nay không có cô nàng chân dài nào tới cùng anh.

Ánh mặt trời mỗi lúc một sẫm hơn. Màn đêm dần buông. Đâu đó trong trái tim cả anh lẫn nó, nỗi buồn đang nhen nhóm. Ánh sáng yếu ớt của những vì sao xa trái đất hàng ngàn năm ánh sáng, đang diễm xuyết lên bầu trời đêm, giống như niềm hạnh phúc nhỏ nhoi giữa nỗi buồn đang cố gắng chiếm trọn cả con tim.

“Có lẽ em quen với cuộc sống không có anh rồi! Khác hẳn với khi anh đi Thụy Điển. Khi ấy em vẫn cứ hy vọng, vẫn cứ mong chờ một điều quá xa vời. Em cảm thấy rằng anh có yêu em. Chỉ là anh quá vô tâm để nhận ra hoặc là anh thấy chưa đến lúc để nói ra tình cảm của mình. Nhưng hiện tại hoàn toàn khác, anh không còn cho em cảm giác anh có yêu em. Anh vẫn mang nụ cười quen thuộc ấy, cái thói quen uống café đen bất kể menu của quán có hàng tá những thứ hấp dẫn khác, vẫn cái cách cốc nhẹ vào đầu e... Nhưng với em, đó chỉ đơn giản là một con người có vẻ ngoài giống hệt anh còn tâm hồn như bị đánh cắp rồi vậy. Em đã thôi hy vọng, đã thôi mong chờ. Sự hy vọng và đợi chờ như đang bóp nghẹt sự sống của cả anh lẫn em. Em sẽ để tình yêu này, những suy nghĩ này bay theo gió. Tự do... Ai biết trước được ngày mai... Cứ buông xuôi một lúc nào đó... Ngày mai bạn sẽ thấy giá trị lớn lao mà nó mang tới.”

15. Chương 15

- Tuần đi Thụy Điển hơn hai tháng rồi. Em biết chứ? – Anh Trung đặt bữa sáng trước mặt nó.
- Em không. Em sắp muộn học rồi. Em đi đây. – Nó trả lời nhanh gọn, cầm túi nhanh chóng ra khỏi nhà. Anh Trung nhìn nó thở dài.

Thu rồi mà sao cái nắng vẫn gay gắt và bỏng rát. Những xác lá khô trải đầy trên hè như đang uống lấy từng giọt nắng để mỗi lúc màu vàng lại càng trở nên sáng ủa, kho rụi. Một làn gió nhẹ thổi qua xào xạc đám lá. Vài chiếc lá mỏng mảnh, yếu ớt đã vỡ tan. Còn những chiếc lá tuy đã lìa cành, tưởng chừng như chẳng còn sức sống nữa lại đang nhảy múa những vũ điệu rất riêng.

Nó đi xe nhưng vẫn không thôi ngắm nhìn chiếc thảm lá vàng trải dài trên hai bên hè đường. Không suy nghĩ gì thêm, nó đi nhanh đi học.

- Huy!
- Sao mẹ? – Anh Huy đang định ra khỏi nhà thì mẹ anh gọi giật lại.
- Chờ Trang rồi đi! Sáng nào con cũng cố tình đi sớm để tránh em. Hơn một năm trời rồi mà sao con không chịu hiểu?
- Con hiểu mẹ đang muốn nói gì. Con chưa muốn lập gia đình. Và con nhắc lại một lần nữa. Người con lấy không đời nào là em gái con cả. – Anh nói rồi bỏ đi.

- Linh ơi! Đợi tót!

Nghe thấy tiếng gọi, Linh liền quay người lại.

- Ấy đang lên thư viện à? Cho tớ đi cùng.

- Gì chứ? – Linh nhú mày. Còn nó thì toe toét cười đáp lại. – Hôm nay bà bị sao đấy?

- Tớ có sao đâu. Đi lên thư viện thôi! – Nó nhanh nhẩu bám lấy cánh tay của Linh.

- Tôi đâu có nói tôi lên đấy. – Linh hất tay nó.

- Ấy toàn lên hành lang tầng 7 thôi. Tớ biết lâu rồi. Vào thư viện vừa tiện mượn sách học, vừa mát. Đỡ hơn nhiều cái hành lang đầy nắng kia. – Nó lại bám lấy tay Linh.

- Bà muốn thì cứ vào thư viện mà ngồi. Tôi thích nắng kệ tôi. – Linh gạt tay nó lần nữa rồi đi lên cầu thang bộ.

“Cái con điên này! Sao đang nhiên lại nói chuyện với mình? Mọi ngày mình còn chẳng thấy nó nói chuyện với ai.”

Lên đến tầng 7, Linh đã trông thấy nó ngồi vô tư trên chỗ ngồi ưa thích của mình. Linh đi tới.

- Bà làm cái trò gì đấy?

- Tớ thử cảm giác hứng nắng của ấy! Nắng thế này mà ấy vẫn chịu được. Mà... da ấy cũng cứ trắng mới lạ chứ.

- Đồ trẻ con! Bữa nay rảnh rồi đi phá người khác à? – Linh vút cặp xuống đất. – Tôi không phải thứ thích ở gần mấy người tiểu thư dỗi hơi. Tránh qua một bên đi. – Rồi Linh ngồi xuống.

- Linh đừng để đầu con trai nữa. Bớt lạnh lùng một chút. Cười nhiều một chút. Khuôn mặt Linh nhiều nét dễ thương và nữ tính lắm. – Nó cười hiền nhìn Linh mặc cho những lời Linh vừa nói.

Linh thực sự bất ngờ trước những hành động của nó ngày hôm nay. Linh cảm thấy nó không vui vẻ như cái vẻ ngoài của nó. Linh không nói gì, chỉ im lặng nghe nó nói.

- ... Không phải tớ có tính tiểu thư. Không phải tớ có ý muốn xa lạ với mọi người. Tớ chỉ là đã từng sống cuộc sống không phải của tớ thôi. Tớ vẫn để ý, vẫn quan tâm nhưng tự bản thân tớ lại không cho phép tớ như thế. Tớ vẫn biết mỗi sáng, ấy luôn là người đến sớm nhất nhưng lần nào cũng vào lớp muộn. Tớ vẫn biết là mẹ con Lan mới nhập viện. Tớ vẫn biết thằng Tùng mới nhận giải đôi chân vàng của trường. Tớ biết... Chỉ là tớ cố vờ đi để sống vì một điều vô nghĩa...

Có lẽ đâu đó ở con người nó, Linh thấy đồng cảm. Linh dường như cũng có cách sống như nó. Linh thờ ơ với mọi thứ. Thờ ơ với cả chính bản thân mình...

- ... Vì thế, từ giờ tớ muốn sống cuộc sống của tớ. Là tớ. Ở ấy, tớ thấy có những nét thật thú vị. Tớ có cảm giác như ấy sống một cách rất thoải mái, rất cá tính. Tớ muốn là bạn thân của ấy được không? – Nó quay sang và nhìn Linh với đôi mắt chân thành nhất.

Một lần nữa, Linh lại bất ngờ trước lời đề nghị dễ thương của nó.

16. Chương 16

- Sao hôm nay anh không đến công ty?

- Anh đi kiểm tra vài cửa hàng. Chuyện ở công ty đã có em lo rồi.

- Anh lại đang đi cùng con bé nào rồi đúng không? Sao anh lại có thể trở nên như thế được chứ? Anh... – Trang gắt lên trên điện thoại.

- Em thôi đi! Trước đây chưa bao giờ em dám nói với anh bằng cái giọng điệu này. Đứa em gái anh luôn yêu quý giờ lại là người khiến anh thấy thật khó chịu.

- Phải! Em thay đổi. Nhưng là vì ai chứ?

Anh Huy đập máy. Anh thấy mệt mỗi mỗi khi đối diện hay dù chỉ là nói chuyện trên điện thoại với Trang.

...

- Anh Huy ơi...! – Con nhóc 12 tuổi mới đến ngày nào giờ đã trở nên tươi tắn và dễ gần.

- Sao em? – Anh ngồi trên bàn học quay người lại nhìn con bé.

- Anh lại vẽ à? – Con bé tì tay lên bàn ngắm nghía bức tranh trên mặt bàn. – Anh vẽ đẹp thật đấy! Anh dạy Trang vẽ được không?

Anh xoa đầu con bé và gật đầu. Con bé nhìn anh và nở một nụ cười ngây ngô đáng yêu.

- A! Anh Minh về... Anh mua quà cho em chứ? – Nó chạy vù vào phòng khách và ngồi phịch xuống cạnh anh Minh.

- Chỉ quan tâm đến quà thôi. – Anh Minh giả bộ thất vọng.

- Em chỉ nói thế thôi ý mà... Sao lần này anh về Hàn Quốc lâu thế?

- Ủ! Bố anh gọi về có việc quan trọng.

- Anh Minh về. Hôm nay ba anh em mình ra ngoài ăn đi. – Cái bộ mặt hý hửng của nó. – Anh Trung đâu rồi ạ?

- Minh cứ tưởng nó quên luôn ông anh trai này rồi chứ? – Anh Trung đi từ trên tầng đi xuống.

- Quyết định thế nhớ! Em lên thay quần áo cái đã. – Rồi nó giữ nguyên cái bộ mặt hớn hở chạy tót lên phòng.

Anh Minh nhìn nó với vẻ khó hiểu.

- Sao đột nhiên con bé lạ vậy?

- Minh cũng chịu. – Anh Trung nhún vai trả lời. – Nhưng cái lạ này cũng tốt đấy chứ?

- Chuyện con bé với Tuấn có tiến triển gì à? – Anh Minh tiếp tục hỏi.

- Hình như là không. Tuấn đột nhiên bỏ đi Thụy Điển được mất tháng nay rồi. Con bé biết nhưng chẳng thể hiện thái độ gì cả.

- Ủ! – Anh Minh lặng đi suy nghĩ gì đó.

- Đi thôi! – Nó lao từ trên phòng xuống.

Sau khi thống nhất được địa điểm đi ăn, nó bảo hai anh đi trước còn nó sang rủ Linh đi cùng. Tất nhiên hai anh không biết gì đến sự xuất hiện của Linh, và ngược lại Linh cũng chỉ nghĩ là có hai đứa đi ăn.

- Sao lại vào chỗ này? – Linh đang đứng trước một nhà hàng Pháp khá sang trọng.

- Vào nhanh thôi. – Nó cười và đẩy Linh vào bên trong mà chẳng để ý trước hai đứa nó có người đang đi vào.

Một vụ va chạm xảy ra.

- Xin lỗi! Chúng tôi vô ý quá! – Nó và Linh luống cuống.

Chàng trai cùng cô gái kia quay lại. Chàng trai nhận ra nó. Nó cũng nhận ra chàng ta.

- Cô đi đứng kiểu gì vậy? – Cô gái lên tiếng và nhìn Linh với ánh mắt coi thường. – Mà nhìn cô kia! Cô biết đây nơi nào không mà đặt chân vào đây chứ?

- Này cô kia! Cô... – Nó lên tiếng.
- Em quá đáng rồi đấy. – Anh Huy quay sang nói với cô bạn gái đi cùng. – Anh xin lỗi. Anh sẽ đền hai em bữa tối ngày hôm nay được chứ? – Anh nhìn nó và Linh.
- Không! Chúng tôi không cần! Anh hãy mời cô bạn gái của anh một bữa thật nó vào cho cô ta bớt nói đi.
- Linh nói. – Và hãy xem lại xem, tôi hay chính là người không biết đây là nơi nào mà đặt chân vào. – Linh kéo tay nó và đi vào. Nó thì thấy cô gái kia đang tức đỏ mặt nên cứ tùm tà tùm tùm.
- Ấy tuyệt thật ý! – Nó thì thầm với Linh.
- Giới thiệu với hai anh. Đây là Linh, bạn thân của em. Còn đây là anh Trung, anh trai tớ, và anh Minh, bạn của anh trai tớ. Linh bẽn lẽn chào rồi quay sang lườm nó. Nó chỉ cười trừ rồi bốn người cùng nhau nói chuyện ăn uống rất vui vẻ.
- À quên! Vừa nãy em gặp anh Huy đấy. Đi cùng một đứa con gái chẳng ra gì. – Nó bắt đầu kể vụ va chạm lúc nãy... – Đấy! Hai anh xem, có tức không cơ chứ? May mà có Linh cho cô ta một bài học. Chắc giờ này tức không nuốt nổi cái gì đâu. – Nó cười đắc ý.
- Con bé này thật là... – Anh Minh cười.
- Thằng Huy từ hồi cấp 3 đã nổi tiếng đào hoa lãng tử, lắm em chịu chết mà. Vậy mà dạo này mất mũi thế nào lại đi cùng một em như thế chứ. – Anh Trung nói.
- Mà Linh, ấy nhớ anh ta không? Có lần tớ bị anh ta chặn lại trước cổng trường mà ấy kéo tớ đi ý. – Nó quay sang nhìn Linh nói.
- Ừ! Có nhớ! Nhìn cái mặt là thấy ghét rồi.
- Cẩn thận! Ghét là dễ thành đôi lắm đấy em ạ! – Anh Trung trêu Linh làm Linh đỏ mặt cúi cúi xuống.

17. Chương 17

Và những ngày xưa như trái đất cứ thế diễn ra, nắng, mưa rồi lại bão bùng... sau những ngày ấy cũng có những ngày bình yên trôi qua một cách êm đềm nhất có thể. Công việc suôn sẻ với nó. Mấy cô nhân viên ở chỗ làm lúc đầu thấy nó quen biết với anh Huy cũng tỏ vẻ khó chịu nhưng tính nó cũng vui vẻ hòa đồng nên mọi người lâu rồi cũng thân thiết, không ghét nó nữa. Về phần học hành thì năm nay năm thứ 3 rồi nên nó cũng chăm chỉ hơn. Bạn bè thì giờ nó có nhiều lắm. Với Linh là nó thân nhất. Tóc Linh dạo này đã dài hơn rồi. Từ tóc tém bây giờ cũng để được thành tóc vic, quần áo thì được nó chăm chút cho nên giờ Linh nhìn nữ tính hơn nhiều. Có lẽ ảnh hưởng của nhau nên ngược lại với Linh nó lại khá ngổ ngáo. Nó từ bỏ mái tóc dài xoăn nó yêu thích và cố nuôi bao nhiêu lâu. Nó cần thay đổi. Nó nghĩ vậy và quyết định thực sự thay đổi. Nó cũng cắt tóc Vic như Linh. Linh với nó giờ lúc nào cũng dính chặt với nhau như hình với bóng. Chuyện đó gây ra một số rắc rối...

- Nếu anh muốn rủ em đi chơi với anh thì em có một điều kiện. – Nó nói một cách hùng hồn.
- Điều kiện gì? – Anh Huy nhìn nó.
- Đó là Linh sẽ đi cùng em. – Nó cười tít mắt tỏ vẻ khoái chí lắm.

Anh Huy hơi bị “hẫng” nhưng cũng đành gật đầu với nó. Nó đã vui cười với anh Huy hơn rồi. Nó không còn để bụng chuyện cũ, cũng chẳng nặng đầu suy nghĩ rằng anh Huy yêu nó. Nó vô tư hơn xưa nhiều.

Linh bỗng nhiên trở thành người thứ ba trong những cuộc đi chơi của anh Huy và nó. Thật lòng lúc đầu Linh cũng bực nó lắm nhưng đi nhiều cũng quen. Anh Huy cũng vui tính, hay đùa với cả hai đứa. Đi ăn uống chơi bởi gì cũng tỏ ra rất chiều chuộng chúng nó, vì thế Linh không có cảm giác mình “lạc loài”, thậm chí còn thấy cực kỳ thân thiết.

- Đạo này em có nghe Nhung nhắc gì về Tuấn không? – Anh Huy hỏi Linh trong lúc Nhung đi ra ngoài.
- Không! Đạo này em không nghe thấy nó nhắc đến anh Tuấn. Có lẽ nó quên rồi...
- Ừ...
- Anh vẫn yêu nó đúng không? – Linh hỏi.
- Có lẽ là vậy... Anh không thể nói là không... Nhưng liệu anh có thể nói có không?...
- Anh yêu nó ngày trước hay bây giờ?
- Quá khứ hay hiện tại thì Nhung vẫn là Nhung.
- Và vẫn là người anh yêu. Vậy thì tại sao anh không cố gắng giành lấy nó?
- Anh sẽ không làm thế... Nếu anh cố gắng làm thế thì anh sẽ mất Nhung thôi... Như thế này chẳng phải tốt hơn sao?

Chỉ có Linh là nhìn thấy Nhung đang đứng phía sau anh Huy. Câu nói quan trọng nhất của anh Huy cũng đã bị nó nghe rõ cả.

- Hai người lại tranh thủ nói xấu gì em đấy? – Nó coi như không biết chuyện gì.
- Nói xấu em thì lúc nào chẳng nói được. Cần gì phải tranh thủ. Ngồi xuống anh tường thuật lại hết cho. – Anh Huy trêu nó.
- Em đánh chết anh bây giờ.

Tối hôm đó, khi đang online,

Lynk: anh Huy tốt với bà, yêu bà

bà cho anh ý một cơ hội đi

Nully: sao tự dưng bà lại nói chuyện này?

Lynk: k phải tự dưng

mà t thấy cần nói

Nully: nhưng t thấy k cần thiết

chẳng phải anh ý cũng bảo như thế này tốt hơn à?

Lynk: bà có nghĩ cho ai khác ngoài bà đc k?

Nully: vậy ra t là ng' vô tâm à?

Lynk: bà k phải là ng' vô tâm với tất cả mọi ng'

nhưng bà vô tâm với anh Huy

Nully: thế bà bảo t phải như thế nào?

cứ cho là t cho anh ý một cơ hội

liệu t có yêu anh ý được k?

Lynk: vậy bà muốn thế nào?

bà cứ tiếp tục chôn mình trong quá khứ à?

bà có thấy chuyện đấy ngu ngốc lắm k?

Nully: phải

t ngu ngốc

nếu bà muốn thì bà yêu anh ý đi.

Linh sign out. Còn nó ngồi đọc lại những dòng chữ ngân ngấn nước mắt. Nó sai thì phải...

“Sao tim mình đập nhanh thế này? Vì tức giận nó, hay tại nó nói đúng... Sao tim mình lại đập loạn như những lần anh Huy đứng cạnh mình, nhìn mình hay một cử chỉ thân thiết nào đó với mình... Chẳng lẽ... Không! Không thể như thế. Mình đang tức con nhóc ấy thôi... Đang tức thôi...” – Linh cố trấn an mình bằng một chút nhạc rock alternative.

“Có lẽ Linh đúng. Mình đã vô tâm...vô tâm với anh Huy. Mình chỉ quan tâm đến cảm giác của mình.”

18. Chương 18

Không chỉ hai đứa nó đang suy nghĩ mà có một con người đang ngồi bên bar, khói thuốc thi nhau nghi ngút, ly rượu vang mỗi lúc một vơi, tiếng nhạc xập xình âm ỉ.

“Mình sẽ cứ tiếp tục thế này hay sao?” – Anh Huy nói khẽ, cười khẩy rồi uống cạn ly rượu.

- Anh đang ở đâu đấy? – Trang gọi điện cho anh Huy.

- Em không cần quan tâm. – Anh Huy gắt lên rồi vứt chiếc điện thoại lên mặt bar, không quan tâm Trang đang nói gì.

Một lát sau Trang tới thì đã thấy anh Huy say gục lên bar rồi. Cố gắng đỡ anh dậy, Trang đưa anh về. Trang quá hiểu anh Huy. Say rượu mười lần thì cả chục lần là vì Nhung. Chính vì thế nổi hận mà Trang đổ lên người Nhung càng lúc càng lớn. Và có một bí mật mà Trang đã giấu từ rất lâu. Còn nhớ bức tranh đặt trên mặt bàn anh Huy lúc Trang mới về nhà anh lần đầu. Bức tranh vẽ chì vẽ khuôn mặt của một người con gái tầm bằng tuổi Trang lúc ấy. Bức tranh tập trung vào khuôn mặt của cô bé, khung cảnh mờ nhạt nên Trang chỉ có thể đoán là cô bé đang ngồi trên một chiếc xích đu. Cô bé ấy... là Nhung. Chính anh Huy cũng không phát hiện ra điều này. Trang khi bé rất thích tranh của anh vẽ, và hơn thế, Trang rất thích anh. Những bức tranh của anh mà vẽ về một người con gái nào đó ngoài Trang cũng khiến Trang giận dữ. Đôi khi sự giận dữ ấy được trút lên những bức tranh kia. Xé toạc, tan nát... Anh thích nhất bức tranh anh vẽ Nhung dù khi ấy anh không hề biết người trong tranh là ai. Anh đã giữ gìn nó rất cẩn thận. Một lần, Trang đã len vào phòng anh, lục lọi và lấy trộm được bức tranh. Trang đem giấu trong tủ quần áo của mình. Anh Huy phát hiện ra mất tranh nhưng cũng chẳng quát nạt được Trang. Vào tay Trang thì dù có quật nạt, mắng mỏ đến đâu...có lẽ bức tranh ấy đã không còn nữa rồi. Điều anh không ngờ tới, Trang không hề xé bức tranh ấy. Và cũng chẳng ai ngờ, đó lại là một điều thú vị đối với những việc xảy ra sau đó. Cái lần đầu tiên Trang gặp Nhung, đây là Noel cách đây chừng hai năm, cũng là buổi tiệc chính thức tiếp quản công ty S. A. L. M của anh Huy. Trang đã cho người điều tra về Nhung. Từ quá khứ cho đến hiện tại. Ngay đến những bức ảnh khi học cấp 2 của Nhung, Trang cũng được người đưa đến tận tay. Nhờ những bức ảnh ấy, Trang nhận ra Nhung chính là cô bé trong bức tranh anh Huy thích nhất. Nhung đã thay đổi khá nhiều so với thời trung học. Có lẽ đó là lý do mà anh Huy không nhận ra Nhung, cô bé với đôi mắt buồn mà anh từng vẽ...từng yêu thích... Không thể kể cho anh Huy những gì mà mình tìm thấy, Trang đã quyết định như thế. Trang sợ rằng nếu biết được điều ấy, anh Huy sẽ còn yêu Nhung hơn nữa. Nhưng, mọi thứ đều nằm ngoài dự đoán, Nhung vẫn là người anh Huy yêu, rất yêu...

Trang ngồi bên giường anh Huy, cô đang toan tính một điều gì đó. Đôi mắt bùng lên ngọn lửa hận. Cô hận...hận người làm cho người cô yêu đau khổ... Cô hận...hận người đã khiến trái tim người cô yêu không bao giờ hướng về cô... Hận...

- Chiều nay đi đến quán bar “Kris” nhớ? 8h. – Linh nói với Nhung khi hai đứa đang đứng ngoài hành lang giờ giải lao.

- Làm gì? Sao lại đi bar? – Nhung ngạc nhiên quay sang hỏi Linh.

- Có người hẹn gặp hai đứa mình ở đấy. Yên tâm người tốt. Không phải lo.

- Bà bị sao không? Sao đột nhiên lại...

Linh chặn họng...

- Chả bị sao cả. Đi chơi cho biết.

Rồi Linh tung tăng bước vào lớp kệ cho con nhóc muốn nghĩ gì thì nghĩ.

19. Chương 19

Vừa tan học thì anh Huy gọi cho nó.

- Em tan học chưa? Anh qua đón em nhé!

- Em vừa mới tan. Em về với Linh rồi. Anh không phải qua đón em đâu.

- Ủ! Cũng được. Tối 7h anh đón em. Mình đi ăn rồi đi xem phim.

- Vâng. – Nó dập máy.

- Anh Huy gọi bà à? – Linh đi bên cạnh hỏi.

- Ủ.

Rồi hai đứa đi về. Đang tám đủ chuyện thì một chiếc xe phóng ngang qua làm xe hai đứa loạng choạng suýt ngã.

Tuấn đi xe tiến lại gần.

- Hai bạn có sao không?

Cả Linh và Nhung cũng nhìn sang phía Tuấn. Linh bực bội.

- Tôi mà có sao thì tôi sẽ giết chúng nó.

- Ấy mà có sao thì còn lâu mới làm gì được chúng nó thì đúng hơn.

Linh tức đỏ mặt nhưng chẳng nói thêm được gì còn Nhung thì cứ tím tím vì không ngờ cũng có người trị được Linh. Ba người cùng đi trò chuyện. Tuấn tuy sống trong Nam lâu ngày nhưng giọng nói vẫn rõ miền Bắc không có nét gì là bị lẫn tiếng. Chỉ một vài lúc Tuấn nghe điện thoại. Hình như là bố và mẹ Tuấn gọi thì Tuấn lại nói giọng miền Nam một cách dễ dàng. Ba người rủ nhau vào một quán ăn nhanh. Linh thì xưa nay không thích về nhà. Nhung hôm nay thì bố và anh đi làm muộn mới về, mẹ thì đi lễ ngày kia mới về, nhà chẳng có ai. Tuấn cũng tình trạng tương tự. Bố mẹ thì đều trong Nam, chưa sắp xếp xong công việc và nhà cửa nên cũng chưa thể ra Hà Nội.

Ba người vào cửa hàng ăn nhanh, vừa ăn uống vừa nói chuyện. Có vẻ như ba người cùng hợp cạ lắm. Đang ăn thì Nhung ngó người ra vì đã có hẹn với anh Huy lúc 7h mà giờ đã là 6h45. Luống cuống Nhung giục Linh đeo về nhà để còn kịp thay quần áo. Tuấn lịch thiệp bảo ai người về trước, bữa tối nay coi như Tuấn mời. Rồi Linh với Nhung vội vàng đi. Linh với Nhung vừa đi thì Tuấn có điện thoại.

- Mọi chuyện ổn... Tiền đã vào tài khoản rồi chứ?... Bye...

Tuấn nhìn vào bông hoa bằng giấy ăn mà vừa nãy nó tiện tay nghịch làm. Tuấn cầm lấy ngắm nhìn... “Một cô bé cũng thú vị đấy chứ!” Một nụ cười tỏa nắng...

Tối hôm đó nó và anh Huy lại đi chơi cùng nhau. Lịch trình dường như chẳng khác mấy mọi khi. Vẫn là đi ăn uống gì đó cho no bụng rồi kiếm một quán kem Yocream trò chuyện vu vơ... Hoặc là tìm đến cánh đồng gió trước kia hai người từng đi để hứng lấy gió. Gió cuối xuân vẫn còn vương cái lạnh lạnh ẩm ẩm... Nhưng hiện tại...dù gió ở cái cánh đồng gió này có lạnh đến đâu thì bên anh Huy nó vẫn cảm nhận được cái ấm... Cái ấm của tình yêu...của sự quan tâm... Nhưng trái tim nó vẫn có một góc giá băng... Cái góc trái tim mà

nó cảm nhận được rằng trong nó vẫn chưa hề tồn tại tình yêu dành cho anh Huy... Nó không muốn đóng băng cái góc trái tim ấy... Nhưng...nó không thể... Mỗi lần nghĩ đến cái góc ấy... nó lại thấy hơi lạnh bỗng đâu lan tỏa khắp mình...

- Em lại nghĩ thần thơ gì đấy? – Anh Huy choàng tay qua vai ôm lấy nó.

- Không. Em đang nghe gió thổi. – Nó quay sang nhìn anh và cười. Bên anh có một thứ hạnh phúc vẫn đủ để nó cười. Một nụ cười thật tươi chứ không phải một nụ cười gượng gạo giả tạo.

- Anh yêu em... – Anh hôn nhẹ vào má nó. Anh chưa bao giờ hỏi nó rằng tại sao chưa bao giờ nó nói yêu anh. Có lẽ anh cũng quá hiểu con người nó, hiểu được trái tim nó.

- Em... – Nó định quay lại nói với anh. Anh yêu nó quá nhiều... Anh xứng đáng với...

- Đừng ép mình... Khi nào thực sự cảm thấy thì hãy nói với anh. – Anh thì thầm vào tai nó.

Anh vẫn thế. Hiểu nó và dành tình cảm cho nó quá nhiều. Có những lúc nó cảm thấy rất hạnh phúc bởi điều ấy. Đã có khi nó nghĩ rằng nó yêu anh nhưng cái hơi lạnh từ góc tim băng kia bỗng vây quanh lấy nó. Ngay lúc này khi nó nghĩ rằng nó yêu anh, nó muốn nói điều ấy để khiến anh thấy hạnh phúc nhưng chính anh lại là người khiến nó nghi ngờ thứ tình cảm mà nó đang cảm thấy. Đôi lúc cái tình yêu quá nồng nhiệt kia lại khiến nó thấy ngột ngạt.

Nó vẫn đi học đều đều. Nó không còn đi làm ở cửa hàng nhãn hiệu thời trang của anh Huy nữa. Đã vài lần Trang đến và gây khó dễ cho nó. Chị cửa hàng trưởng không muốn vì dù gì cũng biết quan hệ của nó và anh Huy nhưng chính nó là người chủ động xin nghỉ. Nó không muốn gây rắc rối cho chị. Mọi chuyện xảy ra nó đều không để cho anh Huy biết. Nó không thích phiền anh.

Cuối năm ba, nó dốc tâm vào việc học. Anh Huy cũng bắt đầu bận rộn hơn với dự án tung sản phẩm đón hè. Anh và nó ít đi chơi và gặp nhau hơn. Đôi khi phải hai tuần mới có một buổi đi ăn hay xem phim cùng nhau. Trên lớp thì nó vẫn chơi với Linh. Hai đứa vẫn ngự trị cái bàn cuối. Thỉnh thoảng lại leo lên cái hành lang tầng bảy ngồi học hoặc là nói chuyện vu vơ. Nhưng cũng phải kể đến vài sự thay đổi, xáo trộn cái tiến trình đều đều ấy của hai đứa. Tuần... xen vào một cách ngon lành. Đầu tiên là nhập hội bằng cách ngay hôm đầu tiên đi học đã đến ngồi cùng hai đứa. Tiếp đến là vài lần chẳng may cùng đường về. Vài lần nữa là hỏi bài... Vài lần khác là hỏi đường... Và giờ chúng nó thành bộ ba. Tuần cởi mở và thân thiện. Linh từng nói với nó rằng. Ở Tuần có gì đó vẫn khiến Linh thấy nghi ngờ nhưng nó chẳng tin. Nó chỉ tin vào những gì nó cảm nhận.

Mấy ngày này, không hiểu sao, Tuần nghỉ học liên tục. Điện thoại không nghe máy.

Đang ngồi trong lớp thì nó có tin nhắn.

“Nhưng đến đây được không?... Mình khó chịu quá!”

“Tuần bị sao thế? Có chuyện gì à?” – Nó nhắn tin lại mà đến hết buổi học vẫn không có tin nhắn trả lời.

Tan học, nó và Linh quyết định đến nhà Tuần xem Tuần bị sao. Bấm chuông mãi không có người mở cửa. Bỗng có tin nhắn.

“Có 1 cái chìa khóa sơ cua để dưới chậu cây xương rồng nhỏ ngay dưới chân Nhung. Mình không xuống được.”

Nó và Linh tìm thấy chiếc chìa khóa và mở cửa vào được nhà. Đi lên phòng Tuần thì thấy Tuần đang nằm trên giường. Mặt mũi phờ phạc, tái mét. Hai đứa chạy lại hỏi han, cặp sốt.

- Để bọn tôi đưa ông đến bệnh viện. – Linh nói.

- Không! Tôi không muốn đến bệnh viện. – Tuần cố gắng nói.

- Để Tuần ở nhà thế này không được đâu. – Nó lên tiếng.

Tuần nắm lấy tay nó, nói như sắp hết hơi.

- Không! Chỉ cần Nhung ở đây là được.

- Nói được thế này thì ông vẫn còn tỉnh lắm nhờ. – Linh nói còn nó thì im bật. – Bà ở đây đi. Tôi đi mua thuốc hạ sốt cho tên điên này. Tiện thể mua cháo và đồ ăn cho bọn mình luôn vậy.

Nó chỉ gật nhẹ đầu. Bàn tay đang cố rút khỏi tay Tuấn nhưng không được. Mãi cho đến lúc Linh đi rồi Tuấn thiếp đi nó mới rút tay ra được. Nó lấy khăn lạnh chườm cho Tuấn. Toàn thân Tuấn nóng bừng. Miệng Tuấn thỉnh thoảng lại nói gì đó nó nghe không rõ. Có đôi lúc nó tưởng như Tuấn đang gọi tên nó vậy.

Linh về thì thấy nó cũng ngủ gục bên giường. Vỗ vai, Linh gọi nó dậy. Nó gọi và đỡ Tuấn dậy ăn cháo. Đang cho Tuấn ăn thì mẹ Linh gọi về. Linh không muốn để nó lại với Tuấn, dù gì cũng... Linh bèn gọi cho anh Huy đến. Anh Huy có việc nên không đến sớm được, Linh đành về trước để nó và Tuấn ở lại cùng nhau.

Tuấn sau khi ăn cháo, uống thuốc và vẫn được nó chườm khăn lạnh thì đã đỡ sốt, Tuấn thêm thiếp ngủ. Nó ngồi bên giường nhớ lại thời gian khoảng hai năm trước, khi “anh” còn đang chìm trong giấc ngủ không biết ngày tỉnh dậy, nó đã chăm sóc anh như thế này... Vậy là anh đi sang Thụy Điển cũng đã gần nửa năm. Nó phân vân tự hỏi... Nếu bây giờ anh trở về thì sẽ như thế nào? Nó không biết phải đối diện với anh ra sao nữa. Không thể tự nhiên như trước... Chẳng lẽ tránh mặt mãi sao... Nó...nó còn tình cảm với anh không? Đôi mắt nó bỗng cay cay...

Tiếng nhạc chuông bài “Even if I die, can’t let you go” của nó vang lên.

- Ôi anh!... Không sao đâu, bạn em đỡ sốt hẳn rồi em tự về được mà. Anh không phải lo đâu... Bye anh...

Tuấn đã tỉnh dậy. Có lẽ là do tiếng chuông điện thoại của nó. Nó mở cửa trở lại phòng Tuấn. Vừa mở cửa ra thì Tuấn ôm lấy nó.

- Đừng đi! – Tuấn thở một cách yếu ớt nhưng đôi tay lại thật khỏe.

- Buông tôi ra. – Nó cự mình muốn thoát khỏi vòng tay của Tuấn nhưng không thể. Cái vẻ yếu ớt của cậu ta như một sự giả dối hoàn hảo vậy.

Nó không ngừng giãy giụa để hắt tay Tuấn nhưng Tuấn mỗi lúc như ôm nó chặt hơn.

- Đừng đi. – Tuấn vẫn lặp đi lặp lại câu nói ấy... Tuấn bắt đầu chạm môi vào tóc nó. Nó cảm nhận được điều ấy. Tuấn tiếp tục hôn lên trán nó. Mắt nó... Nó cố quay mặt đi nhưng bàn tay Tuấn đã giữ lấy khuôn mặt nó. Tuấn hôn lên môi nó. Nó cố lấy hết sức để gạt tay Tuấn nhưng nó không thể. Nó không chống lại được cái sức mạnh ấy. Đôi môi Tuấn vừa quăn lấy môi nó, một tay cầm tay nó, một tay ôm nó đưa gần đến phía giường. Nó cảm nhận rõ thân mình nó đang ngã dần xuống vì bị sức nặng của Tuấn đè lên thật khó thở. Một thoáng, nó cảm thấy tuyệt vọng, tưởng chừng như nó kiệt sức trước Tuấn. Một vài hình ảnh của anh Huy và cả “anh” đan xen hiện lên trong đầu nó. Nó phải thoát khỏi Tuấn. Thoát khỏi cái nơi này ngay lập tức. Nó cắn môi Tuấn rồi vùng dậy chạy thật nhanh xuống nhà.

Nó hoảng sợ không nhận ra rằng trong căn phòng kia, ngoài Tuấn, ngoài nó...vẫn còn có hai con người khác... Nó chạy thật nhanh ra khỏi ngôi nhà của Tuấn. Nước mắt nó trào ra, nó kéo tay áo lau môi, lau mắt, lau những nơi mà đôi môi của Tuấn đã chạm tới. Nước mắt của nó không ngừng tuôn. Đôi chân nó chỉ còn biết chạy...chạy bao lâu hay bao xa, nó chẳng cần biết... chỉ cần biết là sẽ thoát khỏi ngôi nhà cùng con người kia.

- Đúng như ý cô chứ? – Tuấn nói.

- Anh diễn kịch đạt lắm. Tôi thấy anh có vẻ như học nhầm ngành rồi. – Trang bước lại Tuấn, đưa tay lên sửa cổ áo, phủi phủi vai Tuấn.

Tuấn gạt phắt tay Trang. Trang không tỏ ra tức giận mà lại cười khẩy.

- Đạt được điều cô muốn rồi. Cô ra khỏi nhà tôi được chưa? – Tuấn trèo lên giường muốn ngã lưng.

- Vậy thì ai sẽ chăm sóc anh bây giờ? Con nhóc đó đâu còn ở đây. – Trang tiến lại gần Tuấn.

- Cô biến nhanh ra khỏi nhà tôi đi. Giờ tôi thấy ghê tởm cô.

- Anh phải ghê tởm chính mình mới đúng. Tôi chỉ là kẻ đứng sau. Còn anh mới là người thực hiện. – Trang đứng phắt dậy. Khuôn mặt không có cái vẻ tươi cười như trước mà cảm tưởng như đôi mắt đã trở nên sắc lạnh. – Dù sao thì... việc cũng đã xong. Khoản tiền công cuối cùng tôi đã gửi vào tài khoản cho anh. Thủ

tục chuyển trường tôi cũng đã chuẩn bị xong. Chỉ có điều, anh sẽ phải học nốt tháng này. Cứ làm như kế hoạch. Nhà mới cho anh tôi cũng đã sắp xếp. Hai ngày nữa sẽ có người đến nhận lại ngôi nhà này. Anh tự mau chóng thu xếp.

Trang bước ra khỏi phòng cùng người nhiếp ảnh. Cô ta đã có được những gì mình cần.

Tuấn nằm lại trong phòng... Nhớ lại bàn tay đã chăm sóc mình chỉ cách đây chưa đến một tiếng đồng hồ... Giờ thì nó đã quá xa vời... Tất cả những gì còn sót lại chỉ là sự lạnh lẽo... lạnh lẽo trong tâm hồn trong cái nóng bức đầu hè...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tai-vi-em-da-yeu-nen-doi-cho>